

Lei 7,50

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU • 320 DE PISICI NEGRE

1979

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU

320 de pisici negre

Editura Dacia

Coperta de: EPAMINONDA TIOTIU

RODICA
OJOG-BRAŞOVEANU

320
DE
PISICI NEGRE

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1979

Cap. I
ARESTAREA

Maiorul Cristescu o examină cîteva clipe apoi scoase din buzunar un pacheţel negru şi-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Aţi vrut o probă, spuse Cristescu clătinînd capul. O aveţi!

Bătrîna desfăcu hîrtia încet. Rămase cu filmul în palmă şi-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu să umblu cu el...

— Ţineţi-l în dreptul luminii, zîmbi maiorul amuzat, şi derulaţi-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-aţi dat lui Raul Ionescu pentru a se familiariza cu topografia muzeului şi, mă rog, pentru confecţionarea cheii de la grilaj. Cînd v-aţi întors acasă — evident, după ce aţi fotografiat sălile muzeului, cîteva tablouri şi chiar pe cîţiva dintre vizitatori — aparatul fiind încărcat l-aţi declanşat, probabil din neatenţie, şi pelicula a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm. Se vede limpede tabloul cu cale, scrinul, pendulul, chiar un colţ de perdea. Vă daţi seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiţi justificarea prezenţei acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surîs ciudat.

„Asta era proba! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gîndit... Trebuia să distrugă filmul după confecţionarea cheii. Cu nebunii nu e bine să porneşti la drum, lucrul acesta se plăteşte. Şi apoi Mirciulică..."

Revăzu scena. Motanul pe masă jucîndu-se cu aparatul, apăsînd, fără ca ea să audă, ori să bage de seamă, pe declanşator...

Se frînse dintr-o dată. În faţa maiorului nu se mai afla femeia fără vîrstă, sprintenă şi graţioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită şi tristă.

Șopti, fluturîndu-și absentă degetele într-un ciudat rămas bun:

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix lumînările tortului. În ochii transparenți flăcările aprindeau vîlvătăi lungi de un verde mineral ca otrava.

Picături de ceară roșie cădeau pe masă. Maiorul desprinse ciorchinele fierbinte de la buza sfeșnicului și începu să-l modeleze între degete. Suflă în lumînare. Un zîmbet nesigur se ivi pe chipul Melaniei. Căută reazem și se ridică. O siluetă gracilă pe care ar fi putut-o doborî un copil.

— Știu ce am de făcut, șopti. Sînt arestată... da! Probabil va trebui să vă acompaniez.

Cristescu îi ocoli privirea. Din inima lui se alungaseră bucuria, satisfacția stridentă, drapelele și trîmbițele și focurile de artificii ale izbînzii.

„De ce dracu', se întrebă frămîntînd nervos cocoloșul de ceară, de ce-a trebuit să-mi pice mie istoria asta pe cap? Bătrîna are un farmec căruia nu-i pot rezista, mă fascinează mintea și personalitatea ei, surîsul și aerul de fetiță neajutorată, parfumul odăii, și Mirciulică, și punga de fondante din scrin..."

Își închipuia, fără să fie convins că nu se înșală, că în alte împrejurări Melania Lupu ar fi continuat să ducă existența încîntătoare pe care puțini bătrîni o cunosc. Trecea cu grație peste neplăcerile vîrstei, nu se lăsase obsedată de boală, economii și locul de veci, știa să-și inventeze o mie de bucurii. „Tablourile acelea blestemate i-au ațîțat fantezia. Goya și Rembrandt! Dacă nu s-ar fi spart atunci țeava de apă, nu le-ar fi descoperit niciodată. Și dacă vecinii ei nu s-ar fi lăsat antrenați în aceeași cursă dementă... Și dacă ceilalți, Scarlat, Ionescu, Dascălu amețiți de miză, aceeași miză n-ar fi mușcat din nadă. Aceeași nadă. Și dacă... Prea mulți dacă..."

Îi venea greu să-și ridice ochii. Un foșnet de mătase plutea în liniștea încăperii. Motanul încerca să-și deznoade panglica roșie de la gît. Cu o mișcare mecanică, Melania își desprinse perlele. Le lăsă să curgă printre degete, cîntărindu-le parcă.

„Păcat, draga mea! O lovitură — căci nu văd de ce nu am spune adevărului pe nume — concepuseşi o lo-vi-tu-ră, minunat combinată, care s-a sfărîmat cu un porţelan delicat. Ah! Gîndeşte-te numai la performanţa de a-ţi fi dirijat complicii, fără ca ei să te cunoască. Îţi vine să plîngi de necaz, dar crede-mă, Melanie, nu-i acum momentul. N-ai fi putut bănui în ruptul capului că Mirciulică va declanşa aparatul foto".

Inventarie obiectele înregistrate pe peliculă, singura probă împotriva ei: perdeaua, scrinul, tabloul de la bunica, pendulul cu muzică, lucruri dragi, căci nu-i fuseseră niciodată indiferente obiectele care o înconjurau. Era o femeie de interior şi-i plăcea cînd deschidea ochii să se lase desfătată de luciul catifelat al mobilei, de prospeţimea unei acuarele sau strălucirea serviciului de ceai, pregătit anume pe masă pentru a primi dimineaţa tot soarele pe rotunjimile de argint. Nu admisese niciodată să păstreze un obiect, oricît de valoros, dacă el nu-i aducea frumuseţe şi bucurie.

„Colonelul proceda exact invers. La moartea lui ai vîndut căpcăunii din lemn, ţi se zbîrlea pielea doar privindu-i, ca şi oroarea aceea cubistă a domnului... mi se pare că-l chema Gleizes. O iei razna, Melanie! Nu-i momentul acum să-ţi aminteşti lucrurile astea. Un fapt e in-con-tes-ta-bil! Dacă printr-o minune ar dispărea scrinul, tabloul cu cale, perdeaua şi pendulul, proba, preţioasa probă a maiorului, pelicula descoperită la domnul Dascălu s-ar spulbera în vînt, ca un nimb de păpădie..."

Mintea bătrînei scotocea febril. Cum ar putea dispărea? Ah, focul! Cutia cu chibrituri se afla lîngă tortul neînceput. N-avea decît să-l poftească pe Cristescu alături, în bucătărie, sub pretextul că vrea să se schimbe, şi să scapere un băţ de chibrit.

Îi întîlni privirea stingherită, interogativă în acelaşi timp. Melania întinse mîna plină de mărgele. Roşi, rostind cu ochii plecaţi:

— Nu sînt într-o ţinută potrivită... Mi s-a spus că la puşcărie se face mult... sport. Dacă aţi vrea... În cîteva minute pot fi gata.

Cristescu, prea obosit ca să mai reacţioneze, se ridică. Bătrîna închise uşa în urma lui. Se apropie încet de masă, privind fix chibriturile. Ascunse cutia în palma mică. Ascultă zgo-

motele de alături și aprinse un băț lîngă perdea. Aproape instantaneu îl stinse strivindu-l sub talpa pantofului.

— E o prostie, fetițo, șopti. O soluție vulgară la îndemîna oricărui apaș lipsit de spirit. Vei distruge proba, dar nimic nu te-ar mai putea dezvinovăți în ochii domnului maior. Te va urmări de aci încolo cu puteri înzecite și cu o ură neînduplecată. Sînt sigură că vei găsi altă ieșire pentru a scăpa din această mică încurcătură. Chicoti: De fapt ai și găsit-o! Ești o șmecheră și jumătate, Melania! Bagă de seamă numai ca triumful să nu ți se citească în privire.

Peste cinci minute Cristescu o găsi gata echipată. Bătrîna, își zise, avea reprezentări ciudate despre sporturile practicate în penitenciare. Îmbrăcase o rochie cenușie, încheiată în față, cu nasturi mari de cristal. Cravata, cu monogramă, era roșie. Din buzunarul de la piept ieșeau discret marginile unei batiste diafane, cu trandafiri însîngerați. În sacul de voiaj, înghesuise cutii de conserve, un termos, restul de fursecuri, spirtiera și o sticlă de Spumos. Observînd privirea nedumerită a maiorului, Melania se scuză zîmbind.

— Schimbarea de aer îmi provoacă un apetit teribil. Cînd făceam excursii la iarbă verde, coșulețul meu de mîncare era totdeauna cel mai bine garnisit... Și-apoi nu-mi place să mănînc singură în societate.

— Care societate?!

— În pușcărie faci o grămadă de cunoștințe.

Cristescu își simți inima grea. Nu încercă s-o contrazică. Bătrîna îi întinse mîinile. Întorsese capul gata, gata să plîngă.

— Nu înțeleg? îngînă maiorul.

Melania articulă greu:

— Cătușele. Știu de la portarul nostru, o persoană foarte instruită, că așa se procedează.

— A, da... Hm, bănuiesc că ne vom putea descurca și fără ele.

— Cum credeți. Totdeauna am susținut că sînteți un gentilom. Mirciulică poate să confirme. Adevărul este că mă scutiți de multe neplăceri. Există unele obiecte care te compromit, iar vecinii mei sînt în privința aceasta foarte severi.

Îmbrățișă încăperea într-o privire și suspină.

Pe palier îi întîmpină zîmbetul locotenentului Azimioară.

— Ah! exclamă bătrîna. Te pomenești că ați venit pentru ceașca aceea de ceai pe care v-am făgăduit-o de atîta vreme.

Ce întîmplare neplăcută! E prima dată cînd nu pot primi un oaspete așa cum se cuvine. Trebuie însă să înțelegeți...

— Înțelege, spuse sec Cristescu.

Spectacolul bătrînei era peste puterile lui.

— Atunci... Melania ridică motanul care i se încurca printre picioare. Îmi dau seama că-i un abuz, dar cînd a fost vorba de prietenii mei, am găsit totdeauna cutezanța care în mod obișnuit îmi lipsește. V-aș ruga, domnule Azimioară, să vă ocupați de Mirciulică. Nu mă are decît pe mine, și nu cred că se va descurca singur. Poate veți încerca să-l cazați într-o familie dispusă să-i arate îngăduință.

Locotenentul, fără replică, dădu evaziv din cap. Își scoase batista tamponîndu-și obrazul. Melania îi mulțumi cu lacrimi în ochi. Își lipi obrazul de capul motanului, șoptindu-i nedeslușit.

— Rămîi cu bine, Mirciulică. Nu sînt supărată pe tine. Dacă avem noroc, o să ne mai întîlnim.

Azimioară sigilă apartamentul, apoi căută motanul cu intenția să-l lase prin vecini. Nu-l găsi nicăieri și în drum spre casă intră la braseria Cina să bea o bere, spunîndu-și că pentru el și Cristescu începe o binecuvîntată perioadă de liniște. Slavă cerului, nu se naște cîte o Melanie în fiecare zi.

Mașina tăie bulevardul angajîndu-se pe Calea Victoriei.

„E vinovată, gîndi maiorul. E vinovată și totuși îmi pare rău. Mă gîndesc ce figură va face cînd or să-i ia toate fleacurile din sac, Spumosul și conservele și celelalte — la naiba, totuși la noi nu-i camping — și mi se întunecă înaintea ochilor. Ar trebui să mă consoleze ideea că cel puțin de aci înainte nu-mi va mai da dureri de cap. Dar mă consolează?"

Stopul căscă un ochi roșu. La Casa Centrală a Armatei, un grup în haine de seară cobora scările rîzînd zgomotos. O blondă înaltă cu blana pe umeri ținea ridicată poala rochiei albe să nu atingă trotuarul ud. Scoase un braț gol ciufulind părul bărbatului de lîngă ea. Hohotele de rîs pătrundeau în mașină.

„Îmi pare rău de domnul maior, gîndi Melania Lupu. E o persoană delicată, binecrescută și plină de sensibilitate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i procur din nou mo-

mente de-za-gre-a-bile. Presimt însă că nu mă voi putea împiedica s-o fac. De fapt n-ai încotro, draga mea".

Suspinul bătrînei răsuci un piron în inima maiorului. O ceață ușoară cădea peste oraș.

Cap. II
NED MORTON ARE O IDEE

La sfîrșitul lunii noiembrie 1975 începură în S, o mică localitate din Elveția, lucrările celui de-al IX-lea Congres al infractorilor din Europa. O sută optzeci și patru de invitați, capete de afiș pe listele Interpolului, talente autentice și verificate în materie de hold-up, delapidare, escrocherii fabuloase, falsificare de bancnote, spargeri de muzee, trafic de stupefiante și așa mai departe, sosiră în cursul dimineții într-o impresionantă procesiune de Mercedesuri și Cadillacuri. Procedînd cu discreție, organizatorii închiriaseră în exclusivitate hotelul *Silentium*, construit în mijlocul pădurii, pe malul unui iezer.

Oaspeții își petrecură agreabil ceasurile dimineții jucînd golf sau tenis, sorbind cocteiluri, ori cercetînd atent împrejurimile și pistoletele minuscule ascunse sub reverul hainei. Aceștia erau prevăzătorii care țineau să se asigure personal împotriva unei eventuale descinderi a poliției locale. Cei mai mulți însă zăboveau la bar. Se regăseau cu bucurie, se reînnodau prietenii, amintirile îi strîngeau pe toți laolaltă, iar buna dispoziție generală se reflecta pînă și pe chipurile cele mai întunecate.

Gino Subtilul, un spărgător dotat din Neapole, ținu să ofere de băut la toată lumea. Cînd dădu ochi cu Gris-Gris cel înțelept, falsificator de bani din Grenoble, simți că viața merită într-adevăr trăită. Îl mai așteptau pe Ned. Ei trei lucraseră cîndva în echipă. Și azi îi venea amețeală cînd își amintea lovitura de la Zürich. Sfîntă Fecioară, ce vremuri frumoase! Gino zîmbi suficient uitîndu-se la masa invitaților din America și Canada. Erau îmbrăcați fistichiu în sacouri roz sau verzi, pantaloni cărămizii în carouri și cravate bălțate. Îi făcu semn lui Gris-Gris.

— Ai zice că ăștia au uimit o Europă, care oricum, în două mii de ani a dat cîțiva briganzi celebri?... Cine i-a poftit?

Francezul ridică din umeri.

— Şeful. Schimb de experienţă. Consultanţi şi observatori.
— Ce-i în capul lui? Face cu ochiul peste gîrlă?
— Aşa cred. Ai văzut programul? Au drept de vot consultativ şi pot participa la discuţii.
Gino sări de pe scaun.
— Uite-l pe Ned! . . . Ned!
Un bărbat zvelt, cu ochii albaştri, atenţi, şi păr de culoare deschisă le făcu un semn amical cu mîna. Avea mişcări degajate, elastice şi liniştea caracteristică indivizilor deprinşi să se descurce totdeauna singuri. Trecerea lui fu notată cu satisfacţie de femei. Ned părea însuşi simbolul reuşitei în viaţă. Îl simţeai energic, într-o excelentă condiţie fizică, putînd marca comod un număr remarcabil de puncte la golf, dur în afaceri, serios şi onest în limitele convenienţelor financiare. Nu avusese niciodată de-a face cu poliţia, iar în fişele Interpolului figura sub o cifră, A-207, fără nici un fel de date suplimentare.
— Ce bei? întrebă Gino.
Subtilul îl privea încîntat. Ţinea la Ned, şi-l închipuia escrocul secolului. Ar fi încercat orice alături de el, un hold-up în Lună, sau în safe-urile F.B.I.-ului. Îl luă pe după umeri, cu sentimentul că nu se simţise niciodată atît de mulţumit.
— Ce bei? repetă.
Morton îşi lăsă pardesiul în braţele unui băiat de serviciu. Ochii lui cercetau atent barul.
— Pernod.
Pe buzele lui Gris-Gris cel înţelept alunecă un zîmbet.
— Ai luat obiceiuri continentale, *mon vieux*. Scotch-ul străbunilor nu mai e destul de bun pentru tine?
— Mă ruşinez singur destul.
Gino făcu un semn spre celelalte mese.
— Băieţii vorbesc numai despre manechinul cu briliante din Marsilia.
— Hm, făcu Ned, aş prefera să se vorbească mai puţin.
— Ce comision ai încasat?
— La trei sute de carate, căscă Gris-Gris, nu-i greu de ghicit. Te felicit pentru truc, Ned. Admirabil!
Gino bău paharul pînă la fund.
— Cînd am auzit povestea, credeam că o să plesnesc de rîs. Cui naiba i-ar fi trecut prin minte să numere mumiile egiptene? Una în plus, vorba aia nu se cunoaşte. Manechinul tău a intrat în istorie!

Un tip masiv trecu pe lîngă masa lor fără să se oprească.
— Ce-i cu Balena? se interesă Ned. Nu pare în apele lui.
— A reuşit al treilea rateu la rînd şi a devenit superstiţios. Pe Almaviva l-ai văzut?
— Nu.
— Era în hol. Abia aşteaptă să-ţi povestească cum l-a aiurit Blanche.
— Patru Ochi?
— Nu, Rîndunica din Montmartre. Almaviva i-a comunicat că nu vrea să se însoare şi atunci Blanche s-a aruncat pe fereastră de la etajul III.
— Exclus! Încă nu s-a născut bărbatul pentru care să-şi deranjeze o singură buclă.
— Ai răbdare! Dedesubt era piscina... Un plonjon de toată frumuseţea! Tipul albise, o probă zdrobitoare de amor, înţelegi... Pe urmă i-a plăcut şi lui şmecheria. O repetă la toată lumea şi acum sînt în luna de miere.
— O.K.! Şeful a apărut?
— Încă nu. Uită-te la program... Salut, Paşă! Ce-ţi face familia?
Un roşcovan cu faţa pistruiată, falsificator de bani, scoase pipa din gură. Cînd rîse, i se zări dantura intactă, deşi toată lumea ştia că-şi pierduse incisivii într-o discuţie cu Marteau în care vorbiseră mai mult pumnii.
— Mulţumesc, Gino. Toată lumea e în formă şi cît se poate de mulţumită. Vino să ne vezi într-o zi.
Subtilul coborî vocea.
— E formidabil. Ţine acum unsprezece femei. Toate în aceeaşi locuinţă şi le vizitează periodic. Ambiţia lui e să mobileze casa în întregime.
— Cîte odăi are vila? întrebă Gris-Gris rîzînd.
— Douăzeci şi una, şi la nevoie poate fi întrebuinţat şi holul.
— Nenorocitul! Ultima oară cînd l-am văzut părea normal.
— Hm, te asigur că nu are o viaţă uşoară. Unsprezece neveste! Cei mai mulţi nu se pot descurca cu una singură.
— E un tip tare! Ce zici de program, Ned?
Era tipărit pe hîrtie japoneză cu o emblemă despre care nimeni nu ştia ce reprezintă. Morton citi încet:
— *...lucrările încep la ora 18, în sala rondă a hotelului, ţinuta obligatorie. Moment de reculegere...* Cine a stins firma?

— Sacantti, Müller şi Donovan.

— Şi Suedezul! A închis în sfîrşit ochii acum o săptămînă la spital, la St. Laurent. N-a fost atent şi s-a îngrăşat din cale afară. Douăsprezece gloanţe, calibrul 9, toate în pîntece, a fost cam mult chiar şi pentru unul ca el.

Gino dădu din cap.

— Păcat! Era un băiat cumsecade. Nu-şi lichida complicii după lovitură. Îi pocnea cu crosa. Am lucrat împreună la Toulon. Avea un sistem special, trăgea cu mijlocul...

— Între timp s-a născocit ceva mai bun. Aş vrea să-l cunosc pe ăla care l-a găurit, spuse visător Gris-Gris.

— ...*analiza muncii*, citi mai departe Ned, *rezultate deosebite, premieri, fondul întreprinderii, sporirea cifrei de afaceri, calificarea cadrelor, mijloace şi măsuri de apărare eficiente împotriva Interpolului...*

— Adică dublă evidenţă, explică Gino. O găselniţă mai veche a şefului. Sticleţii figurează în două rînduri de fişe. Fotografia, ţara, oraşul, studii, posturile deţinute, dosare rezolvate, familie etc. A doua fişă e mai concisă şi pune punctul pe i. Mici slăbiciuni: dame, cărţi, curse, whisky şi cazuri nerezolvate. Ştii de la început cu cine ai de-a face.

Ned îl privi atent.

— Înţeleg. Arătă spre masa americanilor care jucau poker. Teancurile de hîrtii verzi atingeau înălţimi considerabile. Prea mulţi bani la vedere, spuse plimbîndu-şi ochii prin bar. Şi arme! Toţi sînt căptuşiţi. Dacă ne vizitează sticleţii ar fi cam greu să le explici că-i o întrunire nevinovată organizată de biserica baptistă.

— Citeşte mai departe.

— *Schimb de experienţă cu delegaţii străini, proiecte, planul de perspectivă, discuţii.* Ce se întîmplă cu sud-estul? Nu văd pe nimeni.

— Cine anume te interesează?

Ned ridică din umeri. Subtilul nu insistă. Se cunoşteau demult.

— Ce ziceţi, propuse, mai luaţi un rînd?

— Eu nu, băieţi.

— Noi da, băiete, rîse Gris-Gris.

Ned Morton se ridică. Gino îl examină îngrijorat.

— E ceva care nu merge?

Englezul surîse echivoc şi părăsi barul. Propunerea lui era mult prea interesantă ca s-o strige pe toate acoperişurile. N-o va supune Congresului.

Cu 15 ani în urmă, şeful, un elveţian înalt cu păr alb şi ochi negri, catifelaţi pe o faţă neobişnuit de tînără, fost agent de bursă, avusese uimitoarea idee să strîngă infractorii distinşi din Europa. Astfel luase naştere A.O.A.E.-ul — asociaţia oamenilor de acţiune europeni, întreprindere prosperă şi replică decisivă dată activităţii din ce în ce mai stînjenitoare a Interpolului.

Forţa asociaţiei consta în misterul ei — era cu desăvîrşire ignorată de Interpol şi de concurenţă — şi în cointeresare. O verificare atentă preceda primirea membrilor, intelectuali în cea mai mare parte şi specialişti în diferite domenii. Organizaţia număra în rîndurile ei ingineri, graficieni talentaţi, avocaţi, contabili şi experţi în materie de obiecte de artă, agenţi imobiliari sau funcţionari în industria hotelieră. Gris-Gris, de exemplu, era proprietarul unei săli de expoziţie a pictorilor de avangardă din Grenoble, Gino conducea la Neapole o întreprindere de pompe funebre, Ned, om de afaceri în City. Dar adevărul despre Ned îl ştia doar şeful.

Membrii A.O.A.E.-ului, aveau obligaţia ca la fiecare acţiune pe cont propriu să verse 25 la sută din beneficii în fondul întreprinderii. La cele comandate, primeau un comision. Fondul era folosit pentru subvenţionarea diferitelor lovituri, ajutorarea camarazilor căzuţi în ghearele poliţiei şi a celor prea vîrstnici sau prea bolnavi ca să mai poată mînui cu rezultate satisfăcătoare ultimul tip de revolver. Oricine avea dreptul să se retragă cu singura îndatorire de a păstra secretul. Încercase un irlandez să vorbească, dar în drum spre confesionalul poliţiei, se întîlnise cu o prietenă din siguranţa asociaţiei. Îmbrăţişarea fusese prea tandră şi irlandezul n-a mai apucat să-şi ducă intenţia la bun sfîrşit.

Congresul se deschise la ora 18, într-o atmosferă plină de entuziasm. Lectura raportului, care durase două ceasuri, fusese primită cu satisfacţie. Lucrările se întrerupseră la 11, urmînd să fie reluate a doua zi dimineaţă.

În sala de recepţii, Ned Morton urmărea chipurile îmflăcărate ale invitaţilor. Se rîdea mult, pretutindeni se auzeau felicitări, chelnerii cu tăvile pline de băutură nu pridideau să

facă față comenzilor. Gino se apropie cu un pahar în mînă. Șase straturi distincte de lichior de toate culorile. Ned rîse.

— Ce grozăvie bei?

— Curcubeu-cocteil. Rețeta cowboy-lor. Așa se îmbracă, așa beau. Vrei să încerci?

— Nu-s curios.

Gino încruntă sprîncenele.

— Spune, Ned, ai necazuri?

— Nu-ți fă griji, nimic special.

Îl urmărea pe șef, aflat în mijlocul unui grup. Elvețianul îi surprinse privirea fixă și dădu ușor din cap. Gino îi apucă brațul.

— Pe cuvînt, Ned? Perfect! Ce zici de un poker după recepție?

— Jocul ăla nevinovat cu patru dame în pachet și una în manșetă? E o idee. Și ceilalți doi?

— Balena și Pașa.

— Pașa? Nu sînt milionar.

— Fii serios, Ned! Cu noi nu trișează.

Șeful, singur pentru cîteva clipe, îi făcu semn. Morton se înclină sobru și așteptă să-i întindă mîna.

— Ce se aude?

— Vreau să-ți vorbesc. Fără martori. Șopti: Am o propunere.

— Poimîine discutăm planul de perspectivă.

— E o afacere importantă.

— Toate afacerile noastre sînt importante. Reflectă totuși cîteva clipe: Bine! Te aștept după supeu la mine. Camera 307.

— Știu.

— Să nu fie mai tîrziu de unu și jumătate. Nu mai am anii tăi, Ned.

— Am observat.

Se amestecă din nou printre invitați. Morton luă de pe o tavă două pahare de șampanie și se apropie de Ingrid, o escroacă cu mult stil din Frankfurt.

Ochii englezului o învăluiră într-o privire caldă.

— Care mai e viața ta, Ingrid? Arăți formidabil.

Femeia își dădu la o parte pletele blonde. Buzele cărnoase schițară un zîmbet amuzat.

— Ai nevoie de capital?

— Nu la tine l-aş căuta.
— Vrei să-mi faci curte?
— Mă întreb ce şanse aş avea.
— Nici una. Sînt ocupată.
Morton privi despicătura îngustă, dintre sîni, care ajungea pînă la centură. Ingrid nu purta sutien şi nici n-avea nevoie.
— Inima?
— Ghiceşti în stele?
— Clar! Nu mai e nimic de făcut.
— Ba da, poţi să-mi mai aduci un pahar de şampanie. Ned i-l întinse.
— Înseamnă că pe român l-ai trimis la plimbare.
— Reprofilează-te, Ned, deschide o baracă pentru curioşii care vor să-şi cunoască viitorul şi te căpătuieşti.
— Îţi trece prin minte unde poate fi găsit?
În ochii minunaţi ai femeii se aprinse un licăr sarcastic.
— Trebuia să-mi închipui că de fapt nu eu te interesez.
— Ştii bine că te-am iubit întotdeauna.
— Chiar şi atunci cînd m-ai plantat la Monte Carlo?
— Îmi dai o noutate! Mi-amintesc precis că înainte de a părăsi hotelul, am văzut băiatul de serviciu intrînd în apartamentul tău cu o tavă. O vodcă şi un gin. N-ai băut în viaţa ta gin, Ingrid, şi-n orice caz nu din două pahare în acelaşi timp.
— Am o profesiune.
— Mă întreb ce puteai smulge de la argentinianul ăla superb. Tipul n-avea în buzunar decît un bilet de metrou.
— Hai să nu ne certăm. Am să te ajut, deşi n-o meriţi. Pe român îl găseşti la Paris, hotel Crillon.
Englezul ridică sprîncenele.
— A spart Banca Angliei?
— Aproximativ. În orice caz îi merge bine. La revedere, Ned. Îţi urez noroc. Ai nevoie ...
— De ce?
— În Est şi-au frînt mulţi gîtul.
Se îndepărtă. Rochia verde, fluidă, curgea ca o apă în lungul coapselor. Morton îşi prinse gînditor bărbia în palmă.

•

Şeful stătea lîngă cămin cu ochii acoperiţi de mîna îngustă şi fină. Flăcările azvîrleau pete strălucitoare pe vîrful pantofilor de lac.

— Ia loc, Ned. Ce fac băieţii?

— Se distrează. Americanii îl învaţă poker pe Balena.

— Dumnezeule! N-o să le rămînă nici de autobuz. Nu vreau scandal, sînt invitaţi de onoare.

— Bine, mă ocup eu. O să le dea banii înapoi şi o să le spună că a fost o glumă.

— Nădăjduiesc să aibă glanda umorului. Se întinse comod. S-auzim despre ce e vorba.

— Vreau să-ţi spun o poveste.

Un zîmbet cald lumină ochii catifelaţi ai elveţianului. Îl aprecia pe Ned, era unul din oamenii săi preferaţi.

— Admirabilă idee, tocmai voim să mă culc.

— S-ar putea să-ţi pierzi somnul. Ai auzit vorbindu-se despre *Comoara Sudului?*

Şeful clătină capul.

— Nu. Oricum, începe frumos. Mă dau în vînt după isprăvile piraţilor.

— Dar despre Insula Grotelor?

— Vag. În Pacific, parcă...

— Exact! În legătură cu comoara, au circulat zeci de legende. Ţi-o prezint pe cea mai verosimilă. La începutul secolului al XIX-lea, băştinaşii din America Latină se răscoală împotriva spaniolilor şi atacă oraşul Lima, considerat safe-ul bisericii catolice. Se aflau acolo bogăţii fabuloase.

— Îmi plac cuvintele limpezi, Ned. Concret!

— Aur! Monede, lingouri, obiecte de artă.

— Eşti sigur că nu-mi povesteşti din Stevenson?

— Nu. Intervine însă la un moment dat şi istoria edimbourghezului.

— Interesant.

— Eram sigur că o să te captiveze. Pentru a salva comoara, spaniolii o încarcă pe corabia engleză *Victory*, aflată sub comanda căpitanului Porter. În cursul călătoriei, marinarii lichidează paza spaniolă şi schimbînd destinaţia vasului, debarcă în Insula Grotelor unde îngroapă aurul, sub stînci, cu intenţia de a-l recupera fireşte, ulterior.

— Au procedat cît se poate de urît, nu crezi?

Ned rîse.

— Au fost răsplătiţi după faptele lor. Nimeni nu observase că în învălmăşeala luptei dispăruse o barcă. Pe scurt, o expediţie spaniolă avertizată de soldaţii care reuşiseră să evadeze, interceptează corabia şi spînzură întreg echipajul.

Sînt cruțați doar Porter și secundul pentru a divulga locul ascunzătorii.

— Ar ieși de aici o frumoasă cărticică pentru școlari, observă elvețianul.

— Pot să continuu?

— Te rog.

Începu să răscolească jarul din cămin. Morton se lăsă pe spatele fotoliului și aprinse o țigară.

— Îți închipui probabil că am băut prea mult.

— Nu te-am văzut niciodată beat, dar... În sfîrșit, ce s-a întîmplat cu Porter și secundul?

— Au izbutit să scape ascunzîndu-se în jungla din insulă. După unele supoziții, Porter și-a ucis partenerul și trecînd printr-o sumedenie de peripeții s-a întors în Anglia predînd copiilor săi planul și desigur secretul ascunzătorii.

— Copiii s-au îmbolnăvit de gîlci în ajunul expediției... urmă bătrînul pe același ton.

— Nu-i exclus.

— ...Iar șoarecii au ronțăit o parte din document, exact porțiunea în care era notată latitudinea insulei. Ne întoarcem la Jules Verne?

Englezul fuma liniștit.

— Datele au rămas intacte, rozătorii presupun că erau analfabeți. Timp de zece ani, insula a constituit locul de popas al piraților din Atlantic. În felul acesta, grotele și-au sporit considerabil comoara. Aici intervine, dacă observi, domnul Stevenson cu istorioara lui. După două decenii, insula e vizitată de călugării franciscani care hotărăsc să trăiască acolo pînă la sfîrșitul zilelor în post și rugăciuni.

— Dar descoperind comorile, și-au băgat mințile în cap.

— Nu prea ești inspirat azi, zîmbi englezul. Imaginează-ți că au topit aurul, în fine o parte din el, turnîndu-l în formele Sfintei Fecioare. Astfel s-a născut cea mai prețioasă statuie din lume. Au trecut anii. Mirajul comorilor a înflăcărat multe fantezii. S-au organizat de-atunci peste 500 de expediții. Un neamț încăpățînat a stat șaisprezece ani pe insulă căutînd zadarnic statuia. În 1962 trei francezi, doi ziariști și un speolog au reluat aceleași cercetări fără rezultat.

Bătrînul îi puse mîna pe genunchi.

— Spune-mi sincer, Ned, ai găsit o fată frumoasă și ți-a venit ideea că v-ați putea distra strașnic în Atlantic? Riviera a devenit monotonă, nu-i așa?

— Nu-i aşa. Pe fată am găsit-o, dar nu-i plac excursiile cu barca. Se ridică şi aruncă mucul ţigării în cămin. Cineva a descoperit totuşi ascunzătoarea.

— Cine?

— Un aventurier. Acum şase săptămîni, am fost invitat la o recepţie. Gazda, o veche prietenă, purta nişte cercei care mi-au atras imediat atenţia. Mărimea pietrelor şi lucrătura. Ceva cu totul neobişnuit. I-am prezentat complimentele mele şi mi-a şoptit că i-a cumpărat de la un nabab român. În caseta ei mai avea două piese extraordinare. O diademă şi o pereche de paftale, antice în mod cert.

— Să nu fie o păcăleală. Un meseriaş inteligent îţi poate truca orice giuvaer.

Englezul scutură capul.

— Admit că pot fi tras pe sfoară, dar nu în materie de bijuterii. Experţii, îmi spunea prietena mea, presupun că pietrele împodobeau urechile unei genoveze pictată de Pirelli, acum un secol şi jumătate. Doamna călătorea spre Lima, iar corabia a fost atacată de piraţi... Există supoziţii serioase în acest sens.

— Devine captivant. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. De dimineaţă torn fără încetare în mine. Gino nu m-a lăsat nici să respir.

— Eu am să-mi prepar un cocteil. Zi mai departe.

— Am întreprins imediat cercetări şi am aflat lucruri interesante. Cel care a vîndut bijuteriile e un român. Îl cheamă Popa. A emigrat în Franţa în 1947 cerînd azil politic.

Elveţianul rămase cu sticla de Cointreau în aer.

— De 30 de ani, Popa trăieşte la Paris ca un rajah. Din cînd în cînd, vinde discret cîte un giuvaer ciudat, numai la bune cunoştinţe şi niciodată prin intermediari.

Morton făcu o pauză aşteptîndu-l să se întoarcă de la măsuţa cu băutură. Îşi privi ceasul. Două. Dacă şeful era de acord, mîine înainte de prînz putea fi la Paris.

— Continuă.

— M-am ocupat puţin de acest Popa şi am aflat un lucru uimitor. Înainte de război, mai exact în '37 a întreprins singur o expediţie în Insula Grotelor. La Punta Arenas, s-a îmbarcat pe un vapor grecesc cu destinaţia România. Printre bagajele sale se afla un balot lung, foarte greu, învelit în rogojini. În cursul călătoriei care a durat peste două luni, un marinar curios a izbutit să strecoare o privire sub ambalaj.

Ned se opri rîzînd încetişor.
— Ce a văzut?
— O femeie strălucitoare şi al naibii de frumoasă. Statuia de aur în mărime naturală a Fecioarei Maria. Madona pe care o caută toţi fanaticii de o sută cincizeci de ani.
Elveţianul îl privi ţintă.
— Cum ai aflat?
— L-am găsit pe marinarul cel curios. Se îndoapă la München cu cîrnaţi pe varză, bea bere şi povesteşte oricui întîmplarea, dar nimeni nu vrea să-l asculte. Desigur, tipul nu face nici o corelaţie cu tezaurul spaniolilor şi comorile piraţilor.
— În mod logic, trebuia să profite de *tuyau.*
— E un bărbat fără perspectivă. Nu-i place să se ocupe de afaceri care-l depăşesc. Şi-a dat imediat seama că românul e înţeles cu căpitanul vasului, un individ dur cu arătătorul nervos. L-ar fi lichidat imediat ce ar fi simţit că neamţul a mirosit ceva.
— Apoi?
— Popa n-a adus Madona la Paris. Giuvaerurile sau o parte din ele le-a putut scoate din România dar numai atît. Şi-a părăsit ţara clandestin. O statuie de aur, nu-i un bagaj comod.
— Prezumţii, Ned!
— M-am informat minuţios. Fecioara nu e la Paris! În 30 de ani, Popa ar fi luat o hotărîre în privinţa ei. Şi ar fi fost imposibil să nu răsufle ceva. E un hap prea mare ca să nu sughiţe nimeni.
— Să admitem, şi?
Englezul ridică din umeri.
— Cînd am poftă să vînez lei mă duc în Africa.
— Eşti un copil. Unde vrei s-o cauţi?
— La Bucureşti, declară calm Ned. Fosta soţie a lui Popa, o oarecare Olga Tudor, trăieşte. A divorţat ca să nu aibă plictiseli, dar continuă să-şi scrie. Le-am interceptat corespondenţa. Sînt sigur că femeia ştie ceva de statuie.
— Şi dacă nu ştie?
— Oricum, merită încercat.
Şeful se juca cu paharul gol. De jos veneau zgomote, muzică, rîsete, glasul puternic al unui american care urla ceva despre Susan cea roşcovană.

— Aş prefera să mă gîndesc, Ned. Acordă-mi cîteva zile. Mi se pare prea fantezist totul. Nu ştiu ce să-ţi spun...

— În fond de ce eziţi?

— E riscant.

— În caz de eşec, cheltuielile nu te privesc.

— Mă priveşte soarta ta. Nu vreau să te pierdem.

— Pînă aici, dorinţele noastre coincid perfect, zîmbi englezul.

— Eşti unul din oamenii mei buni şi poate singurul prieten pe care-l am. În general, am evitat loviturile în Est. Nu avem agenţi acolo, se pot ivi o mie de capcane, în care să te împiedici pentru că nu ştii nimic despre viaţa lor, despre sistem în general, despre poliţia respectivă şi aşa mai departe. Pleci la drum fără busolă.

— Prietenul lui Ingrid a părăsit România acum un an. Sînt convins că m-ar putea ajuta. M-aş mulţumi cu o singură adresă utilă.

— Îl cunoşti?

— Da.

— Îl poţi determina să te însoţească?

— Eventual.

— Pe cine vrei să mai iei?

Morton zîmbi larg.

— Asta înseamnă că am căzut de acord?

— Discutăm o eventualitate. La cine te-ai gîndit?

— Plec singur. Fecioara dacă există, nu e ascunsă într-un safé, aşa că n-am nevoie de spărgători.

— Admiţînd că o descoperi, accept ipoteza cea mai fericită, cum vrei s-o strecori pe sub nasul românilor? Cum o scoţi, Ned? E o statuie, nu un timbru de 15 centime.

— M-am gîndit la cîteva variante.

Elveţianul îi căută ochii. Mîna palidă tamburina pe pereţii paharului.

— Ascultă, Ned, simt că ceva nu-i în regulă. În definitiv, de ce te cramponezi de Madonă? Întreprinderea merge destul de bine ca să nu fim siliţi să facem echilibristică pe o frînghie suspendată între două blocuri la nivelul etajului 80. Ai ascultat darea de seamă. Beneficiul net pe anul acesta a fost de un miliard şi o sută de mii de dolari. Un rezultat prosper, după cîte apreciez eu. Şi-atunci de ce să riscăm? Ce se ascunde în propunerea ta? Aventură de dragul aventurii?

Pe chipul englezului apăru un surîs sarcastic. Sconta la sigur pe efectul cuvintelor sale.

— Vreau să mă însor.

Ochii celuilalt se lărgiră brusc.

— Ned Morton, ai înnebunit!

— De ce? Am 38 de ani și e timpul să mă fixez.

— Există o mie de mijloace moderne, cu rezultate asemănătoare. Cianura, de pildă. O doză cumsecade și ești un om făcut.

— Trebuie luată cu apă ori eu de la botez...

— Sări din avion fără parașută, sau fă o plimbare în miezul nopții cu metroul prin New York. Clătină din cap: Va să zică te-a păcălit.

— Sînt aproape sigur, rîse Ned.

— Și-ți cere să te sinucizi ca să-i demonstrezi că o iubești?

— Nu.

— Vrea Fecioara de aur în buchetul ei de mireasă?

— Nu.

— Atunci?

— Lovitura aceasta îmi va îngădui să mă retrag din asociație.

Elvețianul îl măsură consternat. Își smulse nervos fluturele de la gît.

— Ned Morton ești nebun de legat!

— Deloc, dragul meu. Dacă vrei, acum poți să-mi dai un scotch. Da, am intenția să mă retrag... Mulțumesc, un singur cub de gheață. În primul rînd, nu sînt din ăia care joacă mereu pe același număr. Și cînd învîrți afaceri ca ale noastre, întîiul rateu e și ultimul. Țin la firma mea onorabilă: gentleman din City cu un trecut nepătat. Lucrez de 15 ani cu tine, m-am distrat grozav, și cu asta mă declar mulțumit. Dacă fata ar afla despre mine doar a zecea parte din ce ar putea afla, mi-ar face imediat vînt.

— Hm! Puteai să mă scutești de celelalte aiureli. Asta e singurul motiv important. Totuși, nu înțeleg ce caută Madona aici.

— Ai să-mi spui a treia oară că sînt nebun. Vreau să-mi iau zîna și să mă stabilesc în Polinezia.

— Unde?

— În Insula Phoenix. Am petrecut odată o vacanță și locurile m-au fascinat. E o viață splendidă acolo! Mi-am dorit

mereu să mă întorc. Comisionul ce mi-ar reveni de pe urma Fecioarei mi-ar îngădui să duc o viață minunată pînă la capătul zilelor.

— Ce fel de viață, Ned?

— Soare, o casă cu veranda spre ocean, prieteni agreabili, și cel puțin o jumătate de duzină de copii. Aș scrie poate și o carte despre flora locală.

— Îți bați joc de mine?

— Mi-a plăcut totdeauna botanica, dar n-am avut timp să mă ocup serios.

Bătrînul îl privi dintr-o parte. Întrebă apăsînd fiecare silabă:

— Nu cumva fetei îi place botanica?

— Sînt sigur că o lasă rece, rîse Ned.

— Cum arată?

— Nu seamănă cu nimic, din ceea ce îți închipui tu și pot să te asigur că nu regretă. E frumoasă, nu vampă, ferească Dumnezeu, frumoasă, senină, și odihnitoare.

— La început toate sînt odihnitoare... Unde dracu te-a pescuit?

— În parohia tatălui ei, un pastor extrem de cumsecade. Ea predă la școala de duminică.

Elvețianul își deschise neputincios brațele.

— *Mon ami*, mă dau bătut. În viața mea nu mi te-aș fi închipuit înconjurat de șase mici Mortoni, la braț cu o afurisită de puritană, administrînd catehismul sălbaticilor din Polinezia.

Morton surîse liniștit.

— Botanica, vrei să spui. Cum rămîne cu propunerea mea?

— Fiica pastorului cel cumsecade nu e dispusă să te primească altfel în patul ei?

— Nu.

— Perfect, Ned. Răspunsul meu e același. *Nu.*

*

Pînă la urmă fusese *da*. A doua zi la prînz, Morton luă dejunul în restaurantul aeroportului Orly și după o oră, se afla în salonul unuia din apartamentele hotelului Crillon.

Își lunecă privirea pe mobila zveltă și delicată Louis XVI. Piesele albe se detașau minunat pe pereții îmbrăcați în tapet vișiniu, cu dungi argintii. O glastră cu trandafiri galbeni,

dădeau o intimitate suavă încăperii. Englezul își lăsă mănușile pe masă și își scoase pardesiul.

— Ai avut noroc.

Românul dădu din cap.

— Așa cred. Cine ți-a dat adresa mea?

— Ingrid. Oricum, nimeni nu se *ascunde* la Crillon.

— Nici n-am făcut vreun mister. Eram doar curios.

— Fără ca să mă amestec în afacerile tale, nu înțeleg totuși de ce ți-ai ales o asemenea reședință? Atrage atenția.

— Puțin îmi pasă. Peste cîteva zile părăsesc Parisul. Vreau să mă stabilesc în Canada.

Morton își subție privirea și rîse.

— Alt aer...

— Asta-i și părerea avocatului meu, un bărbat inteligent.

— Păstrează-l. Ai nevoie și de cineva care gîndește.

— Ești amabil.

— A fost presupun o lovitură serioasă...

— Nu mă plîng. Ce mai face Ingrid?

Vocea era calmă și Ned nu sesiză nici o intonație specială. Nici pe figura brună cu nasul ușor încovoiat și bărbie brutală nu se citea nimic.

— Arată bine. Am văzut-o recent.

Românul se ridică respirînd adînc.

— O.K.! Nu poate să-ți meargă în toate. Mi-ar fi plăcut să vină cu mine în Canada.

— Ești nebun! Nici un bărbat sănătos nu pleacă în Canada cu Ingrid. E o fată minunată, dar cînd vrei să te însori îți alegi mireasa de pe altă stradă. Și Ingrid cînd se va mărita, o să prefere alt gen.

— Mie totuși mi-ar fi plăcut, dar se pare că nu-i suficient.

— Mulțumește-i lui Dumnezeu.

— Dacă o vezi, spune-i că-mi mențin propunerea. Scuză-mă un moment! Vreau să anunț recepția să nu ne deranjeze nimeni.

Ridică receptorul mascat într-un coșuleț cu capacul plin de flori. Morton se strîmbă și aprinse o țigară. Nu vedea rațiunea pentru care trebuie camuflat aparatul telefonic sub o păpușă spaniolă, în nișă, sau într-un paneraș italian. „Strică atmosfera decorului... Hm, aiureli latine".

— Ce bei? întrebă Dan.

— Nimic. De patruzeci și opt de ore nu fac altceva decît să beau.

— Cînd o să ai chef, te servești singur. Și-acum poți să-i dai drumul. Sînt convins că nu te-ai abătut pe la Paris ca să vezi cum m-am instalat.

Englezul începu să rîdă. Tipul avea stofă. O simțise încă acum un an cînd afișa o poziție dubioasă — ceva între valet și gigolo — ținîndu-se de fustele lui Ingrid. N-avea o centimă. Itinerarul parcurs într-un singur an, de la o cameră deocheată din Frankfurt la hotel Crillon, promitea mult. „Va răzbi și în Canada!".

— Am un as în manșetă, spuse Ned.

— Să-l vedem.

— Dacă izbutim, poți sconta pe un cec de o sută de mii de dolari.

Dan își ciupi ușor buza.

— Adică să joc pe mîna ta.

— Evident. Preconizez — îl privi țintă — o lovitură în România. Va trebui să mă însoțești.

Dan rămase interzis cîteva clipe apoi izbucni într-un hohot formidabil de rîs.

— În România?! Urmară cuvinte nedeslușite într-o limbă pe care englezul nu o înțelegea. Dumnezeule, ăsta-i cel mai bun banc!

Morton îl privea calm, așteptînd să se liniștească. Dan întinse mîna după paharul de coniac. Luă o înghițitură zdravănă apoi continuă să rîdă încetișor.

— Nu mi s-a spus niciodată că aș fi vreun glumeț, observă Ned.

— Ai avut probabil de-a face cu invidioși. Hai să lăsăm fleacurile! Sînt dispus să te însoțesc oriunde în afară de România.

— O sută de mii de dolari! Sper că ai reținut.

— Am fost numai urechi. N-aș accepta nici pentru un miliard, Morton! Zece miliarde! Nici pentru tot Parisul.

Ned observă butonul desprins la cămașă. Îl fixă, apoi își consultă unghiile.

— Mă faci curios! Încerc să ghicesc ce lovitură ai dat. Cît naiba să fi scos pentru ca oferta mea să nu-ți spună nimic?

Rîsul românului umplu din nou încăperea.

— Ai auzit bancul cu reprezentantul lui Ford?

— În general mă preocupă alte probleme.

— Se zice că tipul s-a dus la Vatican și i-a oferit Papei o sumă exorbitantă ca să strecoare în rugăciunea Tatăl Nostru marca mașinii. Un singur cuvînt: Ford. Evident a fost poftit afară.

— Presimt c-o să mor de rîs.

— Ai răbdare. Întors în America, tipul i-a relatat bossului întîmplarea. Magnatul a rămas pe gînduri: „Hm, oare cît i-or fi dat blestemații ăia de italieni pentru vorbele «*FIAT* volontas tua»". Deveni brusc serios. Te înșeli. Nu spun *pas* pentru că am bani. Acum un an, ți-aș fi dat același răspuns.

— Oare?

— Pe cuvîntul meu. Mă întreb însă, observi, sîntem curioși cu rîndul, ce ți-a zgîndărit interesul în România? Dacă-mi propui mie o sută de mii, ție trebuie să-ți iasă de cel puțin cinci ori pe atît. În sfîrșit, tot n-ai să-mi spui . . .

Englezul rămase pe gînduri. Trăgea ușor de brățara elastică a ceasului, țintind covorul alb cu bujori gigantici de un roz diafan.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse Dan.

— E ultimul tău cuvînt?

— Hotărît.

— Bine, consideră că nu am discutat nimic.

— Fii liniștit, Morton. Am uitat totul iar în cameră nu sînt microfoane.

Surîse. Avea o dantură puternică, dar neregulată. Ned oftă.

— Poți să-mi explici cel puțin de ce nu vrei?

— Cu plăcere. Îl privi lung: Îți dau un sfat prietenesc, sincer prietenesc. Vezi-ți de treabă! Habar n-am ce-i în capul tău, dar îți spun fără să-ți văd cărțile, renunță! Vorbeai de un as. Du-l la plimbare. Ești mic și cu careu!

Englezul ridică sprîncenele.

— De ce?

— Pentru că nu ai nici o șansă să cîștigi! Nici una dintr-o mie! Cine ți-a spus altfel, să știi că te-a mințit.

— Ai avut încurcături mari?

— Primul și ultimul contact cu miliția l-am sărbătorit la depunerea cererii de pașaport. Dealtfel, și acesta-i amănuntul la care ar trebui să reflectezi în primul rînd, figurez aici sub propriul meu nume: Dan Vidrașcu. Ca delincvent de drept

comun, riscînd să fiu extrădat, mi-aş fi schimbat imediat firma.

— Logic. Şi atunci?

— Ţine minte cuvintele mele, Morton! N-aş vrea să fiu piază rea, dar ai să regreţi că nu m-ai ascultat.

— Au poliţişti chiar atît de formidabili?

— Au. Există o tradiţie. Au fost copoi excelenţi şi în vechiul regim, sînt şi azi. Dar la aspectul ăsta m-aş gîndi abia în al şaptelea rînd. Spune-mi ai dejunat?

— Da, la aeroport.

— Să cer totuşi o sticlă de Martini şi puţin caviar?

Englezul începu să rîdă.

— Am înţeles că ai bani, nu trebuie să faci eforturi suplimentare.

— Adevărul e că nu pot uita zilele îngrozitoare de la Frankfurt. Cînd mi-ai strecurat la garderobă cincizeci de mărci, nu mîncasem de două zile şi de-o săptămînă dormeam prin grădini particulare. În parc m-ar fi umflat poliţia. Am găsit banii, m-am dus la toaletă şi am ... da, am plîns.

— În regulă! Cînd voi fi la ananghie, o să mi-i dai înapoi. Începuseşi să vorbeşti de România ...

Dan se plimbă un timp prin cameră. Dincolo de perdele, un cer gri, apos spăla obeliscul din Place de la Concorde.

— Voi habar n-aveţi ce se întîmplă acolo, vorbi într-un tîrziu. Nici măcar nu vă trece prin minte. E altă viaţă. Alţi oameni, altă mentalitate. Uneori te poţi crede pe altă planetă.

— Concret.

— Uite, Ned! Să zicem că dau aici o lovitură. Aici, la Amsterdam, sau la New York. Găsesc cît ai clipi zece complici dispuşi să mă ajute, douăzeci de bordeluri, hoteluri şi pensiuni unde sticleţii nu-şi vîră nasul şi unde pot să mă ascund — chestia e să cunoşti adresele şi să poţi plăti distracţia. Fac rost urgent de tăinuitori, măsluitori şi ce vrei tu pentru marfa de care vreau să scap. În ultimă analiză, mituiesc poliţia, şeriful, biserica şi pe Dumnezeu!

Englezul împinse scrumiera spre mijlocul mesei. Mucurile răspîndeau un miros iute.

— Îţi vine să crezi că închisorile din Vest sînt goale.

— Nu, Ned, dar locatarii nu reprezintă nici zece la sută din cifra reală a infractorilor. Dacă o să ai baftă să te în-

torci din România, te rog anunță-mă. Vin special din Canada să-mi spui că am exagerat.
— Mă sperii!
— Te previn. Ai să te simți ca un șoarece. Cu excepția sergenților de stradă, nimeni nu poartă arme, nu ai unde să ascunzi un copil de cinci ani. Îți închipui c-o iau razna! Ține minte, nu poți ascunde nici un sugaci! Au o organizare fantastică! Există o lege privind obligativitatea muncii, orice pierde-vară e reperat urgent. Dacă, de exemplu, vine la mine un tip pentru douăzeci și patru de ore sînt obligat să-l anunț administratorului. La hotel prezinți actele...
— Și aici ai nevoie de acte.
— Hai să fim serioși! Îți dau numai la Paris cincisprezece adrese unde pentru o sută de franci îi doare undeva dacă ești misionar în China sau asasinul lui Kennedy, cum te cheamă și ce părere ai despre Piața Comună.
Englezul își privi ceasul.
— Știu că am vorbit de pomană, oftă Dan, dar nu uit că m-ai ajutat.
— La urma urmelor, îmi pot oferi o excursie... Vreau să văd o țară în care poliția șomează.
Dan ridică neputincios din umeri.
— Dragul meu, nu urmează decît să-ți urez drum bun.
— Mai poți face ceva pentru mine, zîmbi Ned.
— Anume?
— Spune-mi un tip căruia totuși m-aș putea adresa in extremis. E imposibil să nu cunoști pe nimeni.
— O să rîzi, dar am trăit într-un mediu onorabil. Există totuși o femeie... Nu știu dacă va accepta să colaboreze efectiv. Poți avea însă toată încrederea în ea. Nu, nu, nu-i deloc ce-ți închipui...
— Notează-mi, te rog, pe o hîrtie, spuse Ned îmbrăcîndu-și pardesiul. Nu sînt familiarizat cu numele românești.
— Și vrei să-i aiurești pe băștinași!
— Nu constituie un impediment.
Dan Vidrașcu zîmbi.
— N-am reușit să te conving.
— Nu. Am un avion la miezul nopții. Trebuie să mă grăbesc.
— Noroc, Ned!
— Noroc, Dan! Am să-ți dau și eu un sfat. Mută-te! Cînd vaca pe care o mulgi se numește Marijuana, e mai bine să

închizi grajdul. Poliţiştii francezi n-or fi ei nişte genii, dar le-ar putea trece totuşi prin minte să se întrebe cu ce bani plăteşte un transfug apartamentul de la Crillon. Întîi îţi vor verifica cecurile, celelalte urmează de la sine.

— Ce ştii, cît ştii, şi de unde? întrebă crispat Dan.

Ned îl bătu uşor pe obraz.

— Am să-ţi spun după ce mă întorc din România.

— Dacă te întorci!

Vidraşcu îşi umplu un pahar de coniac şi urmări de la fereastră silueta englezului. O siluetă energică, într-un raglan cafeniu, care se dizolva în reţeaua fină a ploii.

Cap. III
ÎNTÎMPLĂRI NEPREVĂZUTE

Anchetatorul introduse paginile bătute la maşină într-un dosar nou. Scrise cu litere citeţe: *Nr. 2985/76 Olga Tudor — art. 257 Cod penal.* Înşurubă capacul stiloului, anunţînd sec:

— Sînteţi arestată!

Bătrîna se ridică în picioare cu mîinile încleştate pe poşetă. Încercă să spună ceva, apoi renunţă. Se răsuci brusc şi ieşi escortată de subofiţerul de pază.

Anchetatorul trase sertarul biroului. Îşi scoase pachetul cu mîncare, azvîrli hîrtiile grase la coş şi muşcă din tartina cu şuncă.

„Hm! Oameni bătrîni şi nu-şi văd de reumatisme... Trafic de influenţă! Scapă cu un an..."

*

La 27 noiembrie, Ned Morton se înscrise sub acelaşi nume în registrele Hotelului Intercontinental din Bucureşti. Se interesă la recepţie cum poate închiria un turism, primi o hartă a oraşului şi cheia 1711, şi aruncînd o privire pătrunzătoare în jur, se îndreptă spre lift. Cîţiva francezi, foarte siguri de ei, subţiri, cu nasuri proeminente, acuzînd o nepăsare vestimentară plină de şic, pierdeau vremea în holul elegant cu ziduri aurii. O blondă clasică împacheta, în spatele unui birou, un obiect ciudat din lemn. Italianul grăsuţ, în pardesiu cireşiu, se aplecase mult înainte. Vorbea repede cu un zîmbet

şi o expresie fără dubii. Uşile ascensorului alunecară. Coborî o femeie cîndva superbă. Morton aprecie cu un ochi sigur cerceii şi broşa de safire. În lift, o uită. Venise pentru ceva mai bun.

Ned îşi dezbrăcă raglanul şi inspectă odaia confortabilă, cu debarale încăpătoare, un perete de oglinzi, mobile practice şi moderne. De la fereastra etajului XVII, Bucureştiul îi trimitea o imagine curioasă. Încercă să facă o apropiere cu capitalele europene pe care le cunoştea, dar nu găsi nimic satisfăcător. Observă cîtva timp traficul din Piaţa Universităţii, îl miră lipsa reclamelor luminoase pentru un produs sau altul. În timp ce-şi scotea lucrurile din valiză rememoră cele două adrese. Olga Tudor, fosta soţie a lui Popa, strada Atena 69 C şi cealaltă, oferită de Dan, la care urma să apeleze în situaţii extreme: Emilia Plopeanu, B-dul Macaralei... Hotărî să ia contact în aceeaşi seară cu Olga Tudor şi telefonă la recepţie interesîndu-se de turism şi dacă ar putea obţine un buchet de flori.

Intră în baie. Îşi învioră obrazul bine ras cu apă de colonie, trecu pieptenul prin părul des, blond cenuşiu, luă o cămaşă proaspătă şi altă cravată, apoi se întoarse în odaie şi desfăşură harta pe pat. Reperă uşor strada Atena, şi îşi spuse că o despart doar zece minute de hotel.

Coborî din nou în hol. I se înmînară cheile maşinii, un Renault albastru, şi un buchet de garoafe. Înainte de a porni motorul, Ned îşi privi ceasul. Se afla de două ore şi jumătate în Bucureşti.

*

Era o clădire ciudată, fără etaj, cu ferestre înalte, înzorzonate, care-i aminteau de micile oraşe de provincie din Franţa.

Pe pervaz se zărea un ghiveci cu frunze groase, mustoase şi un pachet învelit în jurnal. Morton aşteptă să treacă autobuzul roşu, se asigură încă o dată că n-a fost urmărit şi parcă în faţa casei.

Îi deschise un bătrîn îmbrăcat într-o vestă cărămizie. Cămaşa cu pătrăţele era încheiată pînă la ultimul nasture. Ţinea uşa abia crăpată. Pe figura destul de distinsă se citea nelinişte şi o neîncredere caracteristică. La Bucureşti, îi spusese Dan, din zece inşi nouă pricep franceza, cu şapte o poţi bîlbîi, cinci o vorbesc curent. „Toată conversaţia lui Vidraşcu,

își aminti amuzat Ned e presărată de cifre, nu se poate exprima decît în procente". Arboră un zîmbet luminos.

— Bună seara. O caut pe doamna Olga Tudor.

— Cine ești dumneata?

— Mă numesc Morton. Trebuie să-i predau un mesaj din Paris. M-ar putea primi astă-seară?

Bătrînul ezită, apoi îi făcu loc să intre.

— De ce nu v-ați anunțat prin telefon?

Englezul păru grozav de stînjenit.

— Scuzați-mă ... E o chestiune de cîteva minute, iar mîine dimineață părăsesc orașul.

— Ciudat ... Nu ești francez.

Ned trecu florile în mîna cealaltă. „Al dracului de neîncrezător!"

— Sigur că nu. V-am spus, numele meu e Morton. Locuiesc la Londra. Începu sporovăiala băiatului cumsecade, încîntat să facă un serviciu, avid de cunoștințe și impresii într-o țară străină. La Paris mă duc doar în interes de afaceri. O cunoștință, de fapt un prieten, a folosit prilejul și m-a rugat să-i îndeplinesc un comision. Sînt pentru prima oară la București. Aveți un oraș frumos, domnule.

— Mda ... sigur ... mda ... Aranja nervos lucrurile pe masă. Ochelarii, un degetar, mosorul de ață, o gazetă, două ace de gămălie într-o scrumieră. Mîna îi tremura. Cine-i persoana care v-a trimis?

Ned calculă rapid: „Femeia nu-i acasă. Ar fi apărut pînă acum. Tipul își țesea ceva singur. Și totuși nu e soțul ei. Nu s-a recăsătorit. Amant? Nu! Amanții au 70 de ani doar la New York. Vecin? Mai degrabă o rudă ... Văr, cumnat, poate frate. Trebuie să-l fac să devină mai puțin prudent. Un nume cunoscut, chiar dacă ți-e dezagreabil, înseamnă mai mult decît unul complet străin. Inspiră cît de cît încredere".

— Prietenul meu Popa ... Adică v-am mai spus! Ne cunoaștem de mulți ani.

— A! făcu bătrînul, George.

— Aș putea vorbi cu doamna?

— Ia loc.

Închise televizorul. Se învîrti fără rost prin odaia cu lucruri vechi, îndreptă rama unui tablou, în sfîrșit se așeză la masa acoperită cu un covor roșu tocit.

— Nu ... Nu cred.

— Ce anume? se interesă amabil englezul.

— Că ai putea vorbi cu ea.

Bătrînul se ridică din nou și sălta un colț de perdea. Dădea impresia că supraveghează strada.

„Ce naiba se întîmplă? se întrebă Ned. E casa filată?"

— Îmi pare extrem de rău... Nu știu cum să procedez.

— Eu... Bătrînul vorbea în șoaptă. Sînt fratele ei. Poți să-mi comunici mie.

Morton zîmbi încurcat. Scoase din buzunar un pachețel elegant, legat cu o panglică argintie.

— N-ar fi mare lucru. Popa m-a rugat să-i predau acest flacon de parfum. Aveam însă un mesaj verbal extrem de important.

— Sînt fratele ei, repetă bătrînul. George ținea la mine... Vreau să zic, ne știm de tineri. Mă miră că nu ți-a vorbit... Nu există vreun motiv să nu ai încredere.

— Nu înțeleg de ce nu pot discuta personal cu doamna Tudor.

Mîinile bătrînului tremurau. Pe buze i se ivi un zîmbet crispat. Un pix plesnit ieșea din buzunarul vestei.

— Vezi... tocmai asta e... Aici... Nu poți, ce mai... Își ridică pleoapele scorțoase: Olga e închisă. Au arestat-o.

— Cînd? întrebă Ned încordat.

— Ieri... Vezi, de-aia nu poți. George... știi, toată viața s-a gîndit doar la el. Olga a suferit mult. Să-i spui că... nu-i drept.

— De ce-au arestat-o?

— Fleacuri. Trafic de influență. Sînt nebuni... Nu vrei să-mi spui ce-a zis George?

— Doar dacă mi-o va îngădui el. Îi voi telefona. Îmi pare rău pentru doamna. O să vă mai caut.

Bătrînul clătină capul.

— N-ai să mă cauți. Știu eu... Salută Parisul! Rue... pe proprietăreasă o chema Madame Jacquard... Sînt vreo 50 de ani de-atunci. Mi-ar place să știu dacă mai există hotelul acela mic... Stai! Nu ți-am spus strada.

— Care stradă domnule? întrebă Ned.

— Strada unde am locuit. Am numărat odată cîte străzi are viața mea...

Morton se întoarse direct la hotel. Ceru cina în cameră și o sticlă de whisky. Reflectă intens. La nouă și jumătate se spălă pe dinți, stinse lumina și adormi imediat.

•

Se trezi prost dispusă, ca de obicei. Rămase în pat cu mîinile sub ceafă, privind cerul mohorît. Femeia de sus, grasă, cu obraji uleioşi, de o familiaritate vulgară, bătea carnea. În fiecare duminică mănîncă şniţel. Alături, studentul cu privire tulbure, dăduse drumul la magnetofon. Cînd o întîlnea pe palier, nu o saluta. Fluiera cu taşca spînzurată de umăr şi se repezea pe scări. Evita ostentativ să ia liftul împreună.

Pe buzele Emiliei Plopeanu se ivi un surîs plin de dispreţ „Mă lasă rece..." În apartamentul din dreapta, farmacistul făcea lecţii cu fiu-său. Duminică dimineaţa la ora zece fix. Glasurile creşteau pe măsura minutelor consumate cu studiul.

— Boule! Ţi-am mai spus de o mie de ori că aceeaşi se scrie cu doi de *e* şi *i!*

Invectivele continuau. După *cretinule!* urma un pocnet surd şi băieţaşul începea să bîzîie.

Emilia Plopeanu părăsi patul fără chef. Îşi puse de cafea şi începu să deretice prin casă. Pe figura gălbuie, lipsită de farmec, stăruia expresia de plictiseală. O plictiseală mocnită, acră. Se mişca automat. Aşternutul în ladă, cafeaua în ceaşcă, ibricul sub robinet. Ţigara, chibriturile, pieptenul, şiretul negru care-i strîngea părul neîngrijit într-o coadă de cal, bluza, jacheta ieftină, paltonul. Mult cenuşiu, cafeniu, un ac de siguranţă la fermoarul fustei. Smulse din cuier plasa împletită, se asigură că are cheile şi trînti uşa în urma ei.

Ned aşteptă să-şi termine cumpărăturile. O văzuse părăsind apartamentul şi îi luase urma pînă la intrarea super-magazinului. Cînd ieşi, plasa era plină cu portocale şi cutii de conserve. Îl deruta înfăţişarea Emiliei. „O femeie urîtă, care face tot ce-i stă în putinţă ca să fie şi mai urîtă". Părul întins peste cap, petrecut după urechi, atrăgea atenţia asupra frunţii prea bombate şi a nasului prea lung, hainele păreau cumpărate la grămadă, fără nici o alegere.

Morton observă că pe întreg itinerarul nu o salutase nimeni. La ieşirea din bloc, un vecin întorsese capul cu indiferenţă, în magazin — un magazin de cartier, unde clienţii se cunosc, îşi zîmbesc, fac constatări banale în legătură cu vremea, rezultatele şcolare ale copiilor, iar casieriţa rotofeie, mereu bine dispusă te felicită amabil că ai scăpat de gripă — Emilia trecuse neobservată.

O acostă prevenind-o imediat că e trimis de Dan Vidraşcu. Ned simţea instinctiv că face parte din femeile care

preferă o atitudine directă. Emilia tresări și se uită în jur. O gospodină bătea pernele la fereastră, alta își bătea odrasla în pragul blocului, un băiețaș în palton de blană trăgea de nasturii dolofani ca niște bulgări de zăpadă.

— Dan... Își umezi buzele informe. Va să zică e la Paris. Cum se descurcă?

Englezul ținînd încă pălăria în mînă surîse.

— Aș prefera să discutăm undeva, avînd între noi o masă pe care să ne sprijinim coatele.

Îl măsură rece și Morton își spuse amuzat că prezența lui nu-i face nici o impresie. „Ce naiba o fi interesînd-o totuși?"

— Urcă la mine, dar nu imediat. Peste zece minute. De obicei nu primesc vizite și nu țin să atrag atenția. Etajul IV, apartamentul 46.

Ned înclină capul. O așteptă să intre și se îndreptă spre telefonul public din capătul aleei. Formă numărul Emiliei Plopeanu. Ascultă primul tril și agăță receptorul în urechea de metal.

— Dumneata ai telefonat adineauri?

Morton confirmă zîmbind.

— Îți era teamă să nu avertizez miliția?

— Nu aveai nici un motiv. Deocamdată nu fac decît să-ți transmit salutări din partea unui prieten.

— Atunci?

— Am să-ți spun după ce-mi vei oferi un scaun.

O ajută să-și dezbrace paltonul. Buzele Emiliei se strîmbară disprețuitor.

— Sînt obișnuită s-o fac singură.

— O, scuză-mă, și i-l puse înapoi pe umeri. Nu cunosc obiceiurile.

— O cafea?

— N-ar însemna o plăcere pentru dumneata, așa că renunță.

În ochi îi jucau sclipiri vesele și Emilia începu să rîdă.

— Ai ghicit.

— Cred că te-am ghicit. Acum putem sta de vorbă prietenește?

— Depinde ce ai de gînd să-mi propui.

Ned îi strecură o privire iute. Femeia avea o minte ascuțită.

— De ce crezi că-i vorba despre o propunere?

— Nimeni nu mă caută de dragul meu. Îl privi țintă cu o nuanță ușor batjocoritoare. Dumitale îți par simpatică?

Englezul scutură vehement din cap. „Dacă-i place să audă lucruri dezagreabile, n-are decît".

— N-aș susține-o fără a fi un mare mincinos.

Emilia își strînse șiretul din păr. Dădea impresia că e încîntată.

— Ce face Dan? Apropo, dacă ți-e mai la îndemînă, poți vorbi engleza.

— Admirabil! Dan a pus mîna pe bani și luna viitoare pleacă în Canada.

— Din cîte sînt informată și pe-acolo mișună poliția. În sfîrșit, treaba lui! De ce te-a trimis la mine?

Morton scoase pachetul de țigări. I-l oferi, dar femeia refuză. Spuse sec:

— Ca să mă ajuți. M-a asigurat că pot avea încredere deplină în dumneata.

— În ce sens?

— Dacă propunerea mea nu te interesează, cel puțin nu vei vorbi.

— Ai prevăzut deci și posibilitatea că nu voi fi de acord.

— Cam în proporție de 99 la sută.

— Ce se va întîmpla atunci?

— Voi reține un bilet pentru prima cursă de avion București—Paris.

— Adică vei renunța.

— Mi-ai sesizat intenția cît se poate de limpede.

Emilia îi întinse mîna peste masă.

— Îmi place procedeul. Deschis, ca între parteneri care se respectă. Dacă mi-ai fi vorbit despre sex-appealul meu, pentru a-mi cîștiga bunăvoința, ți-aș fi arătat ușa.

— Sînt convins, surîse Ned. În meseria mea nu apuci să greșești și a doua oară.

— Traficant?

— Cam așa ceva. Un fel de bau-bau din serialele americane. N-a fost prea greu să-mi dau seama cu ce fel de femeie am de-a face. Dealtfel, nici nu faci un secret. Și-ți place, completă, să te simți indispensabilă. Presupun că nu sînt prea mulți cei care nu s-au putut lipsi de dumneata.

— O.K.! Poţi să-mi spui Emilia. Dacă nu-mi ceri să mă sinucid, am să încerc să te ajut.

— Am aflat că Olga Tudor e arestată. M-am întors la hotel şi am luat hotărîrea să iau legătura cu dumneata.
— Ţi s-a spus cumva că am relaţii la Procuratură?
— Nu.
— Am înţeles. Trebuie să-l seduc pe judecător cu farmecele mele.
— Gîndesc că ar fi înţelept să le păstrezi pentru alte împrejurări . . . Peste trei luni Alain Delon filmează la Bucureşti.
— Atunci?
— Îi vom da posibilitatea să evadeze.
Emilia Plopeanu făcu ochii mari.
— Te crezi la Chicago? La noi nu evadează nimeni.
— Asta rămîne de văzut.
— Dan ar fi trebuit să te avertizeze cum stau lucrurile pe aici.
— A făcut-o, zîmbi Morton. Numai că exceptînd examenele şi cererile în căsătorie, nu mă sperii cu una cu două. Şi-apoi mizez mult pe dumneata.
— Adică?
— Eu atrag inevitabil atenţia. Intervine şi impedimentul de limbă. Vei lua legătura cu cine trebuie, vei mitui acolo unde e cazul.
Femeia clătină capul.
— Eşti un gangster visător. Ştii ce înseamnă să organizezi o evadare?
— Am unele idei vagi, surîse Ned.
— Cum contactezi paznicii? De unde ştii dacă bătrîna e dispusă să se aventureze? Unde o ascunzi? La Intercontinental? În garsoniera mea? Riscul mi se pare enorm şi nu văd nici o posibilitate de a scăpa teferi.
— Eşti liberă să-mi faci vînt.
— Nu mi-ai răspuns la nici o întrebare.
— Fiecare amănunt va fi pus la punct. Am nevoie doar de doi oameni de nădejde şi o maşină. Acesta ar fi primul serviciu pe care ţi l-aş cere.
Emilia netezi faţa de masă. Avea o mînă neîngrijită cu unghiile roase pînă în carne. Capătul curelei de la ceas era întors sub cataramă. Morton îşi lăsă ochii să alunece de-a lungul pereţilor. Trebuiau zugrăviţi, tot interiorul trăda nepăsare şi lipsă de satisfacţii.

— Aştept.

Femeia îşi trecu palma peste fruntea cu bulbi proeminenţi.

— Vreau să mă gîndesc. Telefonează-mi mîine la cinci şi vei şti limpede ce ai de făcut.

— N-am discutat încă, dar remuneraţia va fi substanţială, strecură Ned în treacăt.

Emilia îşi azvîrli capul pe spate.

— Nu mă interesează banii.

— Atunci?! Englezul părea sincer deconcertat: De ce ai fi dispusă să colaborezi?

— Din sport, să zicem.

*

Pînă la ora cinci Ned îşi pierdu vremea agreabil. Vizită Muzeul de Artă şi magazinele de pe Lipscani, intră într-un bar de zi, străbătu marile bulevarde ale Capitalei, se uită la afişe simţindu-se încîntat că izbutea să înţeleagă un cuvînt, două. Oraşul continua să exercite asupra lui aceeaşi impresie curioasă. Se aşteptase să regăsească aici vacarmul italienilor, temperamentul agitat al spaniolilor pe care-l simţi zvîcnind la orice colţ de stradă, pînă şi în catedralele lor sau în spatele obloanelor hotelului costisitor unde-ţi cumperi liniştea plătind atîtea şi atîtea pesetas.

„Nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut sau am cunoscut eu".

Constatase că se putea face înţeles în mai multe limbi, că oamenii sînt serviabili fără a avea însă nimic din madrilenul ori sevilanul căruia cerîndu-i o informaţie e în stare să te însoţească pînă la destinaţie, pentru că nu are cu cine sporovăi, sau nu are o idee mai bună despre felul cum să-şi piardă vremea. Trecătorii păreau în general ocupaţi, fiecare mînat de un scop precis, chiar şi bătrînii. Nu întîlnise figurile acelea caracteristice, eternul pierde-vară care sprijină un zid cu mîinile în buzunare, ori îşi tîrăşte paşii alene neştiind bine încotro s-o ia pentru că prezenţa lui e tot atît de puţin necesară în nordul sau vestul oraşului. Excepţie făceau bişniţarii, indivizi cu priviri extrem de mobile, care se asigură în permanenţă, dispuşi să-i cumpere ceasul şi dolarii.

Fireşte, Ned se ferea de concluzii categorice. Poseda suficient bun simţ ca să-şi dea seama de fragilitatea unor impresii culese în mai puţin de 48 de ore. De un lucru era însă

încredințat. Bucureștiul avea atmosferă, un aer al lui propriu. Era un oraș interesant.

Cumpără un ziar la întîmplare și intră în primul restaurant. Un chelner vioi — „ăsta cel puțin seamănă cu ce am mai întîlnit în alte părți“ — îi luă comanda și Morton deschise gazeta. Căută instinctiv fotografiile starurilor de ultimă oră, actrița sexy a sezonului, în blană somptuoasă sau costum de baie și criminalul sadic descoperit în sfîrșit de poliție. Fu surprins că nu le găsește. Intrigat, apelă la cunoștințele de franceză și italiană și încercă să descifreze titlurile. Se simți din nou uimit de sobrietatea lor. Renunță să mai înțeleagă ceva.

Pe urmă atenția îi fu atrasă de o brună elegantă care traversa localul. Chelnerul aduse ceașca de bulion și i-o răsturnă, plin de stil, în farfuria fierbinte. Simțise că-i străin.

Emilia Plopeanu îi fixă o întîlnire în oraș. Deși știa că sînt cei mai primejdioși, Morton aprecia oamenii care vorbeau puțin. Respecta fraza concisă, observațiile scurte, pline de miez. În mintea unor astfel de indivizi există ordine și discernămînt, au simțul proporțiilor. Își închipuia că Emilia face parte dintre ei.

Îl aștepta în fața unei clădiri impunătoare, barocă, din piatră cenușie și urcă imediat în mașină. Îl dirija cu indicații precise trăgînd des din țigară. Avea un fel ciudat de a fuma, ținea țigara între unghia degetului gros și al arătătorului epuizînd-o pînă la capăt.

— Nu le-am spus nimic. Vreau să-i cunoști întîi. Dacă vei considera de cuviință, le vei vorbi dumneata.

— Ai încredere în ei?

O privea cu coada ochiului. Între reverele paltonului i se zărea jacheta verzuie cu nasturele de la gît rupt. Celelalte butoniere erau lărgite și murdare.

— Îi cunosc de mult. Unul din ei e balerin. Am copilărit pe aceeași stradă. Cu celălalt am fost colegă la Universitate.

— Ce facultate ai făcut, Emilia?

— Științele economice. Pe figură i se ivi o expresie sarcastică. Amîndoi sînt avizi de bani. Ar fi în stare să facă orice pentru a-i căpăta, deși motivele diferă.

— În ce sens?

— Balerinul e snob. Visează o reședință de senior și o existență asortată.

— Pentru asta îl disprețuiești?

— Disprețuiesc orice sclav. Cînd cineva devine robul unei cocioabe luxoase unde va maimuțări deprinderi care nu au nimic de-a face cu viața de la noi, greața mea nu cunoaște margini. Ideea unui valet, într-un apartament de trei camere pe hol din București, în total cam 80 de metri pătrați, prezentînd pe o tavă de argint stăpînului său cartea de vizită a deputatului de stradă, provoacă cel puțin ilaritate.

Ned rîse.

— Încep să înțeleg. Și celălalt?

— Îl cheamă Nicolaescu. Economist. Are vicii mai puțin rafinate, dar și mai greu de stăpînit: mîncare, băutură, cărți, femei. Un careu vulgar și costisitor. Ai să-l vezi. Fumează havane și umblă cu indispensabilii rupți în fund. Dejunează la Capșa, un restaurant cum ar fi la voi Claridge, și doarme pe o saltea de paie așezată direct pe parchet, hainele și le agață de cuie bătute în perete.

Englezul întoarse capul zîmbind cu toți dinții.

— Și viciul dumitale?

— Fii atent să nu treci peste stop.

Se aflau într-o locuință plăcută și confortabilă despre care Emilia îi explicase că aparține unei rude a balerinului, un fel de verișoară, plecată într-o vizită în Grecia.

Ned se uită curios la portretul țigăncii cu degetele extrem de expresive închise peste o lulea. Desenele în creion constituiau de mult o raritate la Paris și Londra.

Un bărbat zvelt, destul de scund, se ridică prompt. Avea ceva din încordarea unei vergele de oțel, un chip luminos care te privea în față și un surîs spontan.

„Ține să facă impresie bună, gîndi Ned, și în general izbutește. Dă gata cît ai clipi doamnele peste 50 de ani. Îl consideră cuceritor de sincer și copilăros. Femeile de serviciu îl adoră pentru că le salută și nu se supără niciodată cînd ceva scîrțîie, fetițele de 13 ani îl consideră idealul lor..."

— El e Tolea, Vlăduț Tolea, spuse Emilia. Balerin...

Al doilea bărbat rămăsese tolănit în fotoliu. Era gras, neglijent, cu buze moi și pofticioase. Pieptii hainei i se umpluseră de scrum. Ciorapii cădeau pe glezne încrețiți, cravata, șifonată, atîrna strîmbă, slăbită din nod. Întinse o mînă flască și fierbinte.

— Nicolaescu. Ratat clasic.

— Nădăjduiesc că nu te lauzi.

Balerinul îl cercetă pe Ned din cap pînă-n picioare. Aprecie supletea stofei cenuşii, aspectul tandru al tricoului angorat, cu guler întors, linia desăvîrşită a pantofilor. Păru satisfăcut de rezultat şi luă din nou loc. Îi fusese mereu teamă de o cursă. Acum respira mai liber. Putea să parieze că englezul e autentic.

Morton închise uşa de la vestibul şi strecură o privire în camera alăturată. Se mişca firesc, elastic, plin de energie. Bărbatul gras din fotoliu nu-i plăcea. Avea o privire vicleană. Nu te simţeai liniştit în prezenţa lui, mai ales cu spatele întors. Ned ezită o singură secundă — încă nu era prea tîrziu să abandoneze, să se întoarcă la hotel, să-şi facă valiza — şi intră brusc în expunerea faptelor.

— Înainte de toate vreau să precizez că beneficiul fiecăruia din dumneavoastră, în caz de izbîndă, va fi de zece mii de dolari plătibili în moneda care vă convine.

Lăsă să se aştearnă liniştea. Balerinul făcu ochii mari. Părea pocnit recent cu o cărămidă în cap. Mirel Nicolaescu, la fel de impresionat, încercă să-şi păstreze sîngele rece. Întrebă cu o voce alterată de emoţie:

— Douăsprezece mii aţi spus, parcă? Este exact suma la care mă gîndeam. Ce trebuie să facem pentru a-i obţine?

— Cîteva mici ilegalităţi.

— Să fim înţeleşi, declară economistul, ridicînd degetul gros. În chestii de Securitate nu mă bag. E bine să precizaţi acum, înainte de a afla ceva, şi puteţi fi sigur că n-o să mai auziţi de mine.

Ned se întoarse spre Emilia.

— Ce înseamnă *Securitate?*

— Siguranţa statului. Corespondentul lui F.B.I. sau a Intelligence Service-ului.

— Am înţeles, o întrerupse Morton. Nu este vorba despre aşa ceva. Afacerea e complet străină de orice implicaţie politică. În cel mai nefericit caz, combinaţia noastră ar intra în competenţa poliţiei.

Vlăduţ Tolea netezea stînjenit dunga pantalonilor. Îşi umezi buzele înainte de a vorbi:

— Zece mii de dolari reprezintă o sumă însemnată...

— Douăsprezece mii, flăcăule! interveni economistul. Domnul e englez, nu cred să retracteze.

— Probabil vom avea de întîmpinat riscuri mari.

— Nu riscurile sînt mari, ci miza. În funcţie de ea, a fost stabilit beneficiul.

— Mai am o întrebare, spuse balerinul ridicîndu-şi ochii luminoşi. Sîntem obligaţi să ne dăm acordul înainte de a afla amănuntele?

— Nu, surîse Ned. N-am fost niciodată partizanul unor astfel de procedee. După ce auziţi propunerea mea, puteţi să aruncaţi cărţile, dacă nu vă convin, cu condiţia să uitaţi totul.

— Corect, aprecie Mirel Nicolaescu.

— Pot începe? Operaţia comportă două etape. Prima, din cîte am fost informat, pare ceva mai complicată în împrejurările din România. Vom organiza o evadare . . .

Cap. IV *COINCIDENŢE*

Din cauza luminii tulburi, Melania Lupu sesiză la început doar două siluete culcate. Subofiţerul de pază îi arătă un pat liber, un prichici ciudat, ieşit din zid, acoperit cu o pătură cenuşie.

— Acolo. Am să-ţi aduc imediat cina.

— Oh, exclamă Melania suav, nu vă deranjaţi pentru mine. Dealtfel nici nu mi-e foame. Vin de la o aniversare unde s-a servit un meniu admirabil.

Subofiţerul de pază o cîntări lung şi închise uşa. O femeie zbîrlită, tînără şi oacheşă cu ochi neastîmpăraţi, o cerceta fără să-şi ascundă curiozitatea. Cealaltă deţinută, mult mai în vîrstă întorsese doar capul. Avea trăsături frumoase, dar veştede, pielea încreţită şi uscată.

Privind-o, Melania simţi brusc senzaţia încercată în nenumărate prilejuri cînd se afla pentru prima dată în prezenţa unei fiinţe sau a unui obiect care aveau să însemne ceva în viaţa ei: un inexplicabil freamăt al mîinilor, o răcire a degetelor golite de sînge. O măsură printre gene. Deţinuta părea agitată, respira adînc şi des.

„Fii te rog atentă, draga mea, foarte atentă! Cu femeia asta se întîmplă ceva, e în pragul unei hotărîri ra-di-ca-le care s-ar putea să te intereseze. Nu-mi cere să-ţi spun în ce sens, încă nu ştiu. Îţi voi sufla totuşi un secret. Nehotărîrea ei depăşeşte sfera preocupărilor obişnuite în aceste încăperi:

mărturisesc sau nu? Categoric e de altă natură. Privește-i mîinile, Melania! Vorbesc mai deslușit decît ar face-o buzele ei. Ți-am atras atenția în nenumărate rînduri și ai fost nevoită să recunoști, că am dreptate. Mîinile acestei femei se crispează și se relaxează în funcție de oscilațiile gîndului. De unde vrei să știu la ce se gîndește de vreme ce n-a pronunțat încă un singur cuvînt? Dar dacă mă asculți și-ți vei concentra atenția, te asigur că vom afla. Și-acum, fetițo, hai să vedem ce ipostază trebuie să arborezi! Ți-aș propune bătrîna prostuță atît de la îndemînă ție, de o nevinovăție care-ți taie respirația și maniere înduioșătoare culese dintr-un scrin cu dantele. Nu numai pentru că acesta este personajul tău preferat... Ține minte, draga mea, cînd vrei să descoși pe cineva dă-i toate asigurările că nu pricepi nimic. Succes, fetițo!".

Zîmbi senin:

— Bună seara. Voi încerca să nu vă stingheresc. Sînt sigură însă că înainte de toate trebuie să mă prezint. Mă numesc Melania Lupu. Lupu era colonelul, soțul meu, un bărbat cu adevărat dîrz și plin de demnitate. Își opri privirea asupra celei mai tinere. Dumneavoastră?

— Libelula, rîse fata. N-am cunoscut nici un tip dîrz și plin de demnitate.

— Ce nume original! Și doamna?

Bătrîna răspunse fără chef:

— Olga Tudor.

Melania se așeză pe marginea patului.

— E foarte plăcut la dumneavoastră. Din păcate, peste două ore va trebui să vă părăsesc.

— De ce?

— Domnul acela simpatic de la miliție, care m-a adus aici, mi-a promis că mă va însoți pînă acasă, după ce-și va termina treburile. Părea grozav de ocupat. N-am văzut încă atîtea hîrtii înghesuite pe un singur birou.

Libelula o examină perplexă.

— Christoase!

— Nu-i așa? Mi se pare și mie extraordinar ca cineva să lucreze atîta. Se va surmena în cel mai scurt timp. În schimb e foarte amabil și mi-a arătat multă bunăvoință. Cred că i-aș putea cere favoarea să mai rămîn cu dumneavoastră, dar n-aș vrea să pierd biletele la *Zorro*. Am stat o oră și jumătate la

coadă ca să le obțin. Zîmbi serafic. Nădăjduiesc că nu mi-o veți lua în nume de rău.

Libelula o asculta cu gura căscată. Îi șopti celeilalte deținute.

— Ori face mișto de sufletul nostru, ori . . .

— E senilă, mîrîi Olga Tudor.

— Ce dracu?! Grajdul ăsta a ajuns azil?

— Las-o în pace.

Melania cerceta încîntată zidurile, fiecare ungher.

— Frumoasă construcție! Solidă în orice caz. Întotdeauna mi-au plăcut zidurile groase. Îți dau sentimentul de siguranță. Chicoti: Știți, la cutremurul din 1940, mă aflam sub duș și deodată peretele s-a prăbușit. Vă dați seama ce situație penibilă, pe trotuarul de vis-à-vis se afla cu totul întîmplător o armată de pompieri.

— Asta nu se mai drege, murmură Libelula.

Subofițerul de pază aduse o cană, o lingură și un castron din care ieșeau aburi. Melania se ridică prevenitoare.

— Vă mulțumesc. Sînteți extrem de ospitalier. Pentru moment, nu vă pot fi îndeajuns de recunoscătoare, dar nădăjduiesc că n-o să-mi refuzați invitația la o ceașcă bună de ceai și cîteva prăjiturele uscate, cu gem de mure. Vă aștept mîine seară împreună cu doamnele . . .

Bărbatul o fixă la fel de impenetrabil. După ce auzi zăvorul, Libelula se ridică așezîndu-se turcește.

— Dumneata știi ce-i aia pușcărie? Ai auzit vreodată vorba asta?

— Firește! Melania își țuguie buzele ofensată. Drept cine mă luați? Sînt o femeie în vîrstă chiar dacă uneori par mult mai tînără.

Olga Tudor se săltă în capul oaselor.

— Isprăviți cu fleacurile! De ce te-au reținut?

— Nu înțeleg, clipi Melania, cu mine vorbiți?

— Cu dumneata.

— E straniu, dar probabil că nu m-am exprimat îndeajuns de clar. Nimeni nu m-a reținut, nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva vreodată mai rămîi, deși am participat la nenumărate petreceri . . .

Libelula chicoti.

— Atunci ce naiba cauți aici? Ai venit în week-end?

— Dar v-am explicat! Melania părea picată din lună. Mă aflu într-o simplă vizită. Domnul acela simpatic pentru care

am semnat o grămadă de hîrtii, m-a rugat să-l aştept şi am fost condusă în ... în sfîrşit, în apartamentul dumneavoastră. Ştiţi ce cred eu? Cred că anticamera dumnealui era arhiplină şi i-a părut rău să rămîn în picioare.

Olga Tudor îşi întinse părul după urechi cu o mişcare nervoasă. Întrebă cu glas răguşit:

— Ia stai! Ce fel de hîrtii ai semnat?

— Doamne sfinte, o sumedenie! Credeam că n-am să isprăvesc niciodată. Nu prea-mi place să scriu. După mine, telefonul e o invenţie grozavă. Te scuteşte de toc şi hîrtie. O prietenă de-a mea, din Detroit care călătoreşte foarte mult de cînd a uitat să-şi plătească impozitele, m-a asigurat că americanii au un gen de ilustrate cu zece sau douăsprezece texte: mă simt excelent, sau nu mă simt excelent, mă plictisesc, sau mă distrez grozav etc. Expeditorul n-are decît să bifeze formula care-i place. Grozav de practic, trebuie să recunoaşteţi.

— Ai citit ce-ai semnat? întrebă Olga Tudor.

— Nu. Eram amîndoi prea grăbiţi ca să ne pierdem timpul şi ca să fiu sinceră, nu-mi place să pun ochelarii cînd în aceeaşi încăpere se află un domn, sau mai mulţi, bineînţeles.

— E măreaţă! conchise Libelula. Dacă vedeam aşa ceva la cinema nu credeam!

Melania îşi scutură buclele privind-o candid. Improviză la iuţeală:

— Domnişoara Libelula are dreptate. E atît de caraghioasă toată povestea! Închipuiţi-vă ce mi s-a întîmplat! Ieri cînd am vrut să-mi scutur aşternutul — fac operaţia asta foarte des, cel puţin o dată la şase luni — am găsit sub saltea un topor murdar de sînge.

— Sînge?!

— Hopa! exclamă Libelula.

— Aşa mi s-a părut. Am dat şi peste o cutie cu bijuterii. Tocmai mă gîndeam să anunţ administratorul blocului, oh, o persoană foarte distinsă, pînă anul trecut a fost agent de circulaţie, vă daţi seama ... Mi-a explicat de ce preferă maieurile chinezeşti şi indispensabilii de flanel. Are mult spirit gospodăresc.

Libelula o întrerupse nerăbdătoare.

— Ascultă, bambina, lasă izmana administratorului! Ai pus mîna pe topor şi casetă?

— Dar bineînţeles! Împrăştiasem bijuteriile pe masă ca să văd despre ce e vorba, cînd a sunat la uşă domnul acela simpatic de la miliţie despre care v-am mai povestit. Semănau grozav cu cele purtate de sora mea vitregă, cel puţin colierul era identic. Deşi nu ne agreem şi eu şi ea am preferat întotdeauna lucrurile autentice. N-am folosit în bucătăria mea un singur gram de margarină, vă dau cuvîntul meu de onoare, cît despre celofibra născocită în timpul războiului, ah nu, mulţumesc, era de ajuns să mă gîndesc că m-ar putea prinde ploaia!

Îşi azvîrli capul cu mîndrie pe spate „uite ce fel de femeie sînt eu" cercetînd încîntată figurile celor două femei.

— Ce ţi-a spus anchetatorul? întrebă Olga Tudor.

— Care anchetator?

— Tipul picat pe neaşteptate.

— Care tip?

Libelula se hlizi.

— „Domnul acela simpatic de la miliţie".

— Oh, nu mare lucru. Cred, în sfîrşit... Cred că vorbea cam fără noimă. Nu orice bărbat e în stare să-şi adune gîndurile. Mi-a pus o puzderie de întrebări caraghioase. De exemplu, unde am fost între orele 7 şi 9. Bineînţeles că la cinema. Nu mi-am amintit filmul, nici nu vă închipuiţi cît de repede sînt în stare să uit şi amănuntul acesta l-a făcut, cum să vă spun... să se bosumfle. Pe urmă, a început să-mi înşire bazaconii despre o amprentă. Pretindea că în odaia surorii mele vitrege ar fi găsit urma pantofului meu. Ştiţi, ţin grozav de mult la escarpenii de atlas. Din acest moment am renunţat să mai pricep ceva.

Olga Tudor oftă. Libelula îşi trecu degetele prin cîrlionţii mătăsoşi.

— Scîrboasă festă!

— Nu sînt sigură că am înţeles ce aţi vrut să spuneţi, miorlăi Melania ciupindu-şi uşor urechea. Tinerii de azi întrebuinţează o grămadă de cuvinte noi.

Olga Tudor interveni brutal:

— Cineva a omorît-o pe sora dumitale. A aranjat însă lucrurile în aşa fel, încît să se creadă că eşti vinovată de moartea ei.

— Că tu eşti ucigaşa, preciză Libelula, ai înţeles?

Ochii albaştri ai Melaniei se rotunjiră. Expresia de uimire buimacă era perfectă.

— Doamne! De unde scoateți poveștile acestea? De ce s-o omor pe Eugenia? Desigur noi nu ne-am înțeles așa cum ai fi avut dreptul să te aștepți din partea unor rude atît de apropiate — în ziua cînd m-am căsătorit mi-a strecurat un purgativ extrem de puternic în paharul de șampanie, și vă dați seama ... Dar asta nu-i un motiv ca cineva s-o ucidă. Și de ce să dea vina pe mine? În definitiv n-am emis nici o singură pretenție cînd toate bijuteriile familiei i-au fost dăruite ei. Nici dumneavoastră n-ați fi în stare să mi-o explicați, pun rămășag.

Libelula edificată se întinse în așternut. Rămase cu mîinile deasupra păturii cenușii.

— Roagă-te lui Dumnezeu, bambina, să te aibă în paza lui! Își ridică bărbia încercînd s-o vadă pe Olga Tudor. Te-ai prins cum a lucrat-o măgarul? I-a vîrît sub saltea marfa și arma crimei și i-a plimbat pantoful în garsoniera victimei. Aș vrea să cunosc și eu avocatul ăla în stare s-o scoată din rahat. L-aș angaja cu anul.

Olga Tudor privea în gol. Pe figura frumoasă se citea asprime, energie și o înverșunare ciudată. „Îți dai seama din capul locului, își zise Melania, că viața nu a fost blîndă cu ea. Dar și azi e tot atît de puternică, de viguroasă ca un stejar peste care au trecut nenumărate ierni".

Declară cu glas feciorelnic trăgînd un fir, de stofă, destrămat:

— Cu cît mă gîndesc mai mult la afirmațiile dumneavoastră, cu atît mă încredințez că ele nu sînt temeinice. Asemenea lucruri nu se petrec între persoane binecrescute. Trebuie să știți că sora mea, și eu de asemenea, ne-am bucurat de o educație îngrijită. Tata a fost hingher, iar străbunica mamei întreținea legături foarte apropiate cu Terente.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că sînt contemporană cu o oaie ca asta, aș fi rîs o săptămînă, observă Libelula. Nu-ți cade deloc fisa, madam?

Melania zîmbi incert dînd să se înțeleagă că nu-i familiarizată cu expresia. Olga Tudor se întinse pe spate. Suflă obosită:

— Hai să ne culcăm.

Melania asculta respirația regulată a Libelulei surîzînd cu blîndețe. „Somnul unui om tînăr ... Oricine l-ar deosebi, într-o odaie cu zece inși care dorm, ciulind doar urechea. Somnul

din care te trezești cu obraji proaspeți și albul ochiului strălucitor și umed, și buze fragede... Ți-a făcut o impresie bună fetița asta, draga mea. E plină de temperament, isteață și spontană. Păcat că nu a avut posibilitatea să evolueze altfel... Da, ai dreptate, Mirciulică îți lipsește neașteptat de mult. Acum v-ați fi distrat ghicind ce profesiune are domnișoara Libelula. Fiecare ați fi încercat de trei ori. Și tot de trei ori tu ai fi răspuns: hoață de buzunare. Ai înțeles, sînt sigură că nu-i pentru prima oară arestată, ceea ce dovedește că ar trebui să-și perfecționeze stilul. Doamna Tudor nu-i seamănă deloc. E sumbră, înăsprită și o frămîntă ceva după cum am mai discutat. Chiar și somnul acesta neliniștit o trădează căci n-ai să-mi spui, draga mea, că are coșmaruri din pricina unei cine prea copioase. Ar însemna să fii cu totul lipsită de simțul realității. Și acum, te rog concentrează-te asupra doamnei Tudor".

Olga Tudor deschise ochii. Melania stătea pe marginea patului cu picioarele atîrnînd în aer exact în aceeași poziție în care o lăsase în urmă cu două ceasuri. Părea să aștepte ceva.

— De ce nu te culci?

Melania Lupu dădu din cap scîncind:

— Nu pot să dorm decît în patul meu. Acesta-i motivul pentru care mă hotărăsc foarte greu să plec la băi. Și nu am nici pijama — dacă n-am pijamaua mea cu iepurași, s-a terminat! — și mi-am amintit că n-am udat florile. Cresc un ficus, un cactus și două ciclame. Fac foarte frumos pe radio. Înviorează toată casa. Oftă: Am pierdut și filmul. Mă întreb dacă îmi vor restitui banii pe bilet, în fond nu l-am folosit.

Auzi iar suspinul Olgăi Tudor și pocnetul sec caracteristic degetelor date peste cap. „E nervoasă și îngrijorată. Totuși neliniștea ei e, cum să-ți spun, Melania, da bănuiesc că ai găsit cuvîntul, e specială. Dacă te înșeli, îți dau cuvîntul meu de onoare că nu-ți voi îngădui timp de șase luni un singur marțipan. Te conjur draga mea, fii atentă".

Declară după o pauză:

— Cred că a uitat.

Olga Tudor îi aruncă o privire goală.

— Cine?

— Domnul acela simpatic de la miliție. Cînd am părăsit biroul dumnealui, părea foarte prins de treburi și a uitat că-l aștept. Sînt încredințată că așa e.

— Probabil, rosti fără convingere Olga Tudor. Încearcă să dormi. Mîine dimineață îți va aminti cu siguranță.

Melania îi zîmbi recunoscătoare.

— Oricine își poate da seama de acest amănunt. Voi dormi o oră, dar înainte va trebui să-mi fac rugăciunea.

Se lăsă în genunchi sprijinindu-și mîinile împreunate de marginea patului.

— Înger, îngerașul meu, / Ce mi te-a dat Dumnezeu, / Toată ziua fii cu mine / Și mă învață să fac bine. / Eu sînt mică, / Fă-mă mare, / Eu sînt slabă . . .

În încăperea sordidă, glasul suav al Melaniei Lupu înșira mătănii de argint, aducea suflu proaspăt de pruni și caiși în floare, înfiora amintiri rămase într-o odăiță cu pereți roz, un elefant de lînă portocaliu și un penar din lemn cu despărțiturile rupte și pătate de cerneală. Olga Tudor își mușcă buzele foindu-se în așternut.

Rupsese bilețelul găsit în WC-ul din arestul miliției, păstrînd pastila, o capsulă de plastic minusculă. O ascunsese în ureche, sub șuvițele de păr cărunt. Expeditorul — „un prieten" — lăsa să se înțeleagă că acționează în numele lui George și-i propunea evadarea. Prima mînă de ajutor, întinsă de George în 45 de ani . . .

Olga Tudor își înfășură strîns trupul în pătura grea. Îl cunoscuse la 17 ani. Una din acele cunoștințe care stîrnesc zîmbetul și despre care familia, prietenii pomenesc pînă la capătul zilelor. Intră la rubrica surprizele destinului și în colecția de senzații a unor indivizi complet străini de protagoniștii evenimentului.

Filmul cu Michele Morgan și Maurice Chevalier rula la Trianon. Biletele le avea „marele ei flirt", o expresie folosită cu voluptate de liceenele anilor '30. Aștepta de un sfert de oră și începuse să-și piardă răbdarea. La cîțiva pași de ea, un tînăr brun își consulta mereu ceasul. Cînd îi întîlni privirea, zîmbi amuzat. Faptul că individul o surprindea într-o situație penibilă o scotea din sărite. Se apropiase cu îndrăzneala lui caracteristică, îndrăzneală ce n-avea să-l părăsească niciodată, îndrăzneala care zdrobește mulțimea și asigură succesul în cariera marelui aventurier.

— Domnișoară . . .

Îl măsurase cu dispreț calculat, din cap pînă-n picioare, retezîndu-i-o scurt:

— Aştept pe cineva.
— Şi eu.
— Ce coincidenţă!
— Fără îndoială. Am fost uitaţi amîndoi. Cred că am putea vedea filmul împreună.
— Prefer să aştept.
O luase de braţ hotărît, zîmbindu-i în acelaşi timp fermecător.
— Nu merită, pe cuvîntul meu. Şi cînd îl vezi, să-l tragi de urechi.
Nu-l mai văzuse. Din aceeaşi seară simţise că s-a îndrăgostit pînă peste cap de George.
„Curios, gîndi Olga Tudor, e că a acceptat să se însoare. Eu eram destul de ameţită ca să mă culc cu el oricum. Familia, în sensul domestic al cuvîntului, n-avea pentru George nici un fel de semnificaţie. N-a cumpărat în viaţa lui un singur obiect pentru casă, n-am încercat niciodată deliciile logodnicei sau ale tinerei căsătorite care de braţ cu bărbatu-său alege covorul pentru salon, lustra din sufragerie. Habar n-avea ce culoare au măcar..."
În aproape zece ani — calculul acesta îl făcuse în nenumărate rînduri — petrecuseră împreună, socotite zi cu zi, 11 luni. Cînd se întorcea, nu dădea explicaţii. Uneori, scăpa amănunte de un exotism nebun. O afacere ratată în Islanda, călătorii în Pacific, Costa Rica, o comoară...
— Mi-ar face plăcere să te însoţesc.
— Şi mie. Rîndul viitor plecăm împreună.
Părăsise Bucureştiul hărţuit de poliţie, noaptea cu o motocicletă. Rucsacul atîrna greu, din cauza podoabelor acelea ciudate. George pomenea mereu de un tezaur al piraţilor însă Olga nu ştiuse niciodată adevărul, deşi îşi dăduse seama de valoarea lor. Rubine enorme, smaralde cît migdala înfipte în paftale şi capete de tigri, cercei lungi ca nişte candelabre cu perle, şi ametiste, şi alexandrine, brăţări, colane grele, ciorchini grei din granate şi peruzele şi lapis-lazuli şi...
Pusese mîna pe şaua de piele.
— Ia-mă cu tine, George.
— Doi oameni care trec frontiera clandestin au mai puţine şanse decît unul singur. Te chem imediat ce se liniştesc lucrurile.
— Minţi, George!
Începuse să rîdă.

— Nu fi bleagă! Ești singura femeie care a contat vreodată pentru mine. Dovadă, ți-am încredințat *Madona*. Ai grijă de ea.

Olga se uită la becul care lumina gălbui celula. Pîlpîia slab și femeia avu sentimentul că e gata să se stingă.

Madona! În toate cărțile poștale, expediate din Amsterdam, Nisa sau Hong-Kong îi amintea de „dama blondă". După fuga lui, îi schimbase ascunzătoarea. Nimănui pe lume nu i-ar fi trecut prin gînd s-o caute acolo... De aceea îi propunea să evadeze. George voia *Madona*.

„Ei bine, n-o vei avea!"

Melania simulînd o respirație ușoară și regulată o privea printre gene.

„Oare ce o frămîntă? Recunoaște, fetițo, că ești din cale afară de curioasă s-o afli".

La șase jumătate dimineața, subofițerul de pază le aduse trei căni fumegînde și trei bucăți groase de pîine. Melania cercetă curioasă conținutul ceștii și exclamă dezamăgită:

— Pot afirma înainte de a-l gusta că acest ceai nu este preparat cum trebuie. I se adresă subofițerului aiurit: Am să vă spun un secret, domnule. Cînd apa clocotește, presari înăuntru, presari nu azvîrli dintr-o dată, rețineți vă rog, o linguriță de ceai chinezesc, lași să clocotească un minut și numai după aceea adaugi atîta cît poți strînge între degete, ceai verde indian. După trei minute și jumătate, se servește, dar nu în pahare, ci în ceașcă de porțelan pentru a-i concentra aroma și culoarea. O bunătate, vă asigur.

Libelula începu să chicotească. Bărbatul se scărpină uluit după ureche, mutîndu-se de pe un picior pe celălalt. Bătrînei i se păru că descifrează în toate acestea un semn de încurajare și continuă senină:

— Se poate consuma cu biscuiți sărați, dar eu prefer brioșele calde cu unt și dulceață de fragi.

Omul clătină din cap, păru să-și amintească brusc că are familie, și ieși de-a-ndărătelea din celulă.

— Nu cred să fi reținut mare lucru, suspină Melania trecîndu-și degetele prin buclele de la ceafă. Și e de ajuns să uiți cel mai mic amănunt ca să strici totul.

— Aș da mult, rîse Libelula, să fim împreună cînd...

Se auzi din nou zăvorul. Melania se ridică în picioare cu obrajii îmbujorați.

— Cu siguranță domnul acela amabil de la miliție și-a amintit că-l aștept. N-am să uit să pun un cuvînt bun și pentru dumneavoastră.

Subofițerul de pază îi făcu semn Libelulei. Era chemată la interogatoriu. Sîngele fugi de pe chipul Melaniei.

— Sînteți sigur că nu pe mine m-a invitat?

— Cine?

— Domnul acela simpatic care m-a însoțit. Vă rog să-i spuneți că nu obișnuiesc să insist, presupun că-i foarte ocupat, dar credeți-mă, mi se usucă ciclamele.

Paznicul se holbă.

— Ce ciclame?!

— Roșii. Le-am primit de la Șerbănică, soțul prietenei mele Florence, la aniversarea lui Mirciulică. Explică: Mirciulică e motanul meu, cel mai inteligent exemplar din cartier.

Omul în uniformă închise ușa suspect de repede.

— Fumezi? o întrebă Olga Tudor.

„E epuizată, dar în mod evident calmă, observă Melania. Asta înseamnă că a izbutit să ia o hotărîre".

— N-am încercat. Mi-a fost teamă că-mi dă un aer prea . . . independent.

Glasul îi tremura ca și cum ar fi făcut eforturi să vorbească. Olga Tudor avu impresia că e gata să plîngă. Trase cîteva fumuri fără să spună nimic. Se uită la zidul văruit pe care cineva zgîriase cu lingura: *12.V.73 — Traian Săpunelu* . . . Individului i se păruse probabil că ajunsese într-un punct turistic interesant.

Pe obrazul Melaniei scăpă o lacrimă.

— Adevărul e, scînci, că nu știu ce să mai cred. Aștept de 14 ore și fusese vorba doar de una sau două. Așa, poate să mă mai uite o săptămînă!

— De, spuse Olga Tudor cu bărbia sprijinită în palmă, e posibil.

— Dumneavoastră ce mă sfătuiți?

Olga întoarse capul. „Trebuie să fie cam de aceeași vîrstă cu mine. O nenorocită slabă de minte vîrîtă în bucluc de niște șnapani".

Îi veni pe neașteptate o idee. Se uită la bătrînă cu ochi strălucitori: „La urma urmelor, de ce nu?"

— Dacă vrei, şopti cu voce şuierătoare, poţi scăpa chiar azi.
Se întoarse cu spatele spre uşă şi scoase capsula din ureche.

— Dar bineînţeles că vreau, bîlbîi Melania. Numai că nu ştiu cum să procedez. Domnul acela amabil...

— Dă-l dracului! Avem puţin timp la dispoziţie. Înghiţi pilula asta şi într-o jumătate de oră faci febră mare. Aici n-au decît infirmerie. Te vor transporta la spital. Pe drum vei fi eliberată, totul e aranjat dinainte.

Melania coborî pleoapele ascunzîndu-şi satisfacţia.

„Te felicit, draga mea, nu te-ai înşelat. Va să zică asta era... O ocazie nebănuită. Hm, fii sigură că nu o face de dragul tău. Încă nu-mi dau seama despre ce poate fi vorba. O farsă nostimă sau... Deocamdată-i greu de ghicit. Ar fi in-te-re-sant să afli însă de ce nu profită ea însăşi de această posibilitate. Ai grijă Melania, nu te pripi".

— Dacă înţeleg bine, dumneavoastră vorbiţi despre o evadare, nu-i aşa? Am văzut un film. Doi tineri, unul negru şi unul alb fugeau printr-o pădure legaţi de un lanţ. Să vedeţi cum a fost! Mergeau amîndoi într-o maşină şi deodată...

Olga Tudor scrîşni.

— Trebuie să te hotărăşti repede.

— Nu sînt sigură că e politicos...

— Ce anume?

— De vreme ce i-am făgăduit domnului acela amabil de la miliţie că-l aştept... Ştiţi, n-aş vrea să-l dezamăgesc.

— Dimpotrivă! Îi faci o surpriză. Cum ajungi acasă, îi dai un telefon şi o să rîdeţi grozav.

— O glumă, va să zică... Ce idee neaşteptată! se veseli bătrîna bătînd din palme. Dar nu am numărul dumnealui.

— Îl ceri la informaţii.

Privirile Olgăi Tudor scăpărau. „O să se bucure al dracului George! Atîta aş vrea! Să-i văd faţa cînd o să dea ochi cu cretina asta... Nu, iubitule! N-o să ai *Madona!* Am să-mi fac anul de puşcărie, dar în tine o să crape fierea".

— Ce spui? Încerci? Domnul de la miliţie va fi încîntat.

Melania îşi înghiţi surîsul. „Mă întreb realmente pe cine trebuie să încînte povestea asta..."

— Da...

Îşi muşcă buzele. „Nu te grăbi, Melania, femeia nu-i deloc proastă".

— Ce-ar fi s-o împărţim în două? Ne-am distra straşnic împreună.

— Împărțită își pierde efectul. Ei?
— Am multă încredere în dumneavoastră. Cred, cred că voi lua pastila aceea drăgălașă.

Cînd Libelula se întoarse, o găsi pe Melania întinsă în așternut. Obrajii Olgăi Tudor dogoreau de o satisfacție suspectă.
— Ce-i cu dumneata? S-ar zice că ai primit o decorație.
— Îmi plac decorațiile, ciripi Melania. Soțul meu, colonelul, avea o cutie întreagă. Uneori mi le agățam și eu și atunci mă credeam generalul Suvorov.
Îi era din ce în ce mai frig și simțea că-și pierde cunoștința. „Doamne, numai de n-aș vorbi în delir . . ."
— N-am întîlnit încă pe cineva mai scrîntit, spuse Libelula.
Olga Tudor trase adînc aer în piept.
— Îi e rău. Trebuie să anunțăm garda.

Cap. V
O SURPRIZĂ PENTRU MAIORUL CRISTESCU

Șoferul ambulanței aprinse faza mare.
— Infectă ceață! Să vezi accidente azi . . .
— Acum o oră, spuse milițianul, s-a ciocnit un camion cu o Dacie.
— Unde?
— Pe Ilie Pintilie. Turismul intrase în depășire și n-a văzut tramvaiul. Ăla s-a speriat . . .
Melania Lupu, întinsă pe targă, le auzea vag glasurile. Parcă veneau din altă odaie. Tînărul în halat alb, asistent medical sau poate medic, se uita pe fereastră. Răsucea o țigară între degete fără s-o aprindă. Pe buzunarul de la piept erau brodate cu albastru cîteva litere pe care bătrîna nu le putea desluși. Milițianul întoarse capul.
— Cum se simte?
— Abia respiră. E prăbușită rău.
Șoferul începu să rîdă.
— Aveam o babă în sat, una Lisaveta. Cei mai ai dracului mardeiași nu-i dădeau atît de lucru șefului de post ca aia.

Albise omul de răul ei! Fura, descînta, aiurea muierile cu bobii...

Un surîs înflori buzele Melaniei.

„Prima victorie, draga mea..."

*

Ned își privi ceasul. În zece minute se va ivi ambulanța. Calculase timpul parcurgînd itinerarul în aceeași dimineață. O femeie tînără cu un cățel în lesă intră într-o curte. Mirel Nicolaescu se apropie.

— Ce zici, șefule, nu-i dăm drumul?

Morton înclină scurt capul. Întinse pistoletul, ochind becul care se balansa pe cablu. Se auzi un șuierat ușor, apoi cioburile de sticlă risipindu-se pe caldarîm. Nicolaescu rînji.

— Ca-n Texas!

Englezul îi făcu semn balerinului. Tolea își mușcă buzele pînă la sînge. Nu-și putea stăpîni mîinile. Avea sentimentul că vor s-o ia la goană. Smulse pălăria din capul lui Nicolaescu azvîrlind-o în mijlocul străzii.

— Calm, suflă Ned întinzîndu-i plosca deșurubată.

Tolea răsturnă lichidul roșu, vîscos, pe obrajii și hainele economistului. Nicolaescu se strîmbă.

— Țoalele mi le plătiți, băieți!

Ned privea încordat spre capătul străzii, ținînd manșeta ridicată deasupra ceasului cronometru.

— Acum!

Mirel Nicolaescu părăsi fără chef trotuarul. După cîțiva pași, se opri uitîndu-se în jur. Se culcă pe asfalt de-a curmezișul.

— Poate dă dracului ăla peste mine!

Două faruri puternice țîșniră brusc, măturînd întunericul de pe stradă.

Șoferul frînă.

— Ei drăcie! Un accident.

Sanitarul luă mîna lui Nicolaescu.

— Trăiește. Apucă-l de picioare. Ai grijă... Nu trebuie zguduit.

— Fii liniștit. Eu pe porcii ăștia care se cară și te lasă în mijlocul drumului după ce te-au aranjat, i-aș spînzura! Zdravăn bărbat! Trage la vreo sută de kile...

În aceeași clipă, milițianul simți o lovitură surdă în ceafă.

Încercă să se agaţe de portieră. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, văzu trupul şoferului întins pe caldarîm. Sanitarul primi lovitura în tîmplă.

— Ce facem cu ăştia? întrebă Tolea.

— Rămîn aici.

Morton urcă la volanul ambulanţei şi apăsă pe accelerator. Melania crăpă încet pleoapele.

„Sînt trei bărbaţi, draga mea, complet străini pentru tine. Fireşte, căci n-ai circulat niciodată printre apaşi. O doamnă în vîrstă, de la Brăila care croşeta doar cu lînă albastră, afirma că au mult pitoresc . . ."

*

Maiorul Cristescu se simţea literalmente în vacanţă. Văzuse două filme de dimineaţă, hoinărise pe Calea Victoriei şi dejunase admirabil la Continental. Nu era un gurmand, dar îi făcea plăcere o masă îngrijită, într-un cadru mai puţin obişnuit. Serviciul de condimente, sosierele, meniul corect ortografiat, florile, denumirile excentrice *şalău à la Victor Hugo cu sos bearnez* îi dădeau o senzaţie secretă de aventură. *Clătite cu jeleu Bruxelles*, pe cuvîntul, meu sună grozav! Maiorul fu mai puţin fermecat după ce le consumă, în schimb savură din plin satisfacţia de a folosi şervetele de pînză. Nevastă-sa avea vreo 12, dar nu le folosea decît în ocazii extraordinare. De pildă, cînd primea vizita unor oameni străini şi de obicei indiferenţi maiorului, pe care ţinea să-i epateze. Cu acelaşi prilej scotea din vitrină paharele de cristal şi ceştile din porţelan chinezesc. Le manevra însă cu atîta spaimă gospodărească, urmărea atît de aprig mişcarea fiecărei piese pe faţa de masă, încît nenorociţii nu mai îndrăzneau să le ia în mînă.

Cristescu, plictisit, se consola cu ideea că probabil oaspeţii procedează la fel la ei acasă. Ce i se părea însă cel mai ciudat, şi aici nu putea descifra cu nici un preţ logica nevesti-sii, era faptul că la a doua vizită, comorile acelea nu mai părăseau vitrina. Atunci, şerveţelele de hîrtie şi paharele ieftine cumpărate cu duzina pe Lipscani deveneau destul de bune pentru musafiri.

La şase se întorsese acasă într-o dispoziţie minunată. Făcuse o baie şi după ce răsfoise programul TV, luase din bibliotecă o carte la întîmplare. Era singur, înfăşurat în pledul

favorit, galben, cu firul lung, aparatul de radio torcea în surdină şi se simţea fericit.

„...En garde! D'Artagnan trase spada. Într-o clipă, Porthos şi Aramis ajunseră lîngă el. De ajuns copii! strigă Contele de Treville..."

Maiorul îşi ridică ochii de pe pagină. Citise cartea într-o vară, în scurtele răgazuri pe care i le îngăduise o corigenţă la chimie. Avea 15 ani şi toate fotografiile lui Judy Garland...

Întinse mîna după receptor. Il suna probabil nevastă-sa de la Piteşti. Îşi luase o săptămînă vacanţă şi maiorul spera din tot sufletul că n-o să se certe prea curînd cu soră-sa. Recunoscu surprins şi cu o zvîcnire de satisfacţie, glasul colonelului Nasta.

— Eşti singur?

— Da.

— Unde te afli?

Cristescu ridică surprins din umeri.

— Lîngă aparat.

— Trage scaunul şi aşază-te. Valeriană ai în casă?

— Ce s-a întîmplat? Se întoarce nevastă-mea?

— Nu sînt eu ăla care să dea veşti proaste.

— Atunci?

Vocea colonelului bubui ca un clopot:

— Melania Lupu a evadat.

•

Ambulanţa opri în faţa locuinţei pusă la dispoziţie de către balerin. Englezul şi Mirel Nicolaescu o transportară pe Melania. Tolea urcă la volan.

— Abandoneaz-o iute şi cît mai departe, suflă Ned. În orice caz, în afara cartierului.

Economistul apăsă pe butonul ascensorului rînjind.

— Îţi închipui că sticleţii or să scotocească fiecare casă?

— Fiecare centimetru de pămînt.

— Hai să fim serioşi!

Morton surîse. Lucra cu ageamii. Şi o sută de metri aveau importanţa lor acuma.

— Poliţia ştie că n-am avut posibilitatea să ajungem prea departe. Ştie, de asemenea, că nu vom îndrăzni să oprim primul taxi cu o bolnavă şi cu dumneata astfel machiat.

Cronometrînd timpul necesar pentru parcurgerea drumului între locul accidentului şi locul unde vor găsi ambulanţa, vor fixa o medie ipotetică — mijlocul itinerarului.

— Oxford? întrebă Nicolaescu.

— Nu, Sing-Sing. Din acest punct, vor trasa pe hartă cercuri concentrice. Într-unul din cercuri, se situează obligatoriu sediul nostru. Peste un ceas, întreg perimetrul va musti de agenţi.

Economistul trimise un bobîrnac caracteristic pălăriei pentru a o lăsa pe ceafă.

— Eu aş raţiona altfel. Că, de pildă, din ambulanţă ne-am transbordat în maşina unui complice care aştepta la locul convenit.

— Transferul unui tip însîngerat şi a unei doamne în vîrstă, evident bolnavă, dintr-o ambulanţă într-un turism ar atrage atenţia. Nu-mi permit să cred că au ajuns la concluzii jignitoare despre noi. Hello, Emilia! Totul e în ordine?

Fata îi aştepta cu uşa deschisă. Era palidă.

— V-am văzut pe geam. Nu-mi vine să cred că aţi reuşit.

Închise repede în urma lor. Simţi pornirea instinctivă de a pune şi zăvorul. Întrebă încercînd să-şi stăpînească nervozitatea.

— Mai trăieşte? După cum arată...

— Nu-ţi fă griji, surîse Ned.

Vehicula o linişte odihnitoare, dădea senzaţia că jucase bridge toată seara la clubul milionarilor londonezi.

— Dă-le băieţilor ceva de băut.

— Cum a mers?

— Ca'n Mannix, spuse Nicolaescu. O clipă am crezut că-s în Frisco, pe cinstea mea! Se îndreptă spre baie aruncînd din mers lui Morton: Eşti bun, coane!

Emilia umplu paharele. Mîna îi tremura.

— N-ai nici un motiv să fii neliniştită, spuse englezul zîmbindu-i cald.

— Aş vrea să-l văd şi pe Tolea aici.

Nicolaescu ieşi din baie cu un pachet sub braţ. Se spălase şi îşi schimbase hainele. Întîlni privirea înceţoşată a Melaniei Lupu şi exclamă jovial.

— Sărut mîinile! Ce mai faceţi?

— Bună seara. Cred... cred că nu mă simt chiar atît de bine.

Părea mai șubredă decît oricînd, palidă și cu trupul mic pierdut în fotoliul adînc.

„Ce echipă ciudată, draga mea! Un domn englez, cu figură aristocratică, o mutră de Carul cu Bere și o fată bătrînă. E de ajuns să-i vezi punctele negre de pe nas și gulerul bluzei ca să-ți dai seama de aceasta. Ai grijă, Melania, nici unul dintre ei nu este nătîng".

— Vă veți reveni în curînd, spuse Ned.

— Sper. Numai că acum ... sînt atît de zăpăcită! Nu, mulțumesc, nu beau nimic în afară de vin tonic căci doctorul m-a găsit mult prea anemică. Aș mînca însă o bomboană, deși seara prefer orezul cu lapte.

Cei trei își azvîrliră priviri iuți. Mirel Nicolaescu începu să rîdă. Își împleti degetele peste pîntecul mare, pregătindu-se să savureze un spectacol interesant.

— Îmi place! Orez cu lapte, un iepuraș și olița de noapte. *Good night, baby!*

Ned își strînse buzele. „Elefantul ăsta se crede spiritual". Strecură o privire ascuțită bătrînei. Avea figura ofilită, dar încă gingașă, un surîs eteric, trupul zvelt. În tinerețe fusese probabil ceea ce se numește genul bibelou. Atitudinea ei îl deruta. Dădea impresia că nu sesizează situația. Se așeză alături, azvîrlind în joc tot farmecul de care dispunea.

— Vin din partea soțului dumneavoastră, George Popa.

„Doamna aceea se numea Olga Tudor, draga mea. Nici gînd să te înșeli. Înseamnă că sînt divorțați. Nu te avînta, Melania! Orice cuvînt te poate trăda și nu-i încă momentul să le spui cum te cheamă. Recunoaște sincer, mori de cu-rio-zi-ta-te să afli ce voiau să obțină de la Olga Tudor".

Surîse stîngaci:

— Oh, într-adevăr ... E frumos din partea lui că s-a gîndit la mine. Ce face George? Mai suferă și azi de colită? Mereu am fost îngrijorată pentru stomacul lui. N-am văzut încă pe nimeni înghițind atîta muștar și sos tartar. Servanta noastră umplea sosierele de două ori pe zi și nu înceta să se mire.

Ned o cercetă descumpănit. Nu știa ce să spună.

— Natural ... Oricine s-ar fi mirat.

— Dumneavoastră, suspină Melania, ca prieten n-ar trebui să i-o îngăduiți.

— Ce anume?

— Să înghită atîta muștar și sos tartar.

Mirel Nicolaescu emise trei hohote ostentative de rîs. Ned şuieră:

— Ce-ar fi să-ţi continui gargara în baie?

— Lăsaţi-l să rîdă, interveni senină Melania Lupu. Sînt obişnuită.

— Poftim?!

— Adevărul e că eu am mult umor şi oamenii nu se pot stăpîni în prezenţa mea. E de ajuns să spun un singur cuvînt pentru ca ei să se prăpădească de rîs. Atitudinea aceasta nu mă jigneşte deloc.

Englezul respiră adînc şi îşi îndreptă spinarea. Se uită la Emilia Plopeanu. O fixa pe bătrînă cu o expresie impenetrabilă. Economistul oscila între stupoare şi amuzamentul gras. Se auziră cîteva bătăi în uşă şi Emilia se repezi să deschidă.

— Aşteptaţi musafiri? întrebă Melania.

— O persoană care a participat la evadarea dumneavoastră, sublinie Ned, încercînd să readucă discuţia pe făgaşuri normale.

— Oh, ce drăguţ.

— Evadarea pusă la cale de . . .

— Dar am înţeles, îl întrerupse bătrîna. George n-a încetat o singură clipă să se gîndească la mine. Am simţit lucrul acesta mereu şi nu m-a lăsat indiferentă.

Vlăduţ Tolea irupse în odaie. Era emoţionat, obrajii îi ardeau. Ned îi zîmbi.

— A mers bine, nu? Se poate constata pe figura dumitale.

— Unde ai lăsat-o? întrebă Mirel Nicolaescu.

— Lîngă Facultatea de medicină. L-am luat după aia pe 118 pînă la Favorit. De-acolo am venit cu un Getax.

— Bravo, bărbate, ai stofă!

Melania Lupu îi întinse mîna cu o mişcare spontană, plină de farmec.

— Am aflat ce-aţi făcut pentru mine. Vă sînt foarte recunoscătoare, domnule!

Balerinul o privi fîstîcit. „Un gigolo micuţ, draga mea, gîndi Melania Lupu dînd amabilă din cap. Nici dumnealui nu e un profesionist, dacă sesizezi ce vreau să spun. Singura persoană cu experienţă rămîne englezul. Poţi paria că pulsul lui nu depăşeşte şaizeci de bătăi. E dintre bărbaţii aceia care nu trebuie să întrebe ce are de făcut".

Vlăduţ Tolea îşi trecu degetele prin părul buclat.

— Nu credeam s-o scoatem la capăt.

— Același lucru l-am spus și eu, rîse Emilia.

Trăsăturile îi erau destinse acum, dar asta n-o făcea mai frumoasă. Melania Lupu scînci:

— Am sentimentul că miros a șoarece.

— Baia se află alături, îi propuse Ned.

— E o idee grozavă.

Emilia o ajută să se ridice.

— V-am pregătit un halat și o periuță nouă de dinți.

Bătrîna dădu din cap recunoscătoare. „Nu ea le-a pregătit, mă întreb chiar dacă folosește periuța în afara zilelor cînd are oră la dentist... În fine, altceva trebuie să reții, Melania! După toate aparențele, nu vei părăsi această locuință atît de repede".

Auzeau apa și din cînd în cînd obiecte de toaletă deplasate pe etajera de sticlă.

— Cum vi se pare? întrebă Morton.

Economistul privi conținutul paharului în zare.

— Complet ramolită.

— Dumitale, Emilia?

— Tîmpită, și remarcabil de binecrescută. Ți-a făcut altă impresie?

Ned schiță un gest vag.

— Un număr nou, în orice caz.

Îi amintea în chip straniu de mătușile lui, Isabel și Dorothy. Le vizita o dată pe an, de Sfîntul Cristofor, în micul lor apartament din *Chelsea*. Momentul cel mai important al zilei îl constituia întorsul pendulei, o piesă urîtă și pretențioasă, care aparținuse unui unchi, funcționar superior în Guineea. Miercuri seara mergeau la club unde rulau filme documentare. Urmăreau cu satisfacție imagini din Polinezia, Hawaii sau Venezuela, și asta le dădea senzația că voiajează. Aveau o grămadă de prietene care le semănau în mod surprinzător. Olga Tudor s-ar fi putut asocia perfect acestui grup. Aceeași minte de păsărică, aceleași maniere, la fel de neîndemînatică și de „alt secol". Pe nici una însă n-ar fi văzut-o ascunzînd o madonă de aur sub patul ei.

Morton începea să se îndoiască serios de propriile presupuneri. Oare George Popa ar fi cutezat să-și încredințeze secretul, secretul vieții sale, în fond, unei astfel de femei?

Melania se întoarse înfășurată într-un halat albastru, ma-

tlasat, cu mînecile largi. Arăta înviorată, în jurul ei plutea un parfum de săpun fin. Își ciupise ușor obrajii și bărbia.

— Nu este o minciună, suspină așezîndu-se pe canapea, o baie te reconfortează neașteptat de mult. Îmi lipsește foarte puțin ca să fiu cu adevărat mulțumită.

— Sîntem la dispoziția dumneavoastră, se hlizi Mirel Nicolaescu, nu trebuie decît să deschideți gura.

Melania se întoarse către el vrăjită.

— Adevărat? Nu-mi amintesc să fi întîlnit persoane tinere atît de gentile. Știți, nu am pretenții nesăbuite. În primul rînd, aș dori o cutie cu dulciuri. Dar poate că n-ar trebui să abuzez din prima seară. M-aș mulțumi cu cîteva fursecuri cu nucă și puțină frișcă.

Ned rîse încetișor. Mătușa Isabel prefera cake-ul cu fructe glasate, iar Dorothy tortul de castane inundat în sirop de coacăze. Uitase într-un rînd și se simțiseră îngrozitor de dezamăgite. Hotărî să accepte jocul, la urma urmelor n-avea nimic mai bun de făcut, și se interesă:

— Există vreo cofetărie prin apropiere?

Vlăduț Tolea sări în picioare.

— Da, mă duc eu.

— Stai să vezi ce mai vrea, îl opri Nicolaescu.

— Domnul e foarte prevenitor, ciripi bătrîna. Într-adevăr, ar mai fi ceva... De fapt reprezintă dorința mea cea mai fierbinte.

Economistul vru să spună ceva, dar Ned îl opri. În ochii albaștri, ca două pansele decolorate, ai Melaniei Lupu se iviră lacrimi.

— Vorbiți, doamnă.

— Am fost despărțită de cel mai bun prieten al meu. Cînd m-au arestat... oh, găsesc că este multă cruzime în acest gest.

— Ce?! sări Mirel Nicolaescu. Mai scoatem unul de la pîrnaie?

— Dacă rețin bine, domnișoara Libelula cu care am împărțit apartamentul acolo... folosea cuvîntul în sens de închisoare.

— Pîrnaie, la gros, la întristare, pripon, la mititica, la răcoare, pension sau Sorbona, răsfiră competent economistul.

— Nu vă faceți probleme domnilor, Mirciulică e în libertate.

Englezul o privea încordat.

— Cine-i... nu izbutise să rețină numele, în sfîrșit, persoana?
— Motanul meu.
Mirel Nicolaescu, cu o expresie tîmpă, întrebă din nou:
— Cine?!
— Motanul meu. Alaltăieri a împlinit șase ani, spuse Melania surprinsă că nu se sesizează lucruri atît de simple. Îmi lipsește mai mult decît și-ar putea închipui cineva. Cînd m-au arestat, tocmai îl sărbătoream împreună cu Lilica.
— Asta cine mai e?
— Prietena lui Mirciulică, pisica unor vecini. Cîrmi din nas. Nu mi-a făcut o impresie prea bună, dar sînt hotărîtă să nu mă amestec în viața lor. Important, nu-i așa, e că ei doi se înțeleg.
Tolea o privea tîmpit. Ceilalți trei rămăseseră încremeniți. Englezul își reveni primul. Se interesă politicos:
— Unde se află acum?
— Aș fi fericită s-o știu. Dar dacă m-ați ajuta puțin...
Plîngea de-a binelea. Emilia Plopeanu se ridică agasată și împinse cu zgomot scaunul sub masă.
— Încep să mă simt ridicolă.
— De ce, dragă? Economistul umflat de rîs se tolăni comod în fotoliu. Dimpotrivă, povestea devine din ce în ce mai captivantă. Căutăm un motan și o madonă.
Ned interveni hotărît:
— Aș vrea să trecem la afacerile noastre. Sînt mandatarul soțului dumneavoastră într-o problemă de maximă importanță. Cînd a părăsit România, v-a lăsat în depozit, expresia îi aparține, o statuie de aur care o reprezintă pe Sfînta Maria.
Îi cercetă figura. Dacă bătrîna nu auzise niciodată de *Madonă* era mai bine s-o știe de la început. Reflectă că în locul lui Popa, el personal nu i-ar fi vorbit niciodată despre statuie. Mai exista însă posibilitatea ca presat de evenimente, încolțit, individul să nu fi avut altă soluție. Cînd îți lipsesc sitarii, mănînci mierle... Ned continuă pe același ton energic:
— Soțul dumneavoastră dorește să-i aduceți *Madona de aur.*
Îi întinse cîteva rînduri scrise de Gris-Gris, cel mai abil plastograf contemporan. Francezul imitase fără cusur caligrafia lui George Popa, avînd ca model una din ilustratele interceptate de Morton.
Dragă Olga, citi Bătrîna. *A sosit în sfîrșit momentul să ne revedem. Ani de zile am așteptat clipa asta. Domnul Ned*

Morton, prietenul meu a aranjat astfel lucrurile ca tu și fetița noastră blondă să puteți ajunge cu bine la Paris. Te rog să-i acorzi toată încrederea. Sînt nerăbdător să te îmbrățișez, George.

Melania răsuci hîrtia între degete. „Va să zică asta era, draga mea. O Madonă de aur... Extraordinar ce nebuni sînt oamenii! Tare mi-e teamă însă că și tu vei fi la fel de nebună pentru a ponta cel puțin cîteva jetoane pe jocul lor. Cum își închipuie că va putea scoate peste graniță așa ceva? Trebuie să te gîndești bine, Melania, și pentru asta ai nevoie de Mirciulică și de liniște".

— A trecut atîta vreme de-atunci...

— Nu înțeleg, făcu Ned.

— Cum mi-aș putea aduce aminte, așa, dintr-o dată?

— Doar nu pretindeți că ați uitat unde ați ascuns statuia?

— Închipuiți-vă.

— Doamnă!

Melania oftă spășită.

— Mă obligați să fac mărturisiri care nu mă avantajează. Acum doi ani am avut un mic accident. Un domn foarte bine, cu studii temeinice la liceul seral, m-a confundat cu nevastă-sa, deși între mine și ea există o diferență apreciabilă de vîrstă.

— Și?

— Bastonul pe care trebuia să-l primească ea în moalele capului, din ce motiv anume îmi scapă, l-am simțit eu.

— Și?! repetă Morton.

— Din clipa aceea, n-aș putea afirma că memoria mea e la fel de fidelă ca înainte.

— Exasperant!

Bătrîna izbucni în lacrimi.

— În viața mea n-am fost insultată în felul acesta. Și nu văd de ce aș merita-o.

Ned se întoarse spre ceilalți uimit. Economistul uitase să tragă din țigară și scrumul sta agățat gata să cadă. Tolea îi întinse mașinal scrumiera.

— Nimeni nu și-a permis pînă acum să pună la îndoială afirmațiile mele.

— Dar bine, doamnă, nici...

— Nu vreau să mai aud un cuvînt, suspină, întinzînd brațele spre Nicolaescu. Mă pun sub protecția dumneavoastră, domnule. Sînt sigură că ați înțeles situația.

Economistul, luat prin surprindere, bîlbîi buimac:

— Da, firește . . . cum să nu . . .

— Trebuie să mă odihnesc. Toată ziua nu m-am simțit deloc bine. Poate că de vină e medicamentul acela. Stăruie zăpăceala în mintea mea.

Ned îi făcu semn Emiliei și trecură în bucătărie.

*

— Numai la o chestie ca asta nu mă așteptam, suflă fata. Doamne sfinte, e imbecilă!

— De acord, dar nu putem inventa alta. Las-o să se odihnească. În fond, pentru o singură zi, am realizat destul. Să nu ne pripim. Dormi aici și n-o slăbești o clipă din ochi. Bineînțeles, nu părăsește casa, nu telefonează nicăieri. Ce-ai făcut cu serviciul?

— Am rezolvat. De mîine dimineață intru în concediu.

Morton îi prinse brațul cu căldură.

— Slavă Domnului, cel puțin pe dumneata mă pot bizui.

Trecu în vestibul și își îmbrăcă raglanul. Melania refuză să-i întindă mîna și își țuguie buzele abia stăpînindu-și lacrimile. Fu în schimb extrem de afabilă cu Nicolaescu și Tolea.

— Dacă l-ați găsi pe Mirciulică . . . Ah, nici nu știți cît v-aș fi de recunoscătoare!

Se despărțiră în fața blocului. Ned declară sec:

— Mi-e tare teamă că înainte de *Madonă*, va trebui să căutăm pisica aceea afurisită oricît de absurd ni s-ar părea. Noapte bună.

Dispăru după primul colț.

*

Maiorul părăsi locuința într-o stare de agitație neobișnuită. Degetele îi tremurau în timp ce-și încheia nasturii cămășii, iar șireturile nu-i dăduseră niciodată atîta bătaie de cap. „Mușchetarii“ alunecaseră pe covor și înainte de a stinge lumina, Cristescu expedie cartea sub pat cu o lovitură furioasă de bombeu.

În fața șefului său, colonelul Nasta, încercă din răsputeri să-și stăpînească enervarea. Îi explică cît se poate de reverențios că el personal a albit rezolvînd două dosare Melania Lupu.

— Am dus-o de mînă pînă la arestul miliției, am ascultat cheia răsucindu-se în broască și numai după aceea mi-am

văzut de treabă. Nu mi-a trecut prin minte și nu mi-a cerut nimeni, căci probabil aș fi făcut-o și pe asta, să mă culc la ușă. Dacă ăia au fost atît de căscați încît să ...

— Calm, îl opri colonelul zîmbind. Știi bine că băieții n-au nici o vină. Oricine ar fi oprit ambulanța văzînd un om prăbușit de-a curmezișul străzii. E o capcană clasică, veche de cînd lumea și care rămîne în continuare valabilă.

— Foarte bine, eu nu vreau să tai capul nimănui, dar vă rog să încredințați cazul altcuiva.

Colonelul își ridică sprîncenele. Surîdea constant.

— De ce, dragul meu?

Cristescu avu dintr-o dată sentimentul că Nasta se amuză copios, că-și înfige unghiile în carne — ținea mîinile sub birou — ca să nu izbucnească în hohote de rîs. Încercă să-și închipuie cum ar fi privit el chestiunea din alt unghi decît al protagonistului și căpătă convingerea că nu se înșală. „O babă nebună și fantastică! I-a pus gînd rău nefericitului" ... Și ar fi pariat discret pe șansele fiecăruia.

— Pentru că ... îi venea greu să-și tempereze glasul și repetă: Pentru că m-am săturat! Gata! Mi-ajunge! Nu mă simt în stare să-i țin piept bătrînei!

— Auzi, cînd eram mic mi-era frică de Baba Cloanța ...

— Ei bine, mie a trebuit să-mi albească părul ca să încerc același sentiment subtil.

— Și cu cît mă gîndeam mai mult la ea, continuă colonelul, cu atît mă simțeam mai înspăimîntat. Liniștește-te și-ai să vezi cît de copilărești sînt toate aceste temeri. Ai de înfruntat o btărînă, ceva mai năstrușnică decît altele, pe care o investești cu mult extraordinar. Smulge-i penele și-ai să constați că ai în față o simplă infractoare.

Cristescu clocotea. Urechile îi vîjîiau și urmărea greu cuvintele colonelului. Pene ... o simplă infractoare ... Asta-i culmea! Încă puțin și-o să-mi spună că de fapt nu e decît o bătrînică sărmană care după ce se strecoară doi ani prin toate capcanele codului penal în timp ce eu consum, așa, cam la o vadră de antinevralgice, diazepam și cyclobarbital, evadează grațios în mai puțin de patruzeci și opt de ore de la arestare. Ce mare lucru, domnule, să nu exagerăm!

— Firește, spuse crispat, sînt dispus să-mi ajut fără rezerve colegul pe care-l veți însărcina, cu această chestiune.

— Vioara a doua? A nu, dragul meu, în nici un caz! Scoate-ți din cap asemenea idei.

— Mi-aş putea îngădui să vă întreb de ce?
— Dar e foarte simplu, rîse colonelul, şi o ştie toată lumea în afară de dumneata, probabil. Ai devenit specialistul nostru nr. 1 în problema Melania Lupu.

*

Locotenentul Azimioară nu se simţea tocmai sigur în legătură cu atitudinea pe care urma s-o ia. Îl văzuse pe Cristescu intrînd ca o vijelie la şef şi era încredinţat că ar putea reproduce discuţia pînă la ultima replică. În cele din urmă, adoptă o expresie diurnă aşteptîndu-l, ca de obicei, în spatele mesei cafenii pe care cineva, poate predecesorul său, zgîriase un cap de elefant. De urechile clăpăuge spînzurau cercei şi, după toane, locotenentul îi colora cu carioca roşu sau verde.
Maiorul mormăi un salut şi îşi azvîrli nervos mapa pe birou.
— Ce părere ai?
Azimioară ridică filosofic din umeri. „Asta-i situaţia".
— Trebuie să recunoşti că-i fenomenală! Eram fericit, domnule, înţelegi, fericit, citeam, ascultam ploaia şi mă gîndeam ce stofă de costum să-mi iau pentru primăvară, asta era în capul meu ca preocupare majoră, şi-mi pică Melania cu altă dandana! Dar nu orice fel de dandana. Nu! Una formidabilă ca să-mi ia piuitul. Pe cuvînt, am impresia c-o face înadins. „Nenorocitul ăla de Cristescu s-o fi plictisind săracul. Ia să mă ocup eu puţin de el..." Îţi vine să rîzi, nu-i aşa?
Locotenentul dădu repede din cap.
— Nu.
— Foarte prost! Înseamnă că n-ai umor, deşi circulă zvonul prin minister că-l învîrteşti pe Sordi în jurul degetului mic. Dă-mi o hartă.
Îşi aplecă trupul zvelt deasupra mesei şi începu să traseze cu stiloul linii şi cercuri.
— Ăsta-i itinerarul ambulanţei. Aici a intervenit accidentul. Hm, un singur bec şi pe ăla au avut grijă să-l aranjeze. Ambulanţa a fost găsită la Facultatea de medicină. Din punctul unde ne aflăm, asta înseamnă 15 kilometri. Dacă prietena noastră Melania nu goneşte acum pe o şosea în afară de Bucureşti, sau nu zboară într-un Boeing spre Boston unde a auzit ea că duc lipsă de gangsteri, atunci se află undeva în acest perimetru.
Încercui cu roşu cartierul Operetei, Rahova, Călăraşi, Moşilor şi Rosetti. Se uită la Azimioară.

— Simplu, nu? Doar vreo 57 de străzi. Ceva noroc însă tot avem, mormăi. Am scăpat de Cotroceni, Drumul Taberei, Titan.

— Poftim?

Cristescu ridică din umeri.

— Există o psihologie a evadatului. Se ascunde cît poate mai departe de locul unde și-a abandonat ghiuleaua care-i atîrna de picior. Mă rog, vorba vine! Fii sigur că n-au parcat ambulanța vis-à-vis de ascunzătoarea bătrînei. Deși cînd ai de-a face cu Melania, poți să arunci la coș toate teoriile. Nu m-ar mira cu îndrăzneala ei să se fi strecurat în podul ministerului, în apartamentul meu, sau al dumitale, știind că acolo n-o s-o căutăm.

Locotenentul își scoase bloc-notesul.

— Deci instituim posturi fixe și mobile, de supraveghere în cartierele pe care le-ați enunțat.

— Bineînțeles! Și tot bineînțeles, va fi inutil. Îți dai seama că n-o să iasă la promenadă mîine dimineață. Mobilizăm pentru moment opt oameni.

Azimioară zîmbea politicos. Maiorul exagera, dar îl prefera așa decît în starea de deprimare pe care o încercase cu cinci zile în urmă cînd mai căuta probe împotriva Melaniei.

— Întrebări discrete, reluă Cristescu, nimic forțat. Nici un amănunt nu-i de prisos. În momentul de față, orice fapt neobișnuit remarcat de vecini este important. Vrei să mă întrebi ceva? Ai aerul că dai tîrcoale unei oale cu smîntînă. Surîse: Sînt supărat pe Melania, nu pe tine, așa că nu văd de ce trebuie să mă menajezi.

— E o chestie aici... Cînd Dumnezeu a avut timp să-și aranjeze evadarea? Pentru că avem de-a face cu o acțiune organizată.

— Categoric! La asta mă gîndesc de cînd am primit vestea cea bună... N-o să mă facă nimeni să cred că a combinat totul dinainte și că s-a lăsat arestată numai ca să-mi joace mie o festă, ștergînd-o din pușcărie. Martorii vorbesc de trei complici. Aproape că mi-aș da o mînă să știu în ce scop au eliberat-o. Pentru că în privința aceasta, cel puțin eu nu am nici un dubiu. Pe Melania ne-au subtilizat-o nu ca s-o ascundă de-acum și pînă la capătul zilelor într-un apartament oarecare unde să i se reînnoiască provizia de dulciuri. Au eliberat-o pentru că au nevoie de ea. Și au nevoie de ea în vederea unei lovituri unice. Femeia asta și-a vîrît în cap să

mă facă cnocaut din trei în trei zile şi nu se lasă cu una cu două. În acest sens, ceea ce am vizionat noi pînă acum, dragule, e doar primo tempo. Preludiul modest al unei afaceri năucitoare cum n-am văzut, n-am întîlnit şi n-am auzit, noi, bunii şi străbunii, şi n-or s-o întîlnească, vadă etcetera nici copiii noştri. O afacere bombă şi care, evident, nu putea să aibă altă vedetă decît pe Melania Lupu!

Cap. VI
HOŢII DE PISICI

La opt dimineaţa bătrîna încă dormea. Emilia îşi făcu o toaletă sumară şi prepară cafeaua pe care o bău în picioare, lîngă fereastră. Privi strada prin dantela subţire a perdelei şi i se păru că totul e în regulă. Gospodine, poştaşul, trecători fără importanţă.

„Omul gri, ăsta e periculos, îi atrăsese atenţia Ned. Individul care seamănă cu mii de alţi indivizi, despre care nu poţi să spui absolut nimic şi e de obicei îmbrăcat în cenuşiu. Îl întîlneşti de cinci ori pe zi, şi tot de cinci ori îţi spui că-l vezi pentru prima oară, asta dacă în general îl observi. Cînd vei constata că un asemenea specimen sună la uşă sub cel mai nevinovat pretext din lume, sau că dă tîrcoale prin împrejurimi, vei putea paria pe ultimul dumitale ban că eşti filată. Unele poliţii recurg acum la agentul *flash*. Haine excentrice, comportare stridentă, tocmai pentru a deruta printr-o abatere radicală de la imaginea copoiului clasic. Pot fi folosiţi însă o singură dată. În sfîrşit, nu am de gînd să-ţi ţin un curs . . ."

Englezul apăru după o oră, cu un carton enorm de prăjituri şi o pungă de bomboane. Emilia îi făcu loc să intre, zîmbind sarcastică.

— Încerci s-o mituieşti?

— Încerc tot ce e posibil. De vreme ce tot mă aflu aici, vreau să epuizez orice şansă.

— Există vreuna?

Ned ridică din umeri.

— Ce face?

— Doarme!

— Bine. Se aşeză comod scoţînd pachetul de ţigări. Ce s-a întîmplat aseară, după plecarea noastră?

— Bărbatul care a pocnit-o cu bastonul era un tip vînjos...

— Adică?

— Am petrecut cele mai năucitoare ceasuri din viaţa mea. Împlinesc 38 de ani...

— Timp în care ai avut prilejul să vezi destule, rîse Morton.

Emilia aruncă o privire spre uşa dormitorului şi începu să vorbească înfierbîntat.

— Nu ştiam ce să mai cred! Am înnebunit eu, aţi răpit-o pe ea dintr-un ospiciu, sau visez! Nu exagerez un cuvînt, crede-mă. Întîi a dat drumul la televizor, dar fără să deschidă sonorul. „De ce?" o întreb. „Încerc să-mi închipui singură ce au oamenii aceştia să-şi spună. Născocesc o grămadă de replici nostime şi asta mă distrează mai grozav decît izbutea s-o facă domnul Novelli însuşi — un artist de acum o mie de ani, explică fata. E un exerciţiu de imaginaţie care mă înviorează şi-l recomand tuturor prietenilor mei".

— Splendid!

Englezul rîdea. În obrajii Emiliei se iviseră pete roşii. Scoase un zgomot înfundat şi reluă din ce în ce mai montată:

— La radio se transmitea Lacul lebedelor. A început să danseze prin odaie fără nici un fel de jenă, în timp ce eu o priveam înlemnită. Jur că în clipa aia se credea star internaţional, primă balerină la Opera din Leningrad sau Paris. „Citesc multă admiraţie în ochii dumneavoastră. Adevărul e că am temperament de dansatoare şi multă aplicaţie, dar împrejurările nu m-au favorizat".

— Ascultă, nu şi-a bătut joc de dumneata?

— Aş fi preferat din toată inima decît să ştiu că am de-a face cu o nebună furioasă. Cînd am auzit-o că începe să vorbească singură, de fapt să-şi vorbească, mi-a venit s-o rup la fugă. Trebuia s-o auzi. „Draga mea, mi-e teamă că ai răcit. Ce-ai prefera să-ţi povestesc astă-seară, fetiţo?"

— Cum adică?

— Aşa cum îţi spun. Şi-a povestit ei înseşi, de la cap la coadă *Scufiţa roşie* şi *Purceluşul neascultător*. Cu interpretare, bineînţeles. Lupul şuiera, purceluşul guiţa, pădurea foşnea, bunicuţa croşeta, iar mie îmi vîjîiau creierii.

— Nu cumva dumitale-ţi povestea?

— Nici pomeneală! Mi-a spus că încă nu sîntem destul de bune prietene pentru asta, dar nu exclude posibilitatea în perspectivă. Pe la 11, m-am ţinut de perete să nu vin de-a rostogolul. A îngenuncheat lîngă pat şi a început să se roage pentru sănătatea motanului, implorînd pe Doamne-Doamne — textual — să intervină într-un fel, pentru ca cei doi domni amabili să-l regăsească cît mai repede.

— Mda, făcu Ned pe gînduri, neobişnuit în orice caz.

— Recunoaşte că merita să vii la Bucureşti numai ca să cunoşti specimenul.

— Să nu ne pripim, Emilia. După 40 de ani, oamenii deprind unele ciudăţenii. Mătuşa mea, de pildă, are o rentă de o mie de lire. A cheltuit acum cîţiva ani venitul pe o lună întreagă pentru a-şi vindeca papagalul, deşi cu aceeaşi bani ar fi putut să-şi procure unul teafăr şi cu vreo sută de ani mai tînăr.

— În cazul acesta s-ar putea să vă înţelegeţi bine împreună. Mi se pare că s-a sculat.

Un cap cu bucle albe ciufulite se ivi în prag şi dispăru aproape instantaneu.

— Oh, se auzi glasul bătrînei, de ce nu m-ai avertizat, draga mea? Nu sînt obişnuită cu vizite atît de matinale.

— Ce spune?

— Nu primeşte oaspeţi neanunţaţi, şi nu înainte de cinci după-amiază.

Morton mestecă o înjurătură între dinţi apoi începu să rîdă. Cea mai mare greşeală ar fi fost să se enerveze.

— Ei bine, de data asta va face o excepţie.

— Nu sînt deloc sigură. Am impresia că n-ai înţeles mare lucru din ce ţi-am spus.

Melania îşi reluă tirul. Glasul se strecură subţirel prin crăpătura îngustă a uşii.

— Dacă dumnealui ar fi dispus să întoarcă puţin capul, aş putea trece în baie.

— O.K. spuse Ned mutîndu-se la fereastră. Fiţi fără grijă.

Paşi uşori traversară în fugă încăperea şi se auzi cheia întoarsă de două ori în broască.

— Isuse! Doar nu şi-o fi închipuind că am să dau năvală peste ea!

Emilia Plopeanu ridică din umeri şi luă din vestibul paltonul şi geanta.

— În locul dumitale ... în sfîrşit, nu obişnuiesc să dau sfaturi. Mă duc să fac cîteva cumpărături. Lipsesc cel mult o jumătate de ceas.
Englezul rămase lîngă fereastră. În stradă, două măturătoare, în veste portocalii cu dungi, sporovăiau sprijinite de tulumbă.

Trebui să aştepte pînă Melania îşi isprăvi micul dejun. Cînd dădu cu ochii de dulciuri, obrajii bătrînei înfloriră şi Ned avu impresia că e într-adevăr impresionată. Îi mulţumi cu multă graţie apoi îşi scuză ţinuta necorespunzătoare.
— Îmi dau seama cît e de neconvenabil să primeşti pe cineva în capot, dar poate că circumstanţele speciale în care mă aflu mă vor face mai puţin vinovată în ochii dumneavoastră.
— Sînt în măsură să înţeleg situaţia.
Spre surpriza lui găsea că are farmec şi chiar un soi de sex-appeal. Un sex-appeal de esenţă specială, plin de subtilitate, din ce în ce mai greu de întîlnit. Femeia modernă, sigură de ea, cu pachetul de ţigări, bricheta şi permisul de conducere în poşetă îl pierduse. Melania aţîţa pe planuri lipsite de vulgaritate. Îşi învăluia făptura delicată în mister, izbutea să mai roşească şi să fie pudică, dar mai ales stimula duioşia partenerului, dorinţa tandră de a o ocroti. Cele mai sigure nade care pot înlănţui un bărbat.
— Ce veşti îmi aduceţi? întrebă bătrîna.
În ochii albaştri pîlpîia speranţa şi totodată frica de a nu fi dezamăgită. Morton îşi încreţi fruntea.
— Nu înţeleg.
— Aţi uitat ce v-am rugat aseară?
— Vă referiţi la ... hm ... la ...
— Prietenul meu Mirciulică, desigur. Nu cred că există corespondent pentru acest nume în limba engleză, dar dacă vă e greu să-l pronunţaţi îi puteţi spune Tommy, şi eu voi şti despre cine este vorba.
Ned se agăţă de fotoliu şi respiră adînc. Trebui să facă un efort, să se gîndească cu toate puterile la Fecioara de aur pentru a găsi un răspuns.
— Mi-e teamă, doamnă, că în privinţa aceasta n-am înaintat prea mult.
— Din cauză că nu lucraţi organizat, suspină Melania. Cînd cauţi o persoană dispărută, te informezi în primul rînd asupra semnalmentelor, obiceiurilor, al locurilor pe care obiş-

nuiește să le frecventeze și a dușmanilor. Dumneavoastră v-ați apucat să umblați după o pisică prin București fără nici o metodă.

„Doamne, Melania, numai nu începe să rîzi! Știu că figura dumnealui reflectă tot ce poate fi mai hazliu, dar asta nu te îndreptățește să faci prostii. Întîi, că ții enorm să-l ai pe Mirciulică lîngă tine. În al doilea rînd, trebuie să ter-gi-versezi lucrurile pînă te acomodezi cît de cît cu povestea Fecioarei de aur, sau găsești o idee".

Englezul aprinse țigara. Trase cîteva fumuri privind-o în adîncul ochilor.

— Bine, doamnă. Comunicați-mi amănuntele și veți avea motanul în 24 de ore.

„Ce prostuț e, draga mea! Își închipuie că te va putea păcăli punîndu-ți în poale primul pisic vagabond prins sub un gard".

Își netezi poalele capotului și începu enumerarea pe un ton didactic.

— Întîi și-ntîi, trebuie să știți că e negru. Un negru intens, fără cea mai mică nuanță de roșcat, n-are nici o pată, iar ochii nu sînt verzi, așa cum te-ai putea aștepta, ci chihlimbarii. Coada și-o tîrîie mereu și acesta a fost un motiv veșnic de nemulțumire pentru mine. Umblă întotdeauna singur, dar dacă se va întîmpla să-l întîlniți totuși în compania cuiva, va trebui să fiți foarte atent. Nu se înhăitează cu oricine, iar singura slăbiciune pe care i-o cunosc sînt pisicuțele blonde de vîrstă mijlocie și bineînțeles Lilica, logodnica. Mănîncă cu plăcere dulciuri și poate consuma fără să se amețească două degetare de alcool . . .

„Ceva mai mult decît două degetare, draga mea, dacă ar fi să spui adevărul, dar nu trebuie să-l com-pro-miți".

— Cred că mi-ați oferit o fișă completă.

— Încă n-am terminat. Îi place să se uite la televizor și are prieteni pe strada Toamnei. Bătrîna își coborî pleoapele. A mai dispărut de două ori și de fiecare dată acolo l-am găsit. Ah, să nu uit! Nu trebuie să spui pis, pis cînd îl chemi, ci cuțu, cuțu. În fond, este singura lui curiozitate.

— Am înțeles. Avînd asemenea date mi se pare imposibil să nu-l găsim. Își închipui mutra șefului, elvețianul cu părul alb, a lui Gino sau a lui Gris-Gris în clipa cînd ar afla că el, Ned, umblă pe acoperișurile Bucureștiului după un motan alcoolic și cult. Probabil nu le va povesti niciodată. Schiță un

zîmbet larg plin de încredere. Aţi mai reflectat la Madona de aur?

Melania Lupu îl măsură surprinsă.

— Dar v-am spus, domnule! Curios, gîndurile tinerilor de azi aleargă şi se împrăştie mai repede ca argintul viu. Credeaţi că glumesc? Sînt incapabilă să meditez departe de prietenul meu. Aşa m-am obişnuit şi nu v-am ascuns că mă simt prea îngrijorată ca să mă pot concentra asupra altor probleme.

Englezul ridică din umeri.

— Stimată doamnă, aş vrea să lămurim dintr-un bun început o chestiune. Eu îndeplinesc oficiul de intermediar. Pentru transportul soţiei lui George Popa şi al *Madonei* la Paris, voi primi o anumită sumă. În consecinţă, primul interesat rămîneţi dumneavoastră. Vă avertizez că duminică e ultima zi pe care o petrec în Bucureşti.

— Sînt dezolată. Dacă între timp aveţi o noutate cît de neînsemnată despre Mirciulică, vă rog să-mi telefonaţi.

Se ridică şi-i întinse mîna. Ned clătină capul.

„Iată-mă şi concediat!"

Se simţea furios; abaterile de la program îl agasau întotdeauna, dar îşi dădea seama că, în mod ciudat, nu-i supărat pe bătrînă.

*

Libelula îi rîse pur şi simplu în nas fără să-şi ascundă satisfacţia că Melania izbutise să-i „fenteze". Intrase în birou cu o expresie de triumf şi-ţi venea să crezi că socoteşte evadarea bătrînei drept o victorie personală. Era de ajuns însă pentru maior ca să-şi dea seama de inocenţa hoaţei. Dacă Libelula s-ar fi făcut vinovată de cea mai mică complicitate, atitudinea ei ar fi fost alta. În primul rînd i-ar fi oferit un recital complet de exclamaţii, simulînd surpriza unei veşti într-adevăr ieşită din comun. Nu în fiecare zi se consumă asemenea evenimente.

Cristescu reflectă încă o dată la un fenomen ce nu înceta să-l surprindă: repeziciunea cu care se răspîndeau ştirile în penitenciare. Prin ce canale misterioase se împrăştiau informaţiile din toate domeniile, politic, administrativ, economic, cum se aflau evenimentele dintr-o închisoare sau alta aflată la o depărtare de 500 de kilometri, va rămîne probabil o enigmă pînă la sfîrşit. Constatase, discutînd cu deţinuţii, că aceştia

erau uneori atît de avizaţi în legătură cu ceea ce se petrecea „afară“ încît ţi-ai fi putut închipui că sînt abonaţi la toate cotidienele iar acolo unde doresc un plus de documentare n-au decît să dea un telefon.

Maiorul o expedie pe hoaţă cerînd să fie adusă Olga Tudor, a doua parteneră de celulă a Melaniei. Presta simple formalităţi, căci nu nădăjduia un singur moment să obţină cel mai mic amănunt util din asemenea interogatorii. În isprăvile Melaniei Lupu nu găseai niciodată complici, iar martorii erau tot atît de inutili ca şi stropitul străzilor după o ploaie torenţială.

— Cine v-a informat despre evadarea bătrînei?

Olga Tudor avu o mică tresărire. Un surîs ostenit îi destinse chipul.

— E bizar în ce împrejurări ţi se ridică uneori vălul de pe ochi. Sînt cam de aceeaşi vîrstă cu ... „bătrîna“.

— Scuzaţi-mă.

— N-are nici un fel de importanţă. Mi-a spus Libelula.

— De unde ştia?

— Fata asta ştie totul. Îşi petrece a cincea sau a şasea vacanţă la dumneavoastră, aşa că nu-i de mirare.

Cristescu răsfoi dosarul Olgăi Tudor.

— Vă aflaţi la prima încălcare a legii.

— Da.

— ... *trafic de influenţă ... presiune asupra judecătorului în cauza ...* Da! Ţinîndu-se seama şi de lipsa de antecedente, veţi scăpa probabil cu un an.

— Aşa cred.

Maiorul închise cu zgomot dosarul şi-l împinse spre colţul mesei. Îi căută ochii. Erau foarte frumoşi, verzi cu gene dese şi nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama de flacăra lor de acum douăzeci sau treizeci de ani.

— Sînteţi dispusă să mă ajutaţi?

— Nu văd de ce n-aş face-o. Femeia aceasta nu înseamnă nimic pentru mine. Am impresia însă că greşiţi.

— În ce sens?

— Nu cunosc nimic despre munca dumneavoastră, în afară de ceea ce se afirmă în filme sau cărţi, prostii probabil. Bănuiesc că-i căutaţi pe organizatorii evadării, ori după părerea mea, ei n-au ce căuta aici. Autorul combinaţiei nu poate fi un deţinut. E elementar.

— Nici complice?
— Eventual.
— Autorul mă interesează, deocamdată, mai puțin. Prin intermediari voi ajunge și la el. Nimeni nu face din senin 39 temperatură. Cineva i-a înmînat Melaniei Lupu substanța care a provocat în mod artificial starea neobișnuită atît de îngrijorătoare încît impunea spitalizarea imediată.
Olga Tudor ridică din umeri.
— Despre așa ceva nu știu nimic. N-am văzut-o înghițind nimic, cu excepția ceaiului de dimineață, cunoașteți desigur obiceiurile casei. În afara subofițerului de serviciu n-a pătruns nimeni în celula noastră.
Cristescu se interesă într-o doară:
— N-ați remarcat nimic neobișnuit în comportarea Libelulei?
— Nu i-am acordat o atenție specială, fata aceasta mă plictisește. Vă pot însă garanta că și ea o vedea pe bătrînă prima oară în viață. Dealtfel . . .
Maiorul își ridică privirea.
— Dealtfel?
— Libelula ar fi folosit în primul rînd ea prilejul de a evada. Se așteaptă la o condamnare de cel puțin 5 ani. Ori asemenea perspectivă nu-i deloc veselă.
Cristescu, străfulgerat de-o idee, își prinse bărbia între degete. Se uită atent la figura femeii și rosti rar:
— Dumneavoastră veți căpăta doar un an.
— Nu văd legătura.
— Știind la ce pedeapsă vă puteți aștepta, ați fi acceptat o propunere de evadare?
Maiorul avu impresia că descifrează în ochii Olgăi Tudor o înfruntare ciudată. Și glasul suna plin de îndrăzneală.
— Nu. Un an înseamnă mult la vîrsta mea, dar în definitiv, nu e totuși altceva decît un singur an. La capătul lui, voi reintra în obișnuit și voi uita totul. Evadînd, ar însemna să mă condamn la o existență de teroare pentru tot restul vieții.
— Așa mă gîndeam și eu. Logic, deci, respingînd propunerea, puteați ceda altcuiva șansa.
— Nu cred că vă așteptați la un răspuns sincer, rîse Olga Tudor. Vi-l voi da totuși. N-aș fi acceptat să ajut un criminal sau un tîlhar. În rest, principiile mele sînt destul de tole-

rante. Făcu o pauză: La evadarea Melaniei Lupu n-aş fi participat însă în nici un caz.

— De ce?

— E prea nătîngă şi mă surprinde că încă n-aţi pus mîna pe ea. O veţi prinde probabil în următoarele douăsprezece sau şaisprezece ceasuri şi din primul minut vă va pune la dispoziţie toate amănuntele care vă interesează, inclusiv numele complicilor.

*

În camera sa, de la etajul 17, Morton îşi făcea bilanţul. „Mă aflu de trei zile la Bucureşti. Am izbutit o evadare simplă şi caut un motan negru printre două milioane de locuitori, sute de mii de locuinţe şi poate tot atîtea pisici. Pare absurd, isteric, de un ridicol perfect, dar asta-i realitatea. Cunosc încăpăţînările bătrînilor. Dacă nu-i aduc animalul, va refuza în continuare să-mi ofere cel mai slab indiciu despre *Madonă*. Emilia şi Nicolaescu sînt de părere că bătrîna ar trebui zgîlţîită. N-am fost niciodată adeptul unei politici de forţă, iar pe femeia asta n-o pot brutaliza. E suficient să se uite la mine ca să-mi lege mîinile şi apoi orice insistenţă i-ar da de bănuit. Voi aduna la întîmplare cîţiva cotoi negri cu ochi galbeni. Din nenorocire, sezonul nu-i grozav. În noiembrie, şi mai ales pe ploaie pisicile nu ies la plimbare. Îmi acord încă patru zile pentru a găsi Fecioara. La urma urmelor, mi-am îngăduit o fantezie de o săptămînă. Indiferent de rezultat, luni mă întorc la Londra".

Ned sări sprinten din pat şi începu să se îmbrace.

*

Vlăduţ Tolea era un bărbat conştiincios. În şcoală învăţa greu, dar cu perseverenţă, nu ieşea din cuvîntul mamei, o doctoriţă văduvă care-l idolatriza, iar cînd îşi punea ceva în minte, nu se lăsa cu una cu două.

Imediat după repetiţie cumpără o jumătate de kilogram de parizer, tranşat subţire şi urcă la volanul Volkswagenului achiziţionat cu prilejul unui turneu în R.F.G. Îşi propuse pentru început o raită în cartierul semnalat de Melania Lupu, urmînd apoi să investigheze Rahova, Antim, Arionoaei etcetera, străzi vechi cu căsuţe de zestre ridicate pe la 1900, geamuri scunde la cîteva palme de pămînt şi grădiniţe firave, străjuite de bolovani rotunzi, daţi cu var. Locuinţe de bunici

cu candele, vin de smochine făcut în casă și pisici dolofane cuibărite între ghivecele de la fereastră, odăi cu miros de bătrînețe, valeriană și praf pentru gîndaci.

Prin fața ochilor îi trecu apartamentul lui, un vis vechi care azi — era superstițios și atinse mascota de pe parbriz — începea să se realizeze. Desenase planurile, cunoștea repartizarea odăilor, mobilele în amănunt. Baia va avea faianță turcuoază, și perdele de plastic argintiu, în hol X-uri de piele și un bar chinezesc de lac, pe toaleta din dormitor un vas de cobalt cu trandafiri. Știa pînă și bibelourile din vitrină, distanța dintre carpete, cîte umerașe va cumpăra pentru ca hainele să nu stea unele peste altele în dulapuri. La ei acasă, odăile erau pline de cîrpele maică-sii. Decît să scoată de pe același umăraș o fustă, o jachetă și o rochie ca să ajungă în sfîrșit la bluza căutată și-apoi să le pună la loc, prefera să le înșire pe scaune și fotolii. Va da o dată la două săptămîni, recepții selecte...

Vlăduț Tolea frînă. Făcu semn unei doamne în vîrstă să treacă, zîmbindu-i luminos. Bătrîna ajunse pe celălalt trotuar și privi în urma mașinii.

„Ce tînăr amabil!"

•

„Să fiu al dracului dacă mă duc să caut mîțe pe timpul ăsta mizerabil! Auzi pentru ce se deplasează idiotul ăla din Londra! Fenomenal! Dacă baba nu-și bate joc de noi, mă împușc!"

Buzele lui Mirel Nicolaescu se împletiră disprețuitor. Își răsuci trupul gros căutîndu-și locul în mindirul așternut direct pe dușumea. Observă un gîndac care i se cățăra pe mînecă și-l expedie cu un bobîrnac, undeva în odaia aproape goală. Hainele atîrnau în cuie. Pe o ladă răsturnată rămăsese o jumătate de pîine și coji de salam.

Economistul închise ochii. „Vrînceanca de la parter are o lighioană neagră. Scormonește mereu în crematoriu. Îi ard una la bilă, o vîr în plasă și se cheamă că n-am venit cu mîna goală".

•

Amîndouă țineau cîte o carte pe genunchi, dar de fapt nu citeau.

Emilia Plopeanu se uita pe fereastră. De cînd se știa privise

ploaia îndărătul unui geam. Acasă, despărțită de ceilalți frați, la cămin, singură între zece colege, la birou, într-o excursie ieftină... Geamuri cu perdele de ațică, confecționate de maică-sa, geamul de la cămin, plin cu rujuri, pufuri murdare, sutiene puse la uscat, un borcan învelit în hîrtie grasă și nelipsita oglindă de buzunar plesnită, geamul de la birou cu iaurtul lui Chiriacescu și gustarea de ora zece a doamnei Matei, geamul lat al Chausson-ului de care-și proptește nasul. Priveliștile gonesc, alunecă. Totdeauna fusese la fel. Ea, o fereastră și ploaia. Mereu toamnă...

Simți privirea Melaniei Lupu și încercă să ia o atitudine degajată. Nu-i păsa de nimeni, dar momentele de slăbiciune o umileau. Bătrîna surîdea blajin.

„Știi ce-i lipsește, draga mea? Un bărbat. Cînd femeile nu au geniu, acesta rămîne remediul in-fai-li-bil pentru stările proaste. Doar dacă nu sînt croite strîmb. Te-ar disprețui grozav știind ce gîndești, își închipuie că e o ființă superioară care caută satisfacții de altă natură. Mititica se înșală. Bărbații trec pe lîngă ea, fără să o vadă și a ajuns să-și imagineze că ea nu-i vede pe ei..."

Bătrîna întoarse pagina cu un suspin. N-o interesa inima sinuoasă a Daphnei Adeane, „o personalitate stranie care te-a fascinat în tinerețe... Acum trebuie să meditezi la planurile tale, draga mea. Madona de aur merită interesul tău dar de-o-cam-da-tă nu ai de ce să te agăți. Sper că adresa Olgăi Tudor se află în cartea de telefon. O vizită la domiciliul ei mi se pare in-dis-pen-sa-bi-lă, fetițo. Poate că vei găsi acolo unele indicii. Pentru început însă, trebuie să te debarasezi de domnișoara Emilia și sînt sigură că ai să descoperi un truc convenabil. Nu uita să-i telefonezi lui Florence. Despre proba maiorului Cristescu nu e cazul să-ți amintesc. Trebuie s-o distrugi înainte de-a avea timp să se dezmeticească. Da, fetița mea, ai foarte multe probleme la care ești obligată să chibzuiești".

Luă o bomboană din punga adusă de Ned. Declară timid, mototolind celofanul în palmă:

— Nu-mi place să văd pe cineva pliotisindu-se în preajma mea deși, bineînțeles, fiecare e liber să facă ce poftește. N-ați vrea să jucăm Popa prostul?

*

Cristescu ținea receptorul între ureche și umăr. Completă cu un S pătrățelul gol. „Corsar! Ăsta era!"
— Ce faci? întrebă colonelul.
— Cu permisiunea dumneavoastră, dezleg cuvinte încrucișate. N-am mai încercat chestia asta din liceu și găsesc că mă deconectează.
— Și Melania?
— Jubilează.
— Ce intenționezi?
— Nimic. Aștept.
— Ce?
— Să-mi trimită salutări. Dacă Melania nu vrea s-o găsim, nu o găsim decît dacă mobilizăm un milion de inși care să scotocească într-un milion de case în același timp. Și nu e exclus ca în momentul ăla, bătrîna să se plimbe cu tramvaiul sau să facă o vizită la Monumentul eroului necunoscut.
— În consecință?
— În consecință, aștept să fure Palatul telefoanelor, sau să umfle clădirea miliției de pe Calea Victoriei!
— Nu ești în cea mai bună dispoziție.
— Cum ați dedus?
— Trebuie să înțeleg că practic nu mai e nimic de făcut?
— Exact.
— Mda ... Azimioară are vești interesante.
Maiorul părea sceptic.
— De pildă!
— Nu ascund că par îndeajuns de ciudate. S-au semnalat în cîteva ceasuri circa treizeci de răpiri ...
— Bărbați sau femei?
— Motani.
— Cum?!
— Negri.
Maiorul se stăpîni să nu țipe.
— Scuzați-mă, dar e cel mai prost banc pe care l-am auzit în viața mea.
— Nu te enerva, băiete! Ți-am spus că pare ciudat, dar nu-i un banc.
— A căpiat și Azimioară?
— Nu, deși locuiește împreună cu soacră-sa. I-ai atras atenția să ți se aducă la cunoștință orice fapt neobișnuit. Face și el ce poate.

— Probabil se poartă pe undeva blană à la Pompadour sau cotoi frezat nuanţă mahon şi-au intrat şmecherii în acţiune.

— Lui Azimioară nu-i iese din cap că motanul Melaniei era negru şi că părea foarte îngrijorată de soarta lui. Pe urmă consideră chestia îndeajuns de smintită ca să-i aparţină.

— Hm! Aici nu se înşală. Şi-acum ce să facem? Vi se pare serios să trimit ofiţeri de miliţie, eventual de la căpitan în sus, să caute mîţele dispărute?

— Exact în sensul acesta voiam să te consult. În problema Melaniei Lupu n-ai contracandidat, rîse colonelul.

Cristescu rămase cu receptorul în mînă.

„Mi-era teamă să nu dispară turnul televiziunii şi cînd colo se evaporează treizeci de pisici. Hotărît, n-o să ştiu niciodată ce-i în capul ei".

■

„Cine-şi închipuie că vînătoarea de pisici e o chestie simplă, gîndi Ned Morton, nu are simţul realităţii".

Îşi propusese să aducă şase motani, dar izbutise să prindă numai patru, iar în legătură cu sexul ultimilor doi nu se simţea deloc sigur. Pisicile se zbăteau cumplit în sacul de voiaj. O femeie în vîrstă, cu cheile în mînă făcu ochii mari. Englezul rînji prosteşte şi urcă scările înjurînd.

Emilia Plopeanu îi deschise imediat. Se uită la bagajul lui şi se sprijini de peretele vestibulului. Rîdea isteric cu sughiţuri. Măselele lui Ned pîrîiră.

— Ce se întîmplă?

Femeia clătină capul zgîlţîită de convulsii. Îi făcu semn să intre. La început, Ned nu-şi dădu seama exact de situaţie. Încăperea era literalmente invadată de animale negre. Se căţăraseră pe bibliotecă, pe fotolii şi pe televizor, se scuipau, se stropşeau unele la altele, ţipau şi gîfîiau şi după toate aparenţele, nu aveau de gînd să renunţe la această atitudine prea curînd. Un vas de porţelan se făcuse ţăndări pe parchet.

Vlăduţ Tolea privea dezastrul cu un aer zăpăcit. Avea mîinile zgîriate şi un deget bandajat. Răsturnat pe canapea, Mirel Nicolaescu trăgea dintr-un trabuc gros, păstrînd un aer ostentativ calm. Pisica Vrîncenilor se zbuciuma la capătul unei sfori şi Ned nu înţelegea de ce economistul nu-i dădea drumul. Oricum, vacarmul era perfect. Probabil că individul se simţea foarte mîndru de achiziţia lui şi voia să evite con-

fuziile. Melania Lupu prezida senină balamucul vorbindu-le despre vreme. Balerinul dădea tîmp din cap.

— Te-ai lămurit? întrebă Emilia Plopeanu.

Nu-și putea stăpîni mușchii feței strîmbați de un rîs crispat.

— Deocamdată încerc să înțeleg.

— Las-o baltă, coane! făcu Mirel Nicolaescu. Înainte de a o umfla sticleții, tipa a evadat de la ospiciu. Ascultă-mă pe mine! Întreab-o de prieteni și-ai să vezi că locuiesc în comun. Gratii la geam, două-trei dușuri pe zi, și nu-i contrazice nimeni.

Bătrîna surprinse privirea lui Ned și-i zîmbi.

— Iertați-mă! N-am auzit cînd mi-ați dat bună seara. Domnul Tolea e un interlocutor minunat și m-am lăsat furată de conversația dumnealui.

Balerinul care nu scosese un sunet o măsură buimac.

— Cîți motani sînt în casă? întrebă Ned fără să se adreseze cuiva anume.

— Treizeci și cinci, chicoti Emilia. Recordmanul e Vlăduț: 29.

Melania Lupu suspină.

— Treizeci și cinci, dar din nefericire pe nici unul nu-l cheamă Mirciulică.

— Cum puteți fi atît de sigură?

— Ce întrebare! Cred că nici nu merită răspuns. După tot ce v-am povestit despre prietenia noastră...

Emilia izbuti să-și aprindă țigara frecînd al treilea chibrit.

— Nu știi figura! Îi supune la teste. Alcool, ciocolată, și povestea *Cei unsprezece pitici din grădina de zarzavat a cumetrei Zamfira.* Dacă persoana nu reacționează, înseamnă că nu-i Mirciulică. Clar?

— Hm, făcu Ned, probabil n-am să am nici eu prea mare succes.

Începu să tragă ușor fermoarul sacului. Melania se învioră brusc și își duse palmele la piept.

— Mă înșel sau mi-ați pregătit într-adevăr o surpriză? Spuneți-mi dacă trebuie să închid ochii.

— Și deschide gura, rînji Mirel Nicolaescu.

Englezul scoase primul cotoi ținîndu-l de ceafă. I-l arătă pe toate părțile, ca la tîrg, și Emilia începu din nou să sughițe.

— Ăsta e?

Melania clătină capul.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Știu cît sînt de nepoliticoasă dar,... în sfîrșit, ați fost probabil puțin distrat. Ori cine e în stare să vadă că are o lăbuță albă. Pe blana lui Mirciulică nu există nici o pată.

Ned arboră un aer tonic.

— N-o să ne pierdem cumpătul dintr-atîta. Eliberă pisica și își strecură mîna cu prudență în sac. De astă dată, pariez, că nu m-am înșelat. El e, nu-i așa? Nu vă rămîne decît să-l strîngeți în brațe. Doi prieteni vechi care s-au regăsit. Nu cunosc nimic mai mișcător.

Bătrîna își țuguie buzele. Părea nemîngîiată.

— Nici ăsta? zîmbi Ned scoțînd al treilea exponat.

— E... Melania își căuta cuvintele: Ceea ce mi-arătați acum e o domnișoară.

Mirel Nicolaescu se tăvălea de rîs. Emilia nu mai putea închide gura. O dureau stomacul și fălcile. Balerinul surîdea rătăcit, cu expresia caracteristică a celui care nu sesizează prea bine ce se petrece în jurul său, dar nu vrea să facă notă discordantă. Cele 29 de pisici prinse, peripețiile neașteptate pe care le înfruntase îl sleiseră de puteri.

Dintr-o dată Melania simți că ceva nu merge.

„Atenție, draga mea! Domnul Ned nu-i atît de furios pe cît ar trebui să fie. Mi se pare că ți-a intuit jocul și-l acceptă ca să vadă ce ur-mă-rești. Nu găsesc nici o nuanță de îngîmfare în comportarea ta, Melania, dar o singură dată poți să lași modestia la o parte, fără să te rușinezi. Nu-i îngădui să ghicească ce se petrece în mintea ta... Înțelegi ce vreau să-ți spun".

— Cu siguranță însă, declară englezul radios vîrînd pentru ultima oară mîna în sac, că acesta e prietenul Mirciulică.

Bătrîna îl măsură scurt și lăsă capul în jos bosumflată.

— E cel mai puțin dintre toți, dacă vreți să știți. N-am afirmat că i-aș fi tăiat coada lui Mirciulică, și nu trebuie să mă privească cineva de două ori ca să-și dea seama că sînt împotriva actelor de barbarie.

— Treizeci și nouă de mîțe, gîfîi Emilia. Doamne Dumnezeule!

— Ce propuneți în continuare? o întrebă Ned pe bătrînă. Surîdea tot timpul.

— Mi-ați făcut o promisiune, dar văd... Îmi dau seama cît de greu vă vine să vă țineți de cuvînt. Nu vă învinuiesc

deloc. O să-mi permiteţi să mă retrag? Decepţiile mă obosesc cel mai mult.

— Clarisim, băieţi! făcu Nicolaescu. Eu cobor la prima.

Morton încruntă sprîncenele.

— Adică?

— Vă las să vă jucaţi singuri. Mi-a ajuns o repriză.

Englezul se întoarse spre Emilia adresîndu-i o privire interogativă.

— Are dreptate. Nu m-am simţit în viaţa mea atît de caraghioasă.

— De ce?

— Să lăsăm gluma. Ce vrea? O sută de mîţe? O mie? Doar pe acoperişuri nu ne-am căţărat. Să-ţi povestească Tolea ce-a păţit azi.

— Şi totuşi se lamentează mai puţin decît voi.

— Îmi plac situaţiile limpezi, spuse Nicolaescu.

— Şi mie.

— Intenţionezi cumva să continui vînătoarea de lighioane brunete?

— Vezi altă soluţie?

— Pe mine în orice caz nu mai contaţi, spuse economistul hotărît. Trase de sfoară: Îmi iau dobitocul şi vă salut! Chestia nu-i serioasă.

Balerinul, stînjenit, făcu un pas înapoi. Se împiedică de piciorul lampadarului. Fu gata să-l răstoarne şi-l prinse în ultima clipă.

— Da, rosti tulburat, îmi închipuiam cu totul altfel lucrurile.

Morton n-o slăbea din priviri pe Melania. Acuza un aer distrat care nu-l înşela. O simţea concentrată pînă la ultima fibră. O singură clipă fu cuprins de îndoială. Poate că bătrîna era o senilă excentrică, totuşi, aşa cum o vedeau ceilalţi, iar el se încăpăţîna, într-un antract de dispoziţie romantică, să-şi imagineze că întîlnise o minte ascuţită, de-o abilitate care-ţi tăia răsuflarea, în travestiul uluitor al unei bunicuţe cu obrajii emailaţi.

„O mincinoasă adorabilă ... Dar unde minte şi de ce minte? Oricum, conchise, asta nu schimbă situaţia. Am nevoie de ea ca să ajung la *Madonă* ...“

— Eu v-am lăsat, spuse Mirel Nicolaescu ridicîndu-se greoi. Dacă reveniţi la reacţii normale şi aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi.

Melania luă o bomboană. Nu părea deloc impresionată. „Fii liniştită, fetiţo! Domnul Ned va găsi cu siguranţă ceva care să-i reţină. Îl fascinează *Madona* şi poţi să roşeşti, ştii ce bine-ţi stă, îl tulbură per-so-na-li-ta-tea ta."

— Voi mai rămîneţi? întrebă Nicolaescu.

Emilia îşi îndreptă spatele şi trase de pulpanele jachetei acoperindu-şi şoldurile zvelte.

— Îmi pare rău, Ned. Cred într-adevăr că povestea nu poate duce la nimic bun. E absurd să continuăm. Nu toate starturile sînt corecte şi trebuie s-o admiţi şi tu din cînd în cînd. Vii, Vlăduţ?

Figura fîstîcită a balerinului făcea o impresie curioasă în contrast cu trupul drept şi viguros care vibra de energie.

— Aş vrea să ştiu cum rezolvăm problema cu locuinţa. Peste cinci zile se întoarce vară-mea...

— Abia aştept să mă duc acasă, declară candidă Melania. Am s-o fac poate chiar astă-seară, dacă nu e prea tîrziu, dar bineînţeles nu înainte de a vă mulţumi călduros pentru ospitalitate.

— Mai încercăm o dată, băieţi, propuse englezul fără să-şi desprindă ochii de pe figura bătrînei.

— Ce?!

— Trebuie să fiu nebun!

— În ruptul capului.

— Salutare şi spor în ramură.

Ned speculă prima pauză.

— Ofer cîte zece dolari pentru fiecare motan negru prins, începînd de astă-seară.

Pentru o clipă se făcu linişte. Nicolaescu rămase ţintuit în prag cu ochii holbaţi.

— Vorbeşti serios?

— Nu glumesc niciodată în chestiune de bani.

Tolea şi economistul se răsuciră pe călcîie şi dispărură vertiginos pe scări. Li se auzea tropăitul paşilor, avertismente.

— Să nu te prind prin Rahova că-ţi rup picioarele! Ăla e sectorul meu.

Emilia începu să-şi descheie încet paltonul.

— Eu n-o fac pentru bani, Ned.

— Ştiu, răspunse privind-o ţintă pe Melania. Într-o zi poate că ai să-mi povesteşti de ce o faci totuşi.

Bătrîna se ferea de insistențele motanului cu lăbuță albă care încerca să i se cațăre în poale.

— Regret, băiețașule, dar nu pot fi prietenă cu toată lumea.

*

Fără nici o intenție precisă, dînd glas unui impuls nedefinit, maiorul Cristescu se abătu din drum și, făcînd un mic înconjur, trecu pe la locuința Melaniei Lupu. După cum se așteptase, ancheta nu avansase deloc. Ființe extraterestre, răpind-o pe bătrînă și dispărînd cu ea în cosmos, n-ar fi lăsat urme mai puține.

Azimioară discutase cu plutonierul adjutant care însoțise ambulanța iar șoferul și sanitarul își repetaseră pînă la amețeală povestea. Înainte de a le citi declarațiile, maiorul știa că nu se putea scoate nimic de la ei. Agresorii, camuflați de întuneric, îi atacaseră prin surprindere nelăsînd timp victimelor să le zărească chipul. Unicul amănunt util rămîneau semnalmentele „accidentatului", dar chiar și aici, martorii nu făceau risipă de detalii. „Înalt, voinic, cam la o sută de kile și mînjit de sînge".

Continuînd să bîjbîie, Cristescu trecuse pe la arhiva ministerului. Află încă o dată ceea ce știa de mult. Ultima evadare avusese loc în 1947. Un oarecare Grigoraș, figură impunătoare a spărgătorilor din anii aceia tulburi, izbutise s-o șteargă de la Văcărești într-o noapte de iarnă. Fusese prins după cîteva luni. Un ofițer de miliție îl recunoscuse în tramvai.

„Evadările nu sînt românești", își exprimă maiorul gîndul într-o formulă greoaie. Simțea însă că lipsa de frecvență a unei infracțiuni nu-l îndreptățește s-o excludă din repertoriul răufăcătorilor autohtoni iar procedeele Melaniei, extravaganța și anvergura ideilor ei îl determinau să accepte orice variantă.

Iritat, Cristescu împinse cu umărul poarta grea de fier a blocului. Nici un argument nu venea în sprijinul ipotezei sale. Se opri la ușa Melaniei Lupu. Cineva îi subtilizase preșul, dar în rest totul părea neatins. Sigiliul era intact, iar pe butonul clanței și pe vizor se așternuse praful.

Două femei discutau în fața liftului. Maiorul surprinse cîteva cuvinte și se lipi de perete.

— Vezi-ți de treabă, dragă! Ce să facă cu mîțele? N-am pomenit încă o întîmplare mai caraghioasă.

— Dacă nu crezi, întreab-o pe doamna Codreanu și pe

Iliescu de la cinci. Au bătut azi la toate ușile căutîndu-și motanii. Bombonel și, în sfîrșit, nu știu cum îl cheamă pe ălălalt.

— Asta nu înseamnă nimic.

— L-am văzut pe hoț cu ochii mei, doar n-am halucinații! Îi ademenea în curtea interioară cu parizer. Un băiat tînăr, drăguț, bine îmbrăcat, cu părul buclat. L-aș recunoaște dintr-o mie.

— Și nu l-ai întrebat ce caută acolo?

— L-am lăsat întîi să văd ce face. Pe urmă a sunat Cocuța de la Pitești...

— Bine, m-ai convins. Istoria nu mi se pare însă mai puțin absurdă. Ce face ăla cu pisicile?

— Hm! Știi cît e kilogramul de iepure la piață?

Femeile intrară în lift. Maiorul așteptă să vadă la ce etaj oprește și ieși în stradă.

•

Se uită la Azimioară cum traversa încăperea în vîrful picioarelor și începu să rîdă.

— Am o veste pentru tine.

Locotenentul se opri lîngă safé și așteptă. Cristescu rîdea așa — un rîs crispat, pornit din pîntece — doar cînd se simțea zguduit de furie.

— Nu ești curios?

— Ba da.

— Am găsit un martor strașnic în afacerea pisicilor dispărute. O cucoană care l-a surprins pe gangster în flagrant delict. Stă în blocul Melaniei le etajul VI.

— Îi voi face o vizită chiar astăzi, declară serios Azimioară.

— Dumnezeule, unde am ajuns! Nici măcar în primii ani de meserie, cînd filam în gări escroci de mîna a cinșpea nu mi s-a întîmplat să umblu după mîțe. Tot mă întreb dacă nu visez... Alo! Da, eu sînt... Ce?! Fantastic!!

Desprinse receptorul de ureche și se uită aiurit la Azimioară. Suflă greu:

— Dă-mi te rog un pahar cu apă.

Locotenentul se precipită spre chiuvetă. Umplu ceașca de lîngă savonieră și i-o aduse cu mîinile tremurînde.

— Ce s-a întîmplat?

— De-aseară și pînă acum, s-au înregistrat în oraș 315 dispariții de pisici negre, majoritatea motani. Procentul exact l-a stabilit Dinulescu de la contabilitate: 97 la sută.

•

Era un adevărat iad. 320 de animale negre ca smoala mișunau pe un perimetru de douăzeci de metri pătrați. Nu se mai distingea nimic din mobile, iar covorul ondula spinări și capete de blană tuciurie. Ca să fie auzită, Emilia trebui să urle la urechea englezului:

— Ai influență asupra bătrînei. Spune-i să isprăvească mai repede. Vacarmul ajunge pînă în stradă.

Melania, radioasă, strîngea mîinile lui Tolea și Nicolaescu care-i primeau mulțumirile, în mod evident, epuizați. Nu încăpea nici o îndoială că trecuseră prin încercări grele. Aveau figurile și mîinile acoperite de zgîrieturi, un plasture ținea urechea economistului lipită de cap să nu cadă, iar expresia era a unor oameni istoviți.

— V-ați întrecut pe dumneavoastră înșivă, domnilor, de asta sînt încredințată.

Urmărită cu interes de asistență, trecu la verificarea temeinică a candidaților. Pentru a evita confuziile, animalele ieșite din competiție erau azvîrlite discret și cu multă grijă pe fereastră. Mieunatul dura cîteva secunde căci în contact cu solul nu se știe de ce amuțeau brusc.

De fiecare dată, figura balerinului și a lui Nicolaescu se lungea pierzînd în cele din urmă orice expresie. Cartierul trăia o viață intensă și Morton regreta că nu și-a luat aparatul de filmat.

Mirciulică a fost al 183-lea motan cercetat. Spre surpriza celorlalți, răspunse admirabil testelor Melaniei. Mîncă ciocolată, trase o dușcă zdravănă de rom și ascultă cu interes povestea piticilor rătăciți în grădina de zarzavat a cumetrei Zamfira. Nicolaescu care nu se mai simțea sigur de nimic, propuse totuși continuarea selecționărilor. Să mai aleagă bătrîna vreo 10—15 dobitoace care să fie supuse unor întrebări de baraj. Cel puțin așa își închipuise el că vor decurge lucrurile. Melania își strînse umerii înguști dînd hotărîtă din cap.

— Nu am nevoie decît de Mirciulică. Pe prietenii lui i-am primit totdeauna cu plăcere în vizită, dar spațiul de care dispun nu mi-a îngăduit să fac mai mult pentru ei.

— Îi e teamă să nu vă înșelați, interveni Emilia Plopeanu.

Reținînd cinci-șase motani, să zicem, cu semnalmente apropiate, posibilitatea de a fi fost indusă în eroare se reduce.

— Cum m-aș putea înșela? Acesta e Mirciulică și nici o îndoială nu stăruie în mintea mea.

— De, făcu economistul, pipăindu-și plasturele, nu mi s-a părut bucuros din cale afară de revedere.

Ochii bătrînei se umplură brusc de lacrimi.

— E atît de modest, iar despre pudoarea lui nu aș isprăvi niciodată să vă povestesc! Sînt aproape sigură că vă pot face o mărturisire. Nici mie nu-mi place să-mi etalez sentimentele în public, chiar dacă de data aceasta nu mă simt în stare să mă stăpînesc. Își lipi tandră obrazul de capul cotoiului. Trăiesc cea mai fericită zi din viața mea și asta mulțumită dumneavoastră.

Ned dădu la o parte un colț de perdea. Se întunecase de-a binelea. Cîțiva trecători străpungeau grăbiți rețeaua fină a ploii. Propuse operativ:

— Trecem la evacuare!

— Poftim?!

Balerinul își rotunji ochii albaștri și Morton își zise că evenimentele fuseseră cu mult peste puterile lui. Avea să mai treacă timp pînă să se dezmeticească complet. Nicolaescu rînji sinistru.

— Aș vrea să văd și eu cum alungați o armată de bestii afară, în ploaie.

— Trebuie să fim prudenți, spuse Emilia. Gîndiți-vă ce impresie ar face aproximativ o sută cincizeci de motani revărsați șuvoi dintr-un bloc.

— Propun să continuăm procedeul folosit la selecționare, spuse economistul. Îi luăm pe rînd de coadă și zvîrr . . . pe fereastră!

Ned lăsă țigara pe marginea scrumierei și își puse mănușile. Zîmbea tot timpul și Emilia se întrebă dacă la urma urmelor englezul nu-i un excentric în căutare de clișee inedite.

„În cazul ăsta, a fost servit după pofta inimii. Bătrîna e un număr senzațional cum nu găsește nici la el acasă . . ."

— Vom proceda la cîteva transporturi, spuse Ned. Încărcăm pisicile în saci și le abandonăm în diverse puncte ale orașului. Ești cu mașina, Tolea?

— Da.

Nicolaescu se aplecă înainte cu privirea subțiată. Întrebă apăsat:

— Cine le bagă în saci? Asta vreau să știu. Își arătă mîinile și urechea. În treacăt fie spus, azi am făcut prima injecție antirabică. Mi-a fost destul de greu să-i explic ăluia de unde am atîtea amintiri.

— Cred că v-aş putea da o idee... Melania își trecu sfioasă degetele peste obrajii carminați. Dacă în fundul sacului s-ar afla cîteva felioare de salam, ați crea o stare de spirit mai favorabilă pentru prizonierii dumneavoastră.

Englezul începu să rîdă. Bătrîna îi prinse privirea lucioasă și își plecă numaidecît pleoapele.

„Îl distrezi nespus, draga mea. Deocamdată, ți-ai asigurat un prieten, dar trebuie să fii atentă ca sentimentele dumnealui să nu e-vo-lu-e-ze. Știi că nu-mi plac cochetele iar tu n-ai pus în viața ta vreascuri pe un foc la care nu aveai de gînd să-ți încălzești mîinile. În consecință, fii cuminte, Melania, și nu exagera dacă nu vrei să mă supăr pe tine".

După o oră, doisprezece saci care miroseau a naftalină, bine burdușiți se zbuciumau lîngă perete. Vlăduț Tolea coborî primul să încălzească motorul mașinii. Ned făcu tot posibilul să rămînă singur cu Melania.

Cap. VII
INEGALABILA MELANIA

— Cînd ai să te mai întremezi, o să-mi spui pe îndelete prin cîte ai trecut de cînd ne-am despărțit. Mi-e teamă însă că nu sînt o fire destul de tare pentru o poveste prea captivantă. Nu azi, Mirciulică, nici vorbă! Emoțiile ne-au sleit de puteri.

Motanul îi sări din poale și dădu tacticos tîrcoale odăii. Melania îl urmări înduioșată, apoi îi adresă un zîmbet înțelegător lui Ned.

— Încearcă să se familiarizeze cu noul mediu. Amîndurora ne-ar face plăcere să ne întoarcem acasă, presupun că ar avea un efect tonic asupra noastră deși aici e foarte frumos.

Morton se uită reflex în jur, niciodată nu avusese o imagine mai concretă despre un loc călcat de vandali, și începu să rîdă, apoi întrebă cu un glas indiferent:

— V-ați gîndit la ultima noastră discuție?

Bătrîna suspină. Un surîs abia schițat îi tremura în colțul buzelor.

— Mi-ar place să-mi închipui că oamenii fac anumite lucruri de dragul meu, deși aceasta e o pretenție nesăbuită. Firește, nu cred că ați fi avut dreptul să vă așteptați la altceva din partea mea. Acum, că l-am găsit pe Mirciulică simt cum îmi recapăt luciditatea. În cel mai scurt timp, voi face ordine deplină în gîndurile mele.

— Vreți să discutăm deschis?

— Dar bineînțeles, domnule! Ascunzișurile sînt tot atît de departe de firea pe care mi-o cunosc, ca o sutană brahmană de un cimpoi scoțian deși mi-amintesc că pe vremea cînd eram tînără, compatrioții dumneavoastră găseau explicații originale pentru asemenea asociații. Vă ascult cu urechile bine deschise.

— În regulă, zîmbi Ned. Constat că invitația lui George Popa vă lasă indiferentă.

— Dimpotrivă. Aș pleca imediat. Miliția răscolește presupun Bucureștiul în căutarea mea.

Englezul ridică din umeri.

— Din păcate, călătoria e condiționată de *Madonă*. Soțul dumneavoastră se află în momentul de față într-o situație materială precară și fără Fecioara de aur n-ar putea onora cheltuielile obligatorii aferente unui voiaj clandestin în Occident. Nădăjduiesc că m-am făcut înțeles.

— Perfect, rosti Melania respirînd greu.

— Veți trăi într-o lume a banilor care-i condamnă fără excepție pe cei ce nu-i au. Ezită. Desigur, George e prietenul meu, dar afacerile sînt afaceri. Mi-am asumat toate riscurile în schimbul unei sume și cum nici eu nu sînt Rotschild — își arătă zgîrieturile de pe mîini — am făcut tot ce este omenește posibil ca s-o obțin.

— V-am făgăduit să mă gîndesc și mă voi ține de cuvînt.

— Îmi vine greu să înțeleg de ce *trebuie* să vă gîndiți?

— Pentru că pur și simplu am uitat. Cînd veți împlini șaizeci și doi de ani și trei luni, iar un domn o să vă confunde cu soția sa necredincioasă, veți băga de seamă că o grămadă de amănunte s-au alungat din mintea dumneavoastră.

— Amănunt, hm! Nu astfel ar denumi majoritatea oamenilor șaizeci sau șaptezeci de kilograme de aur prelucrate artistic.

Se ridică pe neașteptate și se așeză lîngă Melania. Îi luă mîna. Bătrîna și-o abandonă plecînd feciorelnic privirea.

— Sînteți foarte spontan și lipsit de convenție pentru un englez...

— Joc cu cărțile pe masă. Nu v-am ascuns nici o clipă că totul depinde numai de dumneavoastră. Nu mă pot apuca să sap, prin sondaj, pivnițele Bucureștiului în căutarea *Madonei*. O văd neapărat îngropată undeva, căci un asemenea obiect atrage inevitabil atenția. Iar dumneavoastră, e cert, încercați să cîștigați timp. De ce? Sînt gata să fac față la încă o sută de capricii, deși aventura cu pisicile ar fi trebuit să-mi ajungă. Aș vrea să vă înlătur reticențele. Sînt însă cu mîinile legate pentru că nu cunosc motivul lor. Ce se întîmplă? Vă e teamă să nu vă trag pe sfoară?

— Nici gînd, șopti Melania, retrăgîndu-și încet mîna.

— Atunci?

— Îngăduiți-mi să mă mai gîndesc. Mă voi concentra din răsputeri și sînt încredințată că nu va fi fără rezultat.

Ned pocni iritat din degete. Reflectă cîteva clipe înainte de a vorbi:

— Peste exact patru zile, cu sau fără dumneavoastră, părăsesc România.

Melania știa că nu minte.

*

A doua zi, maiorul Cristescu sosi la birou într-o dispoziție sumbră. Petrecuse o noapte agitată. Își agăță pardesiul în cuier mormăind un bună dimineața nedeslușit, pregătit pentru tot ce-i mai rău.

Făcuse voit abstracție de cîteva zîmbete pline de miez înregistrate pe coridorul lung în formă de L al ministerului și așteptîndu-l pe Azimioară, înlocui rezerva de pastă a pixului. Îl încercă pe calendar, dar literele rămaseră albe. Apăsă din ce în ce mai nervos, rupînd hîrtia, și în clipa cînd exasperat se pregătea să-l arunce pe fereastră, intră locotenentul. Cristescu îl cercetă iute.

— După mutră îmi aduci o veste din alea de care-ți amintești o viață.

Azimioară, pe de o parte consternat, pe de alta abia izbutind să-și stăpînească rîsul reuși să fixeze cu privirea tabloul din spatele maiorului.

— Cinci sectorişti s-au prezentat azi-dimineaţă la raport. Aveţi aici...

— Despre ce e vorba? îl întrerupse nerăbdător maiorul.

— Da... Băieţii semnalează că în cartierele Pajura, Berceni, Balta Albă, Drumul Taberei şi Chibrit s-a constatat în cursul nopţii o afluenţă neobişnuită de pisici negre.

— Ce dracu făceau pe acolo?!

— Defilau în grupuri impresionante de cîte douăzeci-treizeci. Asta i-a şi pus pe gînduri. Pisicile nu umblă în turmă... Din alt raport, reiese că 159 de exemplare, extrem de reuşite, aveau cel puţin un picior scrîntit.

Gesticulă evaziv, încercînd parcă să se scuze. Cristescu rămase cîteva momente fără grai. Apoi, un zîmbet îi alungă expresia de stupoare. Exclamă spre surpriza locotenentului:

— Ştii? Începe să-mi placă...

Izbucniră amîndoi în hohote formidabile de rîs. Aveau impresia că nu se vor putea opri niciodată. Intrigat, colonelul Nasta îşi vîrî capul pe uşă măsurîndu-i lung.

*

Din bucătărie veneau zgomote domestice. Robinetul, clănţănitul ibricului aşezat pe plită, un băţ de chibrit aprins.

„Fata asta, îşi spuse Melania, bea cel puţin cincizeci de grame de cafea pe zi. Colonelul consuma şi el cîte o ceaşcă zdravănă la două-trei ore, dar după cum ştii, a murit în floarea bărbăţiei sale. Mă întreb, Melania, dacă se mai gîndeşte din cînd în cînd la tine. Nu i-ai simţit deloc prezenţa în aceşti ani şi nici nu e de mirare. Închipuieşte-ţi numai cu cîte cunoştinţe s-a reîntîlnit, iar relaţiile îţi răpesc o grămadă de timp..."

Melania Lupu căreia îi plăcea să-şi imagineze lumea de dincolo ca pe un imens şi agreabil salon unde oameni de toate seminţiile, de pe toate meleagurile şi din toate epocile se întreţin politicos într-o reuniune cu adevărat democratică, îşi fac vizite, vorbesc la telefon şi mănîncă prăjituri cu cremă în timp ce citesc gazeta, dădu înţelegătoare din cap. Nu avea nici un motiv să fie supărată pe colonel. La urma urmelor, poate că nici ea nu-i dăruise din gîndurile ei atît cît ar fi meritat.

„Sîntem îngrozitor de ocupaţi, conchise cu un suspin, indiferent de cartierul în care locuim. Cîndva îi vei explica pe îndelete lucrurile acestea, dar n-ai nici un motiv să te grăbeşti,

fetițo, căci colonelul a fost totdeauna un bărbat cu multă răbdare și nu văd de ce s-ar fi schimbat între timp. Oricum, zece sau cincisprezece ani și chiar douăzeci nu au pentru el nici o importanță. Cît de curînd însă, va trebui să repari gărduletul de la mormîntul lui. Neglijența împinsă dincolo de un anume hotar se numește altfel, draga mea..."

Trăgînd cu urechea spre bucătărie, bătrîna deschise cartea de telefon. Răsfoi înfrigurată paginile încercînd să nu facă zgomot. Buzele i se mișcau încet, în vreme ce-și plimba unghia arătătorului în lungul coloanelor.

„Ce noroc, Melania, că nu ai nevoie de ochelari... Doamne, ți-ai fi imaginat că există atîtea persoane cu numele de Tudor? Cînd erai mică ți-ar fi plăcut să te cheme Rosalinda, deși n-aveai nimic dintr-o iapă. În sfîrșit... Tudor Olga... str. Stupinei 109, telefon..."

Puse cartea la loc și luă motanul în brațe. Inima-i bătea de emoție.

— Ah, Mirciulică, îi suflă la ureche, de ce nu sîntem singuri? Am fi plănuit împreună cum trebuie să procedez ca să pătrund în locuința doamnei Tudor și am fi pus la punct încă o grămadă de amănunte. De pildă, cum putem scăpa pentru cîteva ceasuri de domnișoara Emilia...

Fata intră în odaie ținînd tava cu ceașca de cafea în amîndouă mîinile și pachetul de țigări între dinți. Se uită la bătrînă fără să-și ascundă uimirea. Arăta proaspătă, părul alb i se freza în bucle cochete în jurul obrajilor de porțelan, iar ochii străluceau plini de tinerețe.

„Doamne! cum trebuie să fi arătat acum 30 de ani..."

Melania care știa că nu arătase grozav în urmă cu 30 de ani — „nimeni n-a căzut pe spate, fetițo, doar privindu-te" — se gîndea la altceva.

*

Soții Miga îl ascultau consternați. Cristescu, destul de plictisit, trebui să le relateze încă o dată întîmplarea. Florence se dezmetici prima și se interesă sarcastică:

— V-ați închipuit cumva că se ascunde la noi?

— În nici un caz, surîse maiorul. Mă gîndeam la altceva. Sînteți prieteni de 30 sau 40 de ani.

— Cincizeci, corectă serviabil Șerbănică. De fapt, iertați-mă... Încă nu știu dacă am înțeles bine. Vreți să spuneți că Melania a evadat?

— A evadat sau a fost răpită, minţi Cristescu. În acest sens speram că mi-aţi putea da o mînă de ajutor.

Şerbănică Miga gîfîia copleşit de senzaţional. Fruntea şi urechile i se roşiseră în timp ce obrajii bucălaţi rămăseseră neaşteptat de palizi. Gura moale şi udă părea plină cu prune cînd articulă stupefiat:

— Dar e extraordinar! Femeia aceasta e extraordinară!

— Sînt de acord cu dumneavoastră, declară amar maiorul.

Doamna Miga îşi zvîrli capul pe spate.

— Baliverne!

— Florence! o apostrofă speriat bătrînul. Domnul maior ar putea fi vexat. Nu toată lumea e obişnuită cu temperamentul tău. Ştiţi — recurse zîmbind la o scuză pe care o repeta de peste 40 de ani — sîngele italian. Mama lui Perieţeanu, socru-meu, e născută Betti. Familia Betti din Florenţa, prieteni cu Medici şi chiar înrudiţi cu Il Magnifico, marele protector al artelor, nu-i aşa . . .

— Astea erau gogoşi de-ale lui tata, i-o reteză fără menajamente Florence. Îi chema Betti la fel ca pe alte două mii de familii din Firenze şi atîta tot, nume purtat şi astăzi de o mie de cîrnăţari florentini. Nu-i nevoie să explici la toată lumea de ce ţi se pare că nevastă-ta e smintită.

— Dar, Florence! E pentru prima oară cînd îmi spui lucrurile astea.

— Te-a gîdilat grozav povestea cu Il Magnifico, te simţeai de parcă ţi-ar fi pus cineva o coroană pe cap, iar mie nu-mi place să stric dispoziţia nimănui dacă nu e absolut necesar. Acuma însă, m-ai scos din sărite.

Şerbănică amuţi cu aripile tăiate. Cristescu, jenat de discuţie, îşi scormonea mintea căutînd o afirmaţie inofensivă care să nu suscite spiritele.

Îşi imagina uşor cum ar fi evoluat discuţia în lipsa lui. Era de ajuns să privească expresia bosumflată şi îndărătnică a lui Miga, aerul războinic şi satisfacţia de a-l fi rănit al bătrînei. „Şi din nefericire, îşi spuse, ăştia doi reprezintă un cuplu clasic de oameni în vîrstă. Parteneri care s-au iubit sincer şi ar fi fost în stare să se jertfească unul pentru celălalt, după cîteva decenii de convieţuire par preocupaţi de un singur gînd: cum să-şi transforme reciproc viaţa într-un adevărat iad. Încăpăţînări absurde, scandaluri iscate din senin, cu dorinţa pătimaşă de a restabili un adevăr fără nici o importanţă".

— Gara din Sinaia avea pe-atunci două peroane...
— Te înșeli, avea trei.
— Uite cum mă chiorăști! Două, ce dracu!
— Trei mari și late! Te-ai ramolit, îți spun eu!
— Ascultă, madam, vezi cum vorbești că-ți scap oala asta în cap...
Uneori e de ajuns un cuvînt incendiar, aluzii otrăvite despre neamurile celuilalt:
— Analfabeta de soru-ta care așa și pe dincolo...
— Cine?! Tu vorbești? Frate-tău! Un escroc notoriu, dat afară din toate serviciile! Nici un om cumsecade nu-l primește în casă...
— Aveți numărul meu de telefon, reluă maiorul. Dacă intervine ceva nou, sau aveți cumva vreo idee în legătură cu locul unde ar putea fi ascunsă, vă rog să mă sunați. Orice amănunt ne poate fi de folos. Vă mulțumesc anticipat și sper să ne revedem, adăugă căutîndu-și din ochi pălăria și mănușile.
Florence îl opri cu un gest.
— Domnule maior, eu sînt probabil o femeie fără tact și-mi place ca atunci cînd cineva stă de vorbă cu mine, să știe exact la ceea ce are dreptul să se aștepte. Habar n-am pe unde s-o fi ascunzînd Melania, dar de un lucru sînt încredințată: acolo unde e, îi merge în orice caz mai bine decît la pușcărie.
— În consecință, surîse Cristescu, chiar dacă ați avea vreo veste nu mi-ați comunica-o.
— Exact.
Stătea rezemată de scrin cu brațele încrucișate la piept, cu bărbia în vînt, într-o atitudine provocatoare. Șerbănică Miga intră în panică.
— Ești inconștientă! Concursul refuzat autorităților reprezintă o culpă gravă!
Florence nu se obosi să-i răspundă. Nici măcar nu se uită la el. Cristescu rosti liniștit:
— Închisorile n-au fost inventate pentru oamenii nevinovați. Doamna Melania Lupu se bucură de toată simpatia mea în particular...
— Ei bine, îl întrerupse triumfătoare Florence, eu sînt numai persoană particulară. Nu am nici o altă calitate.
— Voiam să vă spun că lăsînd la o parte misiunea mea, deci ca simplu cetățean, nu aș putea trece cu indiferență peste

faptele reprobabile ale unui individ, nu mai vorbesc cînd ele constituie infracţiuni grave. Este o chestiune de echitate. Aveţi obiecte de preţ în casă. Gîndiţi-vă că ele ar dispare într-o bună zi, dar altcineva, care v-ar putea ajuta să le recuperaţi, simpatizînd hoţul ar refuza să vorbească.

— E elementar! interveni Şerbănică iute.

Îşi exagera franchețea, o afişa ostentativ vrînd să înlăture impresia „dezastruoasă" lăsată de nevastă-sa.

— Nimeni pe lume n-o să mă convingă că Melania-i o escroacă, pufni Florence, şi încă de talie mondială. Cel mult a căzut victima unui concurs de împrejurări nefericite.

Maiorul se apropie încet de vestibul zîmbind.

— N-am putut să vă conving în discuţia noastră după spargerea de la Muzeu şi am serioase îndoieli că voi reuşi de astă dată. Oricum, nu omiteţi nici celălalt aspect deloc neglijabil al problemei. Posibilitatea ca Melania Lupu să fi fost răpită. Salvarea ei . . .

— Asta s-ar numi o cursă! Căutaţi altceva.

— Florence, nu-ţi dai seama ce vorbeşti!

Cristescu puse mîna pe clanţă.

— Constat că aveţi o zi proastă şi e inutil să continuăm. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

— Ai înnebunit?! Îl contrariezi pe ăsta care-i un personaj important la miliţie aşa, din capriciu?! E un act de demenţă! Nu te gîndeşti la Sandi că-i periclitezi situaţia . . . Trebuie neapărat să-i telefonezi şi să-i ceri scuze.

Florence îl privi scurt, cu dispreţ nimicitor. Îl dădu la o parte cu o singură mînă.

— Mă plictiseşti.

Se retrase în dormitor şi se lăsă obosită pe taburetul din faţa oglinzii. Cu mişcări încete, desfăcute, oprindu-se mereu, începu să-şi şteargă obrazul cu un tampon de vată muiat în untdelemn.

„Nu se poate să mă fi înşelat o viaţă întreagă. E imposibil! Nimeni în cercul nostru nu i-a spus vreodată altfel decît bleaga de Melania. A avut gusturi simple, necostisitoare. Trăiau doar din soldă şi colonelul izbutea să pună lunar cîte ceva deoparte. Şi-acum dintr-o dată, geniu de brigand şi apetituri de rajah . . . Combină, fură milioane, evadează . . . Nu, astea sînt fantasmagorii!"

Doamna Miga azvîrli tamponul în scrumieră. Se dezbrăcă, își trase peste cap o cămașă de noapte — și se strecură în pat. Adormi încercînd să ghicească unde se ascunde Melania Lupu.

Șerbănică întîrzie mult întocmind o ciornă abilă pe care Florence urma s-o recite a doua zi la telefon maiorului. Termenii erau aleși judicios, scuzele formulate ferm, ținînd totuși seama de faptul că veneau din partea unei femei în vîrstă. La urmă o transcrise citeț, încredințat că e o capodoperă de diplomație.

Cristescu nu-i cunoscu niciodată conținutul.

*

Emilia îl sună pe Ned la hotel și-l anunță cu voce indiferentă că vrea să-l vadă.

Îl trase iute în bucătărie cînd veni, și înainte de-a începe să vorbească, dădu drumul la robinete. Englezul rîse.

— N-o să audă ce discutăm, în schimb ar putea foarte bine să deschidă ușa și să dispară pentru totdeauna.

— Cheile sînt la mine. Ascultă! M-am gîndit că de vreme ce tot mai rămîi patru zile în România, barem să le folosim, să nu stăm cu mîinile încrucișate. Am nevoie de un microfon.

Ned o scrută atent. Se așeză încet pe colțul mesei fără s-o slăbească din priviri. Pe bărbia fetei apăruse un coș și contrar felului în care ar fi procedat 99 la sută din femei, Emilia nu încercase să-l camufleze cu pudră.

— Pentru ce naiba îți trebuie un microfon?

— Bătrîna vorbește singură.

— O făcea și înainte.

— Acum însă trăncănește toată ziua cu motanul, îi povestește întîmplări din trecut, mai ales dacă are impresia că nu e auzită.

— Cînd are impresia asta?

— Cînd rămîne singură într-o încăpere.

— Aha! Și ce-i spune?

— Păi tocmai asta e! Nu pot desluși limpede. Imediat ce mă apropii, amuțește sau schimbă discuția.

— Presupun însă că două-trei cuvinte tot ai izbutit să prinzi.

Emilia dădu din cap.

— Pomenește mereu de *Madonă*, am sesizat nume de străzi, Moșilor parcă și Aleea Ștefanidi, biserici, dar totul extrem de confuz.

— Mda, e o idee... Există microfoane în comerț?
— Habar n-am. M-am gîndit la Tolea. Lucrează la Operetă. Ar putea împrumuta sau fura unul.
— Microfon de teatru... Hm, nu-i suficient de puternic. Doar dacă i-l agăți de cercei iar ea e dispusă să nu-l observe.
— Monologurile și le debitează totdeauna pe canapea, aproape în aceeași poziție, lîngă lampa cu picior și bineînțeles, cu pisica în brațe. Eu cred că ar trebui încercat.
— De acord. Ia legătura cu Tolea. Vezi că are nevoie și de o stație.
— Nu, i-l putem cupla la radio. Am un aparat japonez cu amplificator.
— Perfect. Rămase pe gînduri: Bisericile de care pomenea bătrîna mi-au dat o idee. Poți ascunde perfect o statuie printre alte statui... Cu cîteva pensule de vopsea o faci de nerecunoscut.
Emilia îl măsură sceptică.
— Numărul exact îl ignor, dar presupun că sînt vreo 4—500 de biserici în București. În afară de asta, în lăcașele ortodoxe nu există statui.
— Știu, aveți icoane. Ani de zile au constituit o afacere interesantă. Voi vizita în consecință așezămintele catolice.
— Aici s-ar putea să ai mai multe șanse. Personal, cunosc Catedrala Sf. Iosif și Biserica Italiană. Prea multe, în orice caz nu sînt.
— Am să consult ghidul, spuse Ned. Dacă intervine ceva nou, ne vedem diseară.

*

Farurile unei mașini aprinseră brusc mozaicul vitraliului. Pete de lumină, albastru cobalt și roșu adînc se rostogoliră pe băncile de lemn ale Catedralei, nimbul Sfîntului Vincențiu ridică o flacără de aur, pîlpîi scurt și se stinse.
Ochii lui Ned Morton, deprinși cu întunericul, căutară din nou nișa Fecioarei. Trecuse o oră de cînd paracliserul, un bărbat încă în putere, cu mîini lungi ca niște căngi și privirea bănuitoare, ferecase porțile grele cetluite cu brîie de fier. Cîte o frînă nervoasă ori dangăt de tramvai străpungeau rar liniștea așternută sub zidurile înalte înmănuncheate în arcadă.
Un zîmbet duios adie chipul lui Ned. Avea opt ani, o cărare pe mijlocul capului, beretă de marinar danez și două

comori: albumul cu cățel decupați din comicsuri și un borcănel de gem umplut cu monede de un penny cu zimți pe margine.

Marți seara o însoțea pe mătușa Isabel, protestantă ca și el, ca și soră-sa, ca și întreaga familie la slujba pe care abatele Collins o ținea în catedrala cu geamuri albastre, din capătul orășelului. Fără s-o declare limpede, ritul catolic i se părea mătușii Isabel mai distins și, uneori, pomenea vag rudelor scandalizate despre o eventuală convertire. Firește, nu găsise niciodată suficientă îndrăzneală s-o facă și Ned își zicea că probabil bătrîna încercase doar să atragă atenția asupra ei dîndu-și puțină importanță.

Oricum, Ned se plictisea copios, asculta indiferent sunetele orgii, scărpinîndu-și piciorul acolo unde elasticul șosetei îl strîngea prea tare și doar prăjitura cu dulceață de coacăze, ce urma după slujbă, îl determina marți seara să-și strecoare mîna în manșonul mătușii Isabel care mirosea subtil a camfor, șoareci și apă de colonie preparată în casă . . .

Se uită încă o dată la ceas, apoi ieși din ascunzătoare. Tălpile de cauciuc se lipeau fără zgomot de ciment.

Fecioara zîmbea trist, trezită de lumina crudă a lanternei.

Sub stratul subțire de vopsea nu se afla aur. Fără să se simtă prea dezamăgit, mizase foarte puțin pe întreprinderea sa, Ned stinse lanterna.

Traversă catedrala pustie oprindu-se în capela Sf. George. Forță espanioleta înțepenită în vitraliu și strecură afară o privire prudentă. Îl așteptă pe bărbatul cu servietă și mers nesigur să se îndepărteze, își trecu trupul prin crăpătura îngustă și se agăță de creanga unui tei. Pendulă cîteva clipe în aer apoi își dădu drumul să cadă în iarba înghețată.

Distanța pînă la locul de parcare o străbătu calm și fără grabă.

„Doar borfașii ordinari își iau picioarele la spinare, după vreo găinărie, ascunzînd prada în sîn".

Urcă la volan azvîrlind o privire scurtă în oglindă. După cîteva ocoluri largi pe bulevardele Capitalei, coborî în fața unui WC public. Trecu neobservat de femeia îmbrăcată în halat de doc albastru, adormită în spatele ferestruicii. Își spălă mîinile și fața, scoase haina cercetînd-o dacă are urme de var sau praf, și se întoarse la mașină.

În drum spre hotel, își făcu socoteala că pînă la plecarea cursei București—Londra mai rămăseseră 81 de ore și 15 mi-

nute. Luni după-amiază va fi acasă. Un duş, trăncăneala menajerei despre ultimele evenimente din parohie, revizuirea corespondenţei. În aceeaşi seară îşi va îmbrăţişa probabil logodnica. Un sărut cast, cu buze inexperte şi ochii aurii îndreptaţi spre scara veche de lemn care ducea la odaia pastorului. Bătrînul, fără somn, avea picioarele bolnave de gută şi talentul de a-şi face apariţia cînd prezenţa lui nu era cîtuşi de puţin necesară.

Joan... Ciudat! Inima lui Ned nu mai bătea aşa de tare. Parcă în coasta hotelului şi animat brusc de-o idee care-i aduse zîmbetul pe buze, întoarse maşina şi coti pe bulevard.

*

În dulăpiorul din baie, Melania Lupu descoperise un tub de luminal. Subtiliză trei pastile şi în timpul după-amiezii le pisă cu un cuţit pînă ajunseră o pulbere fină. Mirciulică asculta cu deliciu povestea *Frumoasei din pădurea adormită.* Emilia fu obligată să suporte două ceasuri comentariile Melaniei în legătură cu filmul de la televizor. Îi explica motanului aspectele mai subtile ale fabulaţiei şi-i citea tare şi cu interpretare titrajul. Amîndoi păreau că se distrează de minune. La un moment dat, bătrîna tresări.

— Deschide gura, Mirciulică! Extraordinar! Cînd ţi-ai pierdut molarul?

Motanul îi sări din braţe şi intră în baie.

— Încep să nu-l mai recunosc, spuse Melania. Trei zile au fost suficiente ca să-şi schimbe total manierele.

Pe la zece, după o scurtă incursiune în bucătărie, bătrîna anunţă că vrea să se culce iar Emilia respiră uşurată. Îşi turnă într-o ceaşcă infuzia de sunătoare şi curînd simţi că i se face somn. Habar n-avea că înghiţise trei somnifere.

Bătrîna căţărată pe un scaun, desprinse acele pendulei vieneze vechi, abandonată în debara. Încercă sentimentul curios că a izbutit să oprească timpul în loc şi se simţi încîntată.

„E un interior simplu, plăcut, dar impersonal, gîndi Melania atentă la zgomotele din odaia vecină. Proprietara trebuie să fie o persoană de nădejde, capabilă şi cu mult simţ practic — a fost de ajuns să te uiţi în albumul de fotografii, în sertare şi la bucătărie — dar complet lipsită de ori-gi-na-li-ta-te. Viaţa alături de ea, trebuie să fie igienică, însă grozav de plictisitoare... Ce spui, Melania? N-ai de ce să fii îngrijorată

căci o dată adormită, pe domnişoara Emilia n-o vor trezi nici răgetele unui măgar scos din fire. Cît despre felul în care a înghiţit luminalul, ce să-ţi spun, draga mea, ai avut mult noroc. Împreună cu infuzia de sunătoare, nimic altceva nu i se mai poate părea amar. Fireşte, regreţi din suflet că biata fată suferă de ficat. E deprimant la vîrsta ei să nu poţi mînca două ouă moi la pahar cu unt topit pe deasupra şi feliuţe subţiri de pîine prăjită".

Zgomotele din sufragerie încetaseră şi bătrîna se uită la ceas. Zece şi jumătate.

— Nu există nici un motiv ca să te grăbeşti, şopti. În momentul în care vei ieşi pe uşă, va trebui să ştii pe dinafară ce ai de făcut. Vizita la doamna Tudor, şi în general toată povestea *Madonei de aur* trece deocamdată pe un plan secundar. Le-ai strecurat destul de abil sugestia să caute prin biserici, iar mîine le vei mai da cîteva amănunte desigur, discu-tînd tot cu Mirciulică. Astfel, într-un caz nefericit — te rog din suflet, draga mea, nu cobi — ei nu vor putea declara nimic împotriva ta. Nici o persoană de bun simţ n-o să te tragă la răspundere că ai pălăvrăgit cîte în lună şi-n stele cu motanul . . . În fine, tot scormonind prin biserici vor avea de lucru o zi bunicică. Biserici or-to-do-xe, fetiţo, căci pe celelalte le isprăvesc dintr-o răsuflare.

Melania se rostogoli pe divan şi coborî evitînd arcurile stricate. Ţinîndu-şi răsuflarea, îşi lipi urechea de uşă. O crăpă încet. Emilia respira adînc, cu ceafa prinsă în palme şi nasul vîrît în pled.

— Ei bine, ştii ce ai de făcut, chicoti frecîndu-şi palmele. Vei împrumuta trenciul negru şi pantofii plaţi pe care i-ai ochit în garderob, vei traversa sufrageria în vîrful picioarelor şi vei deschide uşurel, uşurel uşa, nu însă înainte de a bloca telefonul. Nu-i nevoie decît de o greşeală stupidă care s-o trezească. Fără îndoială n-ar fi o catastrofă, vei pretinde că ai ieşit să faci o mică plimbare, dar vor avea ei grijă să n-o mai repeţi . . . Sînt gata, Mirciulică! Urează-mi noroc căci aceasta este singura superstiţie la care eu nu ţin. Cum nu ţi-am spus, uitucilă! Mă duc la noi acasă. Probele domnului maior Cristescu trebuiesc niţeluş schimbate. Abia după aceea vom răsufla uşuraţi de-a binelea şi ne vom ocupa în linişte de *Madonă* . . . Mă întrebai de ce am scos acele de la pendula aceea drăgălaşă? Încă nu-ţi răspund şi mă surprinde că nu ai ghicit singur.

Dispăru ușoară. Mirciulică intră în șifonierul rămas deschis și se culcă într-o pălărie.

Puțin înainte de miezul nopții, Nicolaescu o sună pe Emilia. Găsi telefonul ocupat și după al doilea apel renunță să mai insiste.

„Muierile! N-am întîlnit nici una care să cunoască rostul unui telefon. Cu excepția fîțelor de la serviciile de informații, evident. Ți-l trîntesc înainte de a fi prins ultimele trei silabe".

*

Cînd ajunse în stradă, Melania Lupu trase adînc aer în piept și scuturîndu-și buclele ridică obrazul spre cerul întunecat.

„Simțeai că te înăbuși, draga mea. Sînt atîtea zile de cînd plămînii tăi n-au mai avut ocazia să respire altceva decît tutun și parfumul cam îndoielnic al domnișoarei Emilia. De ajuns, fetițo, te vei putea bucura de aerul acesta bun mergînd. Important este să te orientezi în ce cartier te afli, și poți fi sigură că nu-i complicat. Vei trage cu urechea dincotro se aude zgomot de tramvai sau troleibuz și să sperăm că nu ești prea departe de prima stație... Atenție, Melania! Reține strada și numărul ca să știi unde trebuie să te întorci".

Se îndepărtă șubredă și ponosită în trenciul prea larg, o bătrînă care nu atrăgea prin nimic atenția trecătorilor. După circa 30 de metri, ajunse la prima tăbliță indicatoare, localiză cartierul și urcă într-un taxi. Șoferul o privi interogativ prin oglinda retrovizoare.

— Dacă sînteți atît de drăguț, mă veți conduce pînă la Popa Petre, ciripi melodios bătrîna.

Omul desenă un cap surprins, clienții au de obicei un aer dictatorial, și ambreie.

„Doar nu era să-i indici chiar strada Toamnei, draga mea, o înțelege și un școlar".

Se lăsă pe spatele canapelei, urmărind încîntată priveliștea prin geamul pulverizat de ploaie.

„Oare la ce s-o fi gîndind acum domnul maior Cristescu?"

*

Se gîndea firește la Melania. Trecuseră două zile de la evadarea ei și cu excepția celui mai absurd, celui mai imbecil

incident care poate interveni în cariera unui anchetator și care te umple de ridicol pînă la sfîrșitul zilelor deși n-ai nici o vină, dispariția urmată aproape concomitent de invazia pisicilor negre, nu se întîmplase nimic.

Foindu-se sub plapuma prea groasă, Cristescu își zdrobea creierii încercînd să dea răspuns măcar unei singure întrebări dintr-o puzderie: Cînd a fost organizată evadarea? Cine sînt autorii? Unde se află Melania? Ce intenționează? Ce combinație năucitoare pune la cale? Ce-i în definitiv în capul ei?

„Habar n-am! Și cîtă vreme n-o să catadicsească să-și arate vîrful nasului, nu-mi rămîne altceva decît să aștept".

Apăsă nervos pe butonul veiozei și trase plapuma pînă la bărbie cu un gest hotărît, dar asta nu-l făcu să adoarmă.

*

După o jumătate de oră, ajunse la concluzia că locuința nu-i supravegheată. Răsuflînd ușurată, Melania cuprinse într-o privire scurtă întregul bloc.

„S-au culcat toți, constată mulțumită, cu excepția doamnei Olaru de la patru, care, după cum mărturisea, suferă de insomnie și de aceea ziua doarme iar noaptea deretică prin casă... Știu părerea ta, draga mea, e că altele sînt cauzele, dar probabil saloanele Spitalului central sînt mult prea solicitate".

Împinse, opintindu-și trupul, poarta grea de fier și urcă treptele holului. Verifică la un interval de cîteva ceasuri după maior dacă sigiliul de la apartamentul ei este intact, apoi alunecă ușoară în coridorul strîmt la capătul căruia se afla crematoriul și ușa către curtea interioară. Ocoli atentă un cazan abandonat alături de niște țevi ruginite, trecu repede prin fața geamului portăresei și se opri astîmpărîndu-și respirația precipitată sub o fereastră îngustă.

— E chiar fereastra de la baia ta, Melania, șopti abia mișcîndu-și buzele. Un adevărat noroc că stai la parter iar acest noroc nu l-ai născocit tu, fetițo. Ai putea conchide — și te rog s-o faci, starea de spirit contează enorm — că semnele se arată favorabile.

Apucă între degetele înmănușate rama de lemn și începu s-o zgîlțîie ușor. Foraibărul — un braț de metal dat cu ulei — aluneca ușor pe pista săpată în tocul ferestrei.

„Cred că și această descoperire o datorezi domnului maior, chicoti Melania, trecîndu-și un picior peste pervaz. Astă-vară, cineva, tot o bună cunoștință de-a dumnealui ți-a furat cheile și portofelul în tramvai. Atunci ți-a venit ideea să încerci geamul de la baie..." Își aminti că înainte de a fi părăsit locuința trăsese obloanele și draperiile și apăsă cu îndrăzneală pe comutator. Privi emoționată în jur.

Tufănelele și crizantemele se ofiliseră iar pe masă tortul rămas de la ziua lui Mirciulică împrăștia un miros rînced.

— Curios! Sfeșnicul nu mai e la locul lui, căci tu îl așezi totdeauna lîngă coșulețul de argint. Aș vrea să-mi explici cum se face că unul din paharele de Spumos e gol în vreme ce celălalt s-a evaporat doar pe jumătate... Ce spui, fetițo? Nu, nimeni n-a apucat să bea în cinstea lui Mirciulică din pricina veștii proaste pe care ți-o adusese domnul maior...

Auzi o mișcare în spate și amuți încremenită. Se întoarse încet și încercă cea mai mare surpriză din viața ei.

Melania Lupu își privea cutremurată motanul. I se vedeau oasele iar panglica roșie de la gît îi atîrna murdară și pleoștită.

— Asta înseamnă... înseamnă că celălalt e un impostor! Ce greșeală, draga mea! Nu e momentul să te pierzi cu firea, dar crede-mă nu ai nici o scuză.

Mirciulică primea cu un aer de demnitate jignită mîngîierile bătrînei. Melania își șterse obrajii plini de lacrimi.

— Doamne, va să zică tu erai musafirul care s-a înfruptat din bunătăți! Trebuie să recunosc însă că arăți cam jigărit. Știu, te-am nedreptățit, mi-am închipuit despre tine că ești răutăcios. În realitate, doar din neștiință ai apăsat pe aparatul acela afurisit. Dar acum vom îndrepta totul, ai să vezi... N-ai să-i spui niciodată, adăugă cu capul întors, că pe motanul adus de domnul Ned l-ai luat drept Mirciulică. Nu ți-ar ierta în ruptul capului o astfel de jignire.

Îl așeză pe fotoliu și se apucă sprintenă de treabă. Mișcările erau pline de vioiciune, ochii zvîntați îi străluceau.

— Trebuie să ajustăm probele, draga mea, în așa fel încît la o privire su-per-fi-cia-lă să se poată naște confuzia. Detaliile însă nu vor corespunde. Acesta e colțul înregistrat pe pelicula domnului maior. Perdeaua, scrinul, pendulul și tabloul cu cale. Vom începe cu perdeaua...

Agită în fața motanului o pereche de foarfeci și începu să descoase franjurile atentă să nu atingă țesătura suplă. Cînd isprăvi, adună cu răbdare resturile de ață și le puse pe un ziar.

— Vorbește mai încet, draga mea, Mirciulică bietul de el a adormit. Din cauza anemiei și a emoțiilor, firește. E suficientă însă simpla lui prezență pentru ca să te simți însuflețită. Deci, perdeaua seamănă cu cea din clișeul domnului Cristescu, dar nu mai e aceeași. Scrinul din nefericire, nu-l poți transforma. Îl vei împinge însă spre ușă și pozițiile nu vor mai corespunde. Hai, adună-ți puterile. Ai zugrăvit în toamnă, și urma de pe zid nu se cunoaște. Parcă-l aud pe avocatul tău la proces... O clipă, Melania! Înainte de a-l lăsa să vorbească, trebuie să ne înțelegem asupra unui amănunt: vei angaja un apărător tînăr, cu expresia francă și nu prea frecat în chițibușuri. Aceasta va face o bună impresie asupra domnilor judecători, căci oricine știe că atunci cînd te simți vinovat alegi un mare maestru, unul din vulpoii pișicheri unși cu toate alifiile. Ziceai că-l auzi pe avocatul tău? Ce spune? Nu zău, te asigur că mă interesează în cea mai mare măsură.

Scoase pachețelul mic din buzunarul trenciului și deschise ușa pendulei. Vorbea cu voce groasă, apăsînd important pe silabe:

— Domnule prezident, onorată instanță! Nimeni nu se mai poate îndoi de inocența clientei mele, doamna Melania Lupu. Aveți înaintea dumneavoastră probele de netăgăduit ale nevinovăției sale. O confuzie sinistră, asemănări fatale au adus-o în această boxă a infamiei. Perdeaua, scrinul, acele pendulei. Priviți-le vă rog cu atenție și comparați. Iată, acesta e filmul pus la dispoziția domniilor voastre, de organele de cercetare, acesta e cel luat de către comisia deplasată la domiciliul inculpatei după arestarea ei. Constatați vă rog deosebirile. Oricine-și poate da seama! Locuințele seamănă, dar nu sînt identice.

Melania întrerupse pledoaria. Își plimba vîrful limbii pe la colțurile gurii, cu o expresie concentrată. Era operația cea mai delicată. Înlocuirea acelor-ghirlandate cu cele scoase de la orologiul verișoarei lui Tolea. N-avea voie să forțeze.

Trecu aproape jumătate de ceas pînă auzi declicul care-l aștepta. Netezi îndelung acele și în sfîrșit își îngădui cîteva clipe de răgaz.

— Ţi-a mai rămas tabloul cu cale şi înlăturarea propriilor tale urme. Te avertizez, fetiţo, că va trebui să fii de cinci ori mai atentă. Mă întreb cît poate fi ceasul. În orice caz, e trecut de miezul nopţii, dar nu mai tîrziu de ora unu. O simţi în oasele tale şi ele nu te-au înşelat niciodată. Spune-mi, draga mea, îţi aminteşti unde ai pus pînzele rămase de la bunica? Vreau să-ţi aduci aminte pînă număr la zece. Hai, hai nu te alinta şi nu te preface, doar ştii bine că se află în sertarul de jos al scrinului.

Se ridică suplă din fotoliu, fără să se sprijine în braţe, „căci nimic nu vorbeşte mai convingător despre bătrîneţe, decît felul greoi de a părăsi un scaun comod" şi trase urechea de bronz înfiptă în lemnul satinat. Lucra precis, fără mişcări de prisos, ca şi cum fiecare gest ar fi fost gîndit şi repetat cu mult înainte.

Pînzele erau înfăşurate într-o hîrtie albastră pe care elevii de acum zece şi cincisprezece ani o foloseau la învelirea caietelor, iar gospodinele o prindeau în pioneze pe geamuri cînd plecau la băi pentru a atrage atenţia hoţilor, după cum observa poetul Minulescu. Bătrîna le netezi cu emoţie. Cîteva acuarele convenţionale fără îndoială, dar gingaşe, desene în creion, uleiuri. Îşi privi critic portretul schiţat în cărbune la 18 sau 19 ani, un cap cuminte cu frunte boltită şi buze de copil, un cap despre care bunică-sa afirmase că n-are nimic interesant pe dinafară. „Aş prefera, Melania, să pictez ce se petrece înăuntrul lui, dar nu îndrăznesc căci atunci nu te-ai mai mărita niciodată. Toate flirturile tale ar lua-o la goană . . ."

Fusese o femeie cu privirea pătrunzătoare şi care ştiuse să-şi apere excentricităţile. În faţa lui bărbatu-său, mai tîrziu în faţa copiilor. Era în stare în joia mare, cînd toţi nu-şi vedeau capul de trebi, în ajun de Crăciun ori cu casa plină de zugravi să-şi ia şevaletul şi culorile şi să se apuce de pictat. Fiică-sa, mama Melaniei, plată şi fără umor, pentru care originalităţile indiferent de natura lor, nu însemnau altceva decît ţicneli iar evoluţia lor firească conducea obligatoriu la balamuc, o privea consternată. Bătrîna o ignora cu nepăsare regală şi picta în continuare flori cu cozi lungi, în vaze atît de graţioase, atît de fragile încît te aşteptai în fiece clipă să le vezi ţăndări, siluete elegante de femei, fuselate şi cam plutitoare — nu vedeai niciodată unde şi pe ce calcă — cu ochi enormi şi eşarfe fascinante, mereu bătute de vînt, bărbaţi

înguşti în umeri şi şolduri, dar cu figuri îndrăzneţe şi pătimaşe de condotieri.

— Nu-i mare lucru de capul lor, îi explica Melaniei care, îmbrăcată în rochie pepit cu panglică neagră la gît, îşi bălăngănea ţanţoşă primele botine cu nasturi şi toc, căţărată pe pervazul adînc al ferestrei. Nu-i mai nimic. Fac fleacuri drăgălaşe, excelente piese de menaj şi cînd izbutesc, ăsta-i maximul meu, să nu fiu penibilă, mă simt în al şaptelea cer. Oricum ar fi însă, mi se pare mai interesant să fac tablouri proaste decît un pandişpan reuşit.

Cînd coada lui Mirciulică îi atinse braţul, Melania întoarse capul şi-i zîmbi tandru.

— Te-ai trezit, dragul meu? Crede-mă, m-am străduit din răsputeri să nu fac zgomot. Ai răbdare, îţi explic imediat ce am de gînd cu aceste pînze. Trebuie să înlocuim tabloul cu cale. După cum ştii, aproape toţi pictorii îşi repetă temele, încercînd să le desăvîrşească. Bunica proceda la fel deşi bănuiesc c-o făcea mai mult din lipsă de fantezie. În fine, nu-i frumos să-ţi ponegreşti familia. Vezi cartonul ăsta? Seamănă grozav cu cel de pe perete. Tot cale, aceeaşi amforă de argint, nu lipseşte nici draperia de catifea roşie. Există însă o deosebire. Ai sesizat-o imediat! Diferă numărul florilor, bineînţeles. Sînt şapte în loc de cinci. Deci, ţi-o spun nu pentru că nu ai fi priceput, ci pentru că mie îmi place să pălăvrăgesc şi sînt de părere că atunci cînd într-o încăpere se află două persoane e politicos să converseze împreună, deci... Oh, nu draga mea, hotărît nu ţi-e îngăduit să formulezi fraze atît de lungi. Ar însemna să pui prea mult la încercare puterile lui Mirciulică, deja secătuite. În două cuvinte, pe filmul domnului Cristescu tabloul are doar cinci cale. Cînd vor veni însă pentru a constata autenticitatea probelor, domnii din comisie vor număra şapte flori. Nu mă pot exprima mai limpede decît atîta. O voi face probabil la proces cînd mi se va da cuvîntul.

Adoptă expresia bătrînei sensibile şi ultragiate, care îşi şterge colţul ochilor cu batista.

— V-aş ruga să-i comunicaţi domnului Cristescu că nu sînt supărată pe dumnealui şi că se bucură mai departe de întreaga mea simpatie. Este un om admirabil, un excelent maior, foarte dotat pentru care eu şi Mirciulică avem numai cuvinte de laudă. L-a indus în eroare asemănarea obiectelor după cum s-a dovedit, dar asta nu-i scade meritele. Oricine se

putea înșela. Vă rog, de asemenea să-i dați asigurări că ușa casei mele va fi întotdeauna deschisă pentru dumnealui și că m-aş bucura să-l am printre invitații noștri, mîine seară la o ceașcă de ceai.

Încîntată de întorsătura frazei, Melania desprinse tabloul din perete, luă un cuțit de desert, rămas pe masă, și manevrîndu-l cu multă atenție scoase cuișoarele delicate. Înlocui pînza și peste zece minute, șapte cale cărnoase, pline de sevă rîdeau alb catifeliu pe zidul de lîngă fereastră.

— Bine că n-ai avut de lipit și un carton pe spate, suflă, căci un pelicanol proaspăt ar fi fost detectat la analiză... Hm, oamenii moderni pierd o grămadă de vreme cu analize de tot soiul. Un alt caraghioslîc despre care înainte de război abia se pomenea, cel puțin în cercul tău... Cred, Melania, că n-ai făcut nici o greșeală însă după părerea mea, greul abia acum începe. Vechiul tablou va trebui să-l iei cu tine. Îl vei arunca împreună cu franjurile perdelei în primul container de gunoi, cît mai departe de casă, dar nu înainte de a le înveli într-un jurnal. Pachetul va avea un aspect mizer și neinteresant pentru ca nimeni să nu fie tentat să-l deschidă... Dispar pentru cinci minute, Mirciulică. Nu, nu mă duc departe. Pînă la crematoriu. Gîndește-te între timp dacă vrei, ce trucuri să folosim pentru ca domnul maior Cristescu să nu poată do-ve-di niciodată, deși o va bănui din prima clipă, că noi i-am măsluit probele. Constat după figura ta că te pregătești să meditezi intens.

Motanul încremenise într-o atitudine de sfinx. Probabil dormea.

Melania ținea cu vîrful degetelor marginile unei gazete îndoite. Motanul îi sări în întîmpinare, mirosi jurnalul și începu să strănute. Bătrîna rîse.

— Prostuțule! E praf! Exact, ai auzit foarte bine. Praf, colb, pulbere, tină... Oricît m-aș strădui, nu voi găsi alt sinonim. Nu mi-a fost ușor să-l adun, căci după cum știi acum e iarnă. Am cotrobăit însă în crematoriu și ce-mi mai lipsea am completat de la preșul doamnei Vasiliad. Nu-l scutură niciodată și presimt că i-am făcut un adevărat serviciu. Ah, dacă aș fi putut umbla și sub patul ei... De ce am nevoie de mizerii astea îți spun imediat. După ce-și va da seama că probele dumnealui nu mai sînt în regulă, domnul Cristescu va cerceta in-te-gri-ta-tea sigiliului. Bineînțeles că nici nu

l-am atins, ce-ți închipuiai? În această clipă, îmi va adresa niște... în sfîrșit să le zicem cugetări la care prefer să nu mă gîndesc. Apoi va începe să scotocească prin garsonieră încercînd să deducă pe unde am intrat și va căuta urmele mele. Tot n-ai înțeles? Concentrează-te, Mirciulică! Se va da peste cap să demonstreze că eu sau altcineva am pătruns în casă pentru a-i măslui dovezile. Într-o săptămînă, praful se așterne serios. De aceea voi încerca să-l pun la loc acolo unde am fost obligată să umblu. Dumnezeule mare! Ce era să faci! Pur și simplu mă cutremur. Nu atinge pînza de păianjen, fetițo. Dă o notă atît de autentică...

Bătrîna se duse în baie și scoase din dulăpiorul farmaceutic o clismă mică. O umplu cu praful colectat din preșul doamnei Vasiliad, separat de cel adunat în crematoriu, și se apucă bine dispusă să-l pulverizeze prin casă. Figura îi strălucea, avea expresia de acum cincizeci de ani, cînd punea la cale o năzbîtie și se credea atît de șireată încît își închipuia că va fi în stare să o păcălească și pe bunica.

„Ți-ai fi imaginat vreodată că în loc să cureți casa de praf, dimpotrivă îl vei împrăștia pe mobile cu atîta... da, ăsta-i cuvîntul, cu atîta apetit? Ah, Melania, ești o nebună mică!“

*

La trei dimineața, maiorul Cristescu renunță definitiv să mai doarmă. În casă era frig, caloriferele nu funcționau înainte de ora cinci, își puse peste pijama un capot gros de-al nevestii-sii și tremurînd de-a binelea, își pregăti un ceai nu pentru că ar fi avut poftă să-l bea, ci pentru că nu găsea altceva mai bun de făcut. Rătăcea din odaie în odaie, cu un aer descumpănit și un vag sentiment de neliniște.

„Ce naiba o mai fi și asta? se întrebă tulburat. Simt primejdia, un pericol iminent de parcă în următoarele cinci secunde mi-ar pica o cărămidă în cap sau un glas venit din spate ar bubui: sus mîinile!“

Cristescu nu era un individ cu presimțiri grozave și de aceea senzația îi crea o stare de confuzie. Cînd simți nevoia să scotocească sistematic apartamentul, se enervă. „Dacă mă apuc să caut pe sub pat și prin dulapuri sînt un om isprăvit. Îmi fac colegii, întruniți în cadru festiv, un cadou frumos — din ăla care-i încurcă de obicei pe moștenitori, nu se îndură să-l arunce dar nici să-l țină în casă, o cupă cu semnături,

sau un orologiu cu dedicaţie care aduce a epitaf, în orice caz o chestie voluminoasă — îmi strîng mîna, mă bat pe umăr, şi la prima întîlnire pe stradă mă iau cu „nea Cristescule".

Ideea îi veni mai tîrziu, în timp ce sorbea ultima înghiţitură de ceai rece.

„Melania a intrat în acţiune! Pun pariu pe orice..."

Ardea de nerăbdare să se facă şase dimineaţa, să ajungă la birou să afle despre ce e vorba. Se mira chiar că telefonul nu sună pentru ca un glas alarmat să-i comunice cine ştie ce enormitate. Cedă tentaţiei şi verifică inutil dacă aparatul funcţionează. Sîcîit, îşi zise că poate cadoul acela frumos îl va primi mai curînd decît îşi închipuia.

Aşteptă în fotoliu îmbrăcat şi bărbierit, gata în orice moment să zboare pe uşă, ivirea zorilor.

*

Presărase praful doamnei Vasiliad — „un praf casnic, draga mea, de interior, cu totul altceva decît cel de pe streşini şi acoperişuri, iar domnii de la poliţie abia aşteaptă să faci o greşeală" — pe obiectele din garsonieră, reparase cu un cuţit lat tortul din care Mirciulică doar gustase. „Nu i-a plăcut, ai pus probabil prea multă vanilie şi asta-i dă un gust insinuant. Domnul maior şi-ar putea însă aminti că n-aţi apucat să gustaţi din el şi ştiindu-te amatoare de dulciuri şi-ar închipui că n-ai rezistat să iei măcar o înghiţitură". Franjurile perdelei, aţele, şi vechiul tablou le împachetase într-un jurnal.

— Cred că n-ai uitat nimic, şopti, cercetînd înfrigurată încăperea. Fii grozav de atentă, fetiţo, căci joci o carte mare. Ţi-a rămas puţin praf pentru comutator? Bineînţeles... Am să te trag de urechi, Melania! Mi-ar place şi mie să-ţi schimbi măcar furoul, dar n-ai să comiţi această eroare pentru nimic în lume! Singurul lucru pe care îţi îngădui să-l iei e vechea ta plasă de sfoară căci nu poţi să umbli cu Mirciulică sub braţ la ora trei noaptea.

Motanul, neaşteptat de docil, se lăsă înfăşurat în ziare şi vîrît în plasă. Bătrîna spuse frumos la revedere, zîmbind odăii goale. Se strecură cu aceeaşi uşurinţă prin ferestruica băii după ce ridicase foraibărul şi-l înclinase uşor oblic, într-un echilibru precar. Cînd ajunse în curte trase spre ea rama de lemn a geamului. O zgîlţîi imperceptibil pînă simţi că foraibărul alu-

necă la locul lui blocînd fereastra. Dădu din cap mulțumită și vîrî clisma în pachetul destinat coșului de gunoi. Cu un sentiment îmbătător de triumf, luă plasa și se îndepărtă alunecînd pe lîngă ziduri.

Un cer sumbru, golit de stele amorțise peste oraș.

*

Timpul ăsta îi plăcea lui Azimioară. Ploaie, frig, cer șoriciu. În bodegă găsea la orice oră o bere rece, pe stradă circula doar cine avea treabă, nu transpira. Locotenentul pășea rar prelungindu-și deliciul. Cartierul era pustiu. Calculă privindu-și ceasul că pînă și clienții primei curse de autobuz puteau să mai doarmă liniștiți o jumătate de oră.

Azimioară ascultase o noapte întreagă poveștile lui frate-său întors din India și acum, recapitulînd, își spuse surîzînd că băiatul le cam îngroșase. Îi plăcea să fie urmărit cu răsuflarea tăiată, să-și zdrobească asistența și încă de copil, cea mai banală întîmplare reprodusă de el căpăta proporții senzaționale. Privirea-i căzu pe tăblița indicatoare fixată între sulițele unui gard de fier vopsit în verde. Strada Toamnei. În a patra sau a cincea clădire locuise Melania. „Hm, pe unde s-o fi ascunzînd nebuna aia?“

În aceeași clipă, locotenentul se lipi de zid, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Bătrîna mergea în fața lui cărînd o plasă de sfoară. Nu încăpea nici o confuzie: profilul șters, întrezărit pentru o fracțiune de secundă, statura, pașii mărunți.

Stupefiat, nehotărît asupra felului în care trebuia să procedeze, Azimioară începu o urmărire clasică. O lăsă să se îndepărteze, traversă strada și se angajă într-un filaj oblic. După toate aparențele, Melania se îndrepta spre stația de taxiuri. Mergea nepăsătoare, fără să privească în urmă și în dreptul unei florării, locotenentul aiurit o auzi dînd gingaș bună dimineața garoafelor din vitrină.

Circa trei sute de metri o mai despărțeau de stație. Azimioară decise febril să continue urmărirea pînă la gazda bătrînei. De acolo, ținînd casa sub supraveghere, îi va telefona maiorului Cristescu. Înainte de a coti pe Popa Petre, avu sentimentul că cineva se află în spatele său. Nu apucă să se întoarcă. Primi o lovitură puternică în moalele capului și se prăbuși pe trotuarul umed.

Cap. VIII
MELANIA SE AMUZĂ

Emilia Plopeanu dormea adînc. Bătrîna se dezbrăcă repede, curăţă atentă trenciul şi tălpile pantofilor împrumutaţi, îl expedie pe falsul Mirciulică fără exces de menajamente. Impostorul se strecură în stradă şi dispăru pentru totdeauna. Plasa de sfoară împreună cu panglica roşie de la gîtul motanului ajunseră în crematoriu şi după ce montă arătătoarele la pendula din debara, îşi spuse mulţumită că a făcut o treabă bună. Era aproape patru, dar simţea că e prea agitată pentru a putea adormi.

Înfăşurată în halatul albastru, matlasat, bătrîna se juca cu ciucurii de la cuvertură încercînd un sentiment reconfortant de libertate. În fond, nu avusese niciodată restricţii prea severe de îndurat. Cu toate acestea, după moartea colonelului, fără să răsufle propriu-zis uşurată, începuse să guste avantajele unei vieţi independente.

Îşi reconsiderase astfel întreaga existenţă, înlăturînd delicat dar ferm, orice ar fi putut sugera ideea de obligativitate. Nu întreţinea relaţii inutile, indiferent de valoarea lor pe plan social „căci, draga mea, mai mult decît eşti n-ai să ajungi vreodată", repudia prieteniile împovărătoare. Fiind considerată în general nătîngă, i se scuza lipsa de angajare cu atît mai mult cu cît rezervele ei purtau totdeauna veşmîntul unei politeţi ireproşabile.

Contrar oamenilor care se descurcă admirabil în societate şi pe care nu-i sperie 15 sau 20 de inşi adunaţi într-o încăpere, toţi repezindu-şi ochii spre noul sosit, găsind imediat tonul, zîmbetul şi exact cuvintele care trebuiesc spuse, bătrîna îşi iubea solitudinea. Melania avea rara capacitate de a se distra minunat singură, fie că vedea un film — prefera matineele — citea o carte, se plimba sau petrecea o seară lungă şi ploioasă de toamnă preparînd o prăjitură complicată. În timp ce bătea albuşurile sau alegea nuci, îşi povestea amintirile stînd de vorbă cu persoane de mult dispărute. După un ceas de conversaţie, avea impresia că într-adevăr pălăvrăgise cu Lili Boeriu de pildă, decedată prin '32.

„Mi-era dor de ea şi-acum mă simt mult mai liniştită. Ai remarcat, desigur, draga mea, că Lili n-a progresat deloc, foloseşte în continuare expresiile acelea demodate de la începutul

secolului. Conchidea apoi cu o satisfacție curioasă: Cred că sînt singura persoană din lume care-și mai aduce aminte de Lili... Nu avea familie, iar prietenii ei cu excepția ta, Melania, firește, dacă ar mai trăi ar fi trebuit de mult să împlinească o sută de ani. În locul tău n-aș paria un singur leu pe memoria unor personaje contemporane cu domnul Kogălniceanu..."

Acum, cu Emilia scoasă din joc, liniștită, știind că a distrus proba maiorului și cu autenticul Mirciulică alături, se simțea într-o dispoziție strașnică. Jumătate de veac în urmă, pe aceeași stare de spirit, obișnuia să-și muște vîrful codiței blonde, groasă, cu pămătuf la capăt și panglică albastră: „aș avea chef de-o trăsnaie!"

Ideea îi veni din senin. Făcu o tumbă în pat și bătu din palme.

*

Șerbănică Miga deschise ochii buimac. Articulă greu, cu gura încleiată de somn:

— Ce vrei? Ce s-a întîmplat?

Sîsîia, consoanele alunecau. Proteza se afla în paharul cu apă de pe noptieră. Florence mîrîi:

— Ești surd? Sună telefonul.

— Vreo greșeală... Cît e ceasul?

— Răspunde!

Șerbănică aprinse lumina. Nu nimeri papucii și se precipită desculț în sufragerie. Alerga crăcănat, în pijamaua veche cu un bazon enorm, de altă culoare. Pe cele bune le păstra pentru băi, de jena gazdei, sau „Doamne ferește, vine un doctor să te vadă, nu-l poți primi oricum". Cu același prilej, se iveau și cearșafurile de olandă din zestrea Florencei, cu dungi ruginii de zăcut în șifonier, dispăreau preșurile azvîrlite pe persane și „drumul", o traversă sinistră de pînză cenușie care străbătea sufrageria din vestibul pînă la bucătărie.

Telefonul continua să zbîrnîie. Florence, trezită de-a binelea, se uită la ceas.

„Patru! Să nu i se fi întîmplat ceva lui Sandi..."

După vocea pițigăiată și exclamații, își dădu seama că bărbatu-său e emoționat.

— Nu înțeleg! Vorbiți mai tare! Da, casa Miga... Cine?! Tu ești, Melania? Extraordinar!

Într-o secundă, Florence fu lîngă el și-i smulse aparatul.

— De unde vorbești? Ce-i cu tine? Cum te simți?

Bătrîna părea că telefonează din fundul pămîntului. Florence avu impresia că plînge și inima i se răsuci, strivită de milă.

— M-au răpit... Oh, niște oameni îngrozitori! Nu-mi permit să plec, m-au sechestrat aici...

— Unde?

Pentru prima oară în viață, Florence își pierdu cumpătul. Îi lipsea orice inițiativă, se simțea paralizată, capul îi vîjîia.

— Unde ești? repetă.

— Nu știu. Într-un bloc...

Melania plîngea. Florence, în panică, țipă:

— Cine te-a răpit? Ce vor de la tine?

— Ah! M-au văzut! Vin! Spune-i domnului maior Cristescu...

Lui Florence i se păru că aude o ușă trîntindu-se, în urechi îi răsună o palmă și glasul Melaniei care conjura: „Nu... vă rog..."

Apoi convorbirea se întrerupse. Doamna Miga rămase cu receptorul în mînă strigînd inutil alo, alo!... Cînd veni tonul, puse aparatul în furcă uitîndu-se neputincioasă la Șerbănică. Impresionată pînă în adîncul sufletului, și-o imagina pe Melania maltratată chiar în clipele acelea de bandiți odioși care nu se lăsau înduioșați nici de vîrsta, nici de fragilitatea ei.

— Ce-a spus? bîlbîi Șerbănică.

— Au răpit-o. Nu știe unde se află. Cineva a surprins-o și-a închis. Atît a mai apucat să zică: „Spune-i maiorului Cristescu..." Am impresia că o bat, adăugă printre lacrimi.

— O bat?! Ce vorbești?!

— Dumnezeule! De ce a trebuit tocmai ei să i se întîmple poveștile astea?... Unde ai pus telefonul lui Cristescu?

— Vrei să-l suni acum?

Florence înclină distrată capul. Ochii lui Șerbănică se bulbucară. Exclamă consternat:

— La patru dimineața?! Ți-ai pierdut simțul comun, Florence! E o oră complet neconvenabilă. În definitiv, Cristescu nu-i un amic de-al nostru și nici medicul familiei ca să-l deranjezi cînd ai chef. Trebuie să fim rezonabili...

*

Melania duse înapoi telefonul în odaia Emiliei Plopeanu. Înainte de a intra în pat își sărută imaginea din oglindă.

„O meriți, fetițo, pe cuvîntul meu! La ora șapte, sau poate chiar opt, îl vor suna pe domnul maior Cristescu. Nu înainte, căci Șerbănică e prea protocolar pentru a trezi oamenii cu noaptea în cap. Ține grozav la conveniențe, iar Florence se simte prea prăbușită acum ca să se certe cu el. Domnul maior va scrîșni din dinți căci după trei sau patru ceasuri, îi va fi imposibil să detecteze de unde a venit apelul, de-ar fi să mobilizeze toate telefonistele din București. Dacă nu l-ai fi cunoscut pe Șerbănică, nu ți-aș fi permis în ruptul capului să comiți asemenea imprudență. Acum, fetițo, la culcare! Domnul Ned își va face apariția peste cîteva ore și nu vreau să te vadă cu obrajii șifonați. O doamnă în vîrstă, proaspătă oferă pentru oricine o priveliște înviorătoare... Iar te-ai pus la taifas? Să știi că te obrăznicești, Melania! Somn ușor".

Adormi imediat. Surîsul stăruia pe figura de porțelan cu buze umede și trăsături mici care acum păreau fără vîrstă.

Mirciulică ieși de sub caloriferul încins și se făcu covrig lîngă capul de argint al bătrînei.

*

Nu mai avu răbdare să aștepte acasă și la șase fără cinci urca scările ministerului. Ofițerul de serviciu n-avea nimic interesant de raportat. Cristescu, pradă aceleiași tensiuni, începu să-și ascută creioanele. Deschise tranzistorul și vreme de un ceas urmări crispat programul dimineții.

La șapte și jumătate, apăru locotenentul Azimioară cu un cap imens, numai bandaje, pe care nu încăpea pălăria. Maiorul se holbă.

— Ce-ai pățit?

— M-a pocnit unul la modul cel mai artistic. Ăia de la spital ziceau că n-au văzut de mult o lovitură executată atît de plastic. Oftă: Aveți idee cu cine m-am întîlnit azi-dimineață?

— După peisaj, ar putea fi Cassius Clay.

— Mai rău! Melania Lupu.

Buzele maiorului se mișcară fără sunet. Azimioară relată întîmplarea fără să omită vreun amănunt. Cristescu îl asculta înfrigurat, uluit, nerăbdător să afle sfîrșitul.

— Am greşit neasigurîndu-mi spatele.

— Prostii! exclamă maiorul. Oricine ar fi căzut în aceeaşi capcană. Vreau să-l văd pe ipocritul ăla în stare să afirme că şi-ar fi asigurat spatele cînd se trezeşte din senin cu Melania în faţa lui. Melania pe care o cauţi ca un zănatic şi care s-ar putea evapora, ar putea pur şi simplu pieri în eter, atît cît întorci capul. Mă întreb cine o fi tipul care te-a aranjat. Te-ai căutat prin buzunare?

— Imediat ce mi-am revenit. Nu-mi lipsea nimic.

— Păcat! Era de tot hazul să fii pescuit de un borfaş cu beguin pentru muşteriii de patru dimineaţa. Rămîne o singură explicaţie: agresorul e complicele Melaniei. Fir-ar să fie! Sări de pe scaun şi se duse nervos la fereastră. Nu-mi place! Nu-i stilul ei. Vorba colonelului Nasta, sînt specialistul nr. 1 în balamucul Melania Lupu şi poţi să mă crezi, bătrîna nu lucrează cu gardă, gorile, care s-o păzească şi aşa mai departe.

— Melania Lupu părea să facă total abstracţie de un eventual filaj, indiferent de natura lui. Mergea senină, dădea bună dimineaţa căţeilor matinali şi ghivecelor din florării...

— Hm! Mi-ar place să aflu şi eu ce-ar putea-o scoate din fire pe Melania. În sfîrşit, asta e o problemă. Deocamdată habar n-avem cine-i mocofanul. A doua chestie! Ce căuta pe strada Toamnei?

— Pe Mirciulică, presupun, îndrăzni Azimioară.

Cristescu căscă ochii.

— Nu te simţi bine, dragul meu?

— V-am spus, dar probabil n-aţi reţinut. Am văzut deslușit capul motanului ieşind din plasă.

— E nebună! suflă stupefiat maiorul.

— Nimeni nu se mai îndoieşte.

Trăsăturile lui Cristescu se pleoştiră brusc. Dintr-o dată păru obosit, bătrîn, epuizat.

— Ce-are cu noi, femeia asta, măi băiete?

Locotenentul nu răspunse. Dacă stăteai să chibzuieşti, bătrîna n-avea nimic cu ei. Dimpotrivă, nu voia decît să fie lăsată în pace şi mai mult ca sigur, ar fi preferat să nu audă în viaţa ei de Cristescu sau Azimioară.

— Competiţia e neloială, spuse maiorul. Eu deocamdată mă consider un om normal, iar ea e categoric pocnită cu leuca. Căpiaţilor le freamătă glandele, le vîjîie creierii, le plouă cu idei. Doar un smintit poate să le vină de hac.

Locotenentul îşi ridică neputincios braţele.

— Deşi am primit o lovitură frumuşică, mi s-au dat asigurări că nu voi împleti fulare în dungi închipuindu-mi că aş fi Nelson...

— Clar! Nu-mi rămîne decît să-mi iau trenciul şi să mă deplasez în strada Toamnei, unde probabil mă aşteaptă o surpriză atît de măreaţă încît o să trebuiască să rezem zidurile. Adăugă, luîndu-şi pălăria: Da, dragul meu, am cele mai sumbre presimţiri.

Zbîrnîitul telefonului îl făcu să tresară. Azimioară îi trecu receptorul.

— Da, domnule Miga... Cînd v-a sunat? Interesant... Bine, o să trec în cursul dimineţii pe la dumneavoastră. Am reţinut perfect. E sechestrată, schingiuită, martirizată, şi... poftiţi? Şi torturată, bineînţeles. Nu, fireşte, nimeni nu poate trece indiferent pe lîngă o astfel de situaţie cînd e vorba de „biata Melania" mai cu seamă eu... Respectele mele!

*

— Ce-a spus? întrebă Florence.

Şerbănică, plin de importanţă, arboră o expresie afectată. Cînd se simţea în centrul atenţiei devenea marţial.

— Părea extrem de impresionat. E un om cumsecade, şi evident, tragedia Melaniei îl mişcă profund. Repeta, întipărindu-şi bine în minte, fiecare cuvînt al meu.

— Ce-a spus el? Pe tine te-am auzit.

— Ne va face o vizită chiar în dimineaţa aceasta. Cred că ar trebui să-ţi schimbi rochia, Florence, şi panglica din păr. Nu cadrează bleul în împrejurări atît de dramatice.

— Mai e pînă la parastas.

— Ceea ce nu ne împiedică să fim decenţi. Am uitat esenţialul. La sfîrşit, a zis „respectele mele!". Cristescu, ai băgat de seamă, nu azvîrle vorbele în vînt.

Îşi ridică guşa uitîndu-se la nevastă-sa cu o satisfacţie nimicitoare.

*

„Mai am trei zile", fu primul gînd al lui Ned dînd ochi cu dimineaţa întunecată care se pierdea în draperiile cenuşii. Sună restaurantul şi cînd ieşi de sub duş, găsi micul dejun pe masă, acoperit cu un şervet alb.

Mîncă totul, se îmbrăcă rapid, surîse cuceritor cameristei îngenuncheate lîngă aspirator şi aşteptînd liftul îşi aprinse prima ţigară. Se simţea la fel de viguros ca altă dată, perfect

stăpîn pe reflexele sale, privirile femeilor îl asigurau că rămăsese același băiat cu farmec, la măsurătorile din registrul croitorului nu adăugase un singur centimetru și totuși, apropierea zilei cînd pe tortul lui aveau să se înghesuie 40 de lumînări roșii îl alarma.

Se uita din ce în ce mai des la ceas, după patruzeci de ani începe obsesia timpului, în curînd va deveni „bătrînul", așa cum numai cu zece ani în urmă îl socotise el pe elvețianul cu ochi catifelați. Începuse să-și raționalizeze țigările, izbutea să nu fumeze între miezul nopții și șase dimineața, înota de trei ori pe săptămînă în piscina Hotelului Royal, renunțase la bere și-și bătea joc de scotch combinîndu-l ca americanii: un deget de alcool, multă gheață peste care turna din gros soda.

Portarul, un bărbat tînăr și voinic în uniformă cafenie cu figură simpatică și o privire care nu-l înșela pe Ned, îi învîrti plin de amabilitate ușa rulantă. Cînd puse mîna pe portieră, întoarse fulgerător capul, dar omul era ocupat cu animatoarele care dădeau tîrcoale hotelului.

Emilia, Vlăduț Tolea și Nicolaescu îl așteptau nerăbdători. Balerinul își arătă mîndru trofeul. Un microfon de circa zece centimetri, într-un etu de plastic căptușit cu catifea.

— Made în R.F.G. explică. Costă în jur de cinci-șase mii.

Pentru englez cifra nu avea nici o semnificație. Nu-și dădea seama dacă asta înseamnă mult sau puțin.

— Cine o să plătească distracția, rînji Nicolaescu, recuzitorul, femeia de serviciu?

Tolea roși.

— Îți dai seama că am să-l restitui. Nu mă pretez la porcării.

— Pe măsură ce te cunosc mai bine, n-aș zice.

Ned se uită spre dormitor.

— Ce face bătrîna?

— Doarme. Nu primește omagii înainte de unsprezece. Și eu m-am trezit foarte greu astăzi. Nu știu ce-am avut...

Morton cercetă fața verzuie a Emiliei, cu pleoape umflate și zîmbi șters.

— Unde conversează de obicei cu motanul?

— Pe canapea.

Morton scoase abajurul de mătase cocoțat pe tija înaltă, și instală microfonul. Firul îl camuflă înfășurîndu-l în jurul cablului alb al lămpii.

— Să sperăm c-o să iasă ceva de aici. Un specialist ți-l descoperă înainte de-a da bună ziua.

— Te pomenești că baba e vreo ingineră, rîse Mirel Nicolaescu. Ce aiureală! Practic, pînă acum am manglit trei sute douăzeci de motani bruneți și am scos-o pe Bubulina de la țuhaus. Atît.

— Ai dreptate. S-ar putea însă ca începînd de astăzi, să recuperăm timpul pierdut.

Tolea ar fi vrut să-l întrebe dacă se gîndește la ceva precis, dar nu îndrăzni. Era timid și complexat mai ales în prezența oamenilor pe care-i simțea mai inteligenți decît el.

— Și acum? întrebă Emilia.

Balerinul se ridică oftînd.

— Eu mă duc la repetiție. Vă telefonez cînd ies.

— Sărutări de mîini lui madam Ulanova! spuse Nicolaescu. Pe ea o învățați meserie?

Balerinul îi zîmbi ignorînd provocarea.

— Tu n-ai fost la birou?

— Îmi porți de grijă, baby? Mă simt impresionat.

— Nu faci bine, spuse încet Emilia.

— Vedeți-vă de treabă! Am certificat medical. Trei zile recreație! În lipsă de altceva mai bun și dacă n-aveți nimic împotrivă, sînt dispus să vă țin companie. Pînă se trezește bătrîna propun să jucăm un poker. Cunoști jocul ăsta, coane?

— Nădăjduiesc să mă descurc.

— În regulă. Biletul de avion e achitat?

— Da.

— Oprește-ți bani de troleibuz și jură că nu te atingi de ei.

Emilia își reprimă un căscat. Începu să-și frece fără menajamente pielea de sub ochi.

— Dacă nu vreți s-o indispuneți de dimineață, trebuie să ne instalăm în bucătărie. Nici ea nici motanul nu suportă fumul de țigară.

Jumătate de oră mai tîrziu, economistul își pierdu dolarii cîștigați cu sînge cățărîndu-se pe acoperișuri după motani. Se învinețise. Morton îi restitui, surîzînd, teancul de bancnote verzi.

— Păstrează-i! Nu-mi place să cîștig de la ageamii.

Azimioară insistă să-l însoțească, dar maiorul fu categoric.

— Ai să stai liniștit cîteva ceasuri. Dacă e cazul, îți telefonez. La greutatea dumitale, după șocul ăsta, te poate pocni damblaua. Nu vreau să mai aud o vorbă.

Obrajii locotenentului se aprinseră cireșe. Cristescu era un bărbat delicat, nu-și brusca niciodată subalternii trecînd cu umor peste greșelile lor, aluziile răutăcioase îi erau tot atît de străine ca și tonul ridicat sau violențele de limbaj.

Maiorul îi sesiză stînjeneala și încercă să zîmbească.

— Am fost cam dur, scuză-mă. N-am starea de spirit pentru a căuta argumente persuasive. Am preferat să fiu bădăran, dar să te știu în siguranță.

Intenționase să meargă întîi în strada Toamnei, dar procurorul Ștefănescu, de a cărui aprobare scrisă avea nevoie pentru ruperea sigiliilor, lipsea din birou, așa că se decise să-i viziteze deocamdată pe soții Miga.

Locuiau la zece minute de minister și făcu drumul pe jos. Șerbănică îi deschise atît de repede încît Cristescu se întrebă dacă nu cumva îl așteptase lîngă ușă, cu mîna pe clanță. Purta un costum închis, bleumarin, negru sau poate cafeniu, nu-ți puteai da seama din cauza întunericului din sufragerie. Pe masă Cristescu zări un top de hîrtie, creioane bine ascuțite, mai multe tocuri cu penițe noi și o călimară umplută ochi. Încercă să ghicească ce-o fi în capul lui Miga și o salută scurt pe Florence, îmbrăcată într-o rochie neagră, vizibil scoasă din cufăr, care-i sugruma subțiorile. O croise cu vreo 30 de ani în urmă, și maiorul își aminti că imediat după război, văzuse ceva asemănător la maică-sa și în revista Mariana. Godeuri, decolteu pătrat prins în clipsuri de oțel, mîneci fixate pe umere uriașe de vatelină.

Altădată, Cristescu și-ar fi stăpînit greu rîsul intuind cît dezbătuseră soții Miga problema unei ținute de circumstanță. Un rîs isteric dacă te gîndeai la modul magistral în care Melania își bătea joc de toți.

Se așeză pregătit să asculte varianta înfrumusețată de comentarii și ipoteze a bătrînilor. Vorbea Șerbănică, emfatic, îndoliat, neizbutind totuși să-și stăpînească satisfacția voluptoasă de a relata un eveniment senzațional, unde fără a primi aplauzele destinate vedetei, dar nici riscurile ei își închipuia că deține un rol bunișor.

— Toate acestea mi le-ați spus la telefon, îl întrerupse maiorul zîmbind. Distinse în ochii albaștri ai doamnei Miga

un licăr malițios adresat bătrînului. Ajutați-mă să fixez doar cîteva elemente: la ce oră a sunat doamna Lupu?

— Patru și două minute, spuse Florence. Am aprins lumina și m-am uitat la ceas.

Șerbănică o măsură contrariat.

— Te înșeli, Florence! *Eu* am aprins lumina. Nu avem voie să-l derutăm pe domnul maior.

Bătrîna își înghiți cuvîntul „dobitoc", iar Cristescu conchise că Melania sunase la cincisprezece minute după ce Azimioară fusese scos din joc. Calculînd drumul cu taxiul chiar într-un București lipsit de trafic la ora aceea, plata șoferului, deschisul unei uși, dezbrăcarea trenciului și o clipă de răgaz cît să-ți tragi sufletul, formarea numărului de telefon — chestie de secunde bineînțeles, dar care adunate împreună însemnau ceva — se putea presupune că gazda Melaniei se situa undeva în perimetrul central, la o distanță relativ mică de strada Toamnei.

— A doua chestiune. Mi-ați spus că ați auzit, sau vi s-a părut că auziți, o ușă trîntită și o palmă răsunătoare.

— Nu eu, sări Șerbănică, nevastă-mea! Mi-a smuls receptorul din mînă...

— Vă rog să fiți foarte atentă! Ați înregistrat și alte zgomote?

Bătrînii se priviră nedumeriți iar Miga se grăbi să-i recomande.

— Concentrează-te, Florence!

— Ați auzit glasuri?

— Nu... Nu cred.

— Mie parcă mi-ai spus altfel, Florence. Vorbeai de bandiți, aș jura că ai folosit pluralul, ori cuvîntul nu ți-l puteau sugera decît mai multe voci.

— Ia nu mai bate cîmpii! se enervă femeia. Melania vorbea de niște oameni îngrozitori. Termenul bandiți îmi aparține iar glasuri, hotărît, n-am auzit.

„E limpede", suspină maiorul. Își imagina perfect comedioara Melaniei, trîntind ușa cu piciorul și apoi pocnind mobila cu un pac de muște în lipsă de altceva mai bun.

Pe chipul lui Șerbănică apăru expresia caracteristică a omului de altă părere, care nu-și mai ia nici o răspundere.

— O ultimă precizare. De ce ați așteptat patru ore ca să-mi dați de știre?

— Aha! exclamă Florence, răsucindu-se satisfăcută spre Miga. Mi-am pierdut simţul comun?

Şerbănică se fîstîci.

— Nu mi-am îngăduit să vă trezesc atît de dimineaţă. N-aş deranja pe cineva înainte de opt sau seara după nouă şi jumătate, nu mai pomenesc orele de siestă . . .

— Aţi fi procedat la fel, fiind dumneavoastră în cauză?

Miga preferă să nu răspundă. Luă o poză sumbră.

— Sînt gata să suport consecinţele unei culpe neintenţionate.

— Caraghiosule! îi azvîrli bătrîna.

Cristescu îşi muşcă buzele. Stinse ţigara, strivind-o apăsat în scrumieră. Mai mult ca sigur, Melania nu vorbise de la un telefon public. Scontînd pe buna creştere şi manierele rigide ale lui Şerbănică, ştia că se vor scurge cîteva ore pînă îl vor înştiinţa. Telefonase fără grijă, tolănită comod într-un fotoliu cu Mirciulică în poale.

— Data viitoare v-aş ruga să fiţi mai puţin convenţional. Dacă m-aţi fi avertizat imediat, am fi depistat în zece minute locul unde este „sechestrată" doamna Melania Lupu.

*

„Să nu-mi spui, draga mea, că n-ai sesizat lipsa bruscă de interes a acestor oameni pentru conversaţiile tale cu Mirciulică. Emilia nu-şi mai lipeşte urechea de uşi, nu-i mai auzi respiraţia precipitată, paşii furişaţi. Hai să vedem ce se întîmplă! Cum ai proceda tu, fetiţo, dacă ai vrea să auzi discuţia dintr-o încăpere fără să-ţi arăţi năsucul? Ai instala un microfon! Bravo! Îţi dau zece pentru că sînt bine dispusă şi te rog să mă crezi, arăţi minunat în dimineaţa aceasta, dar problema nu era deloc complicată. Sîmbătă seara, nu mai departe, ai văzut la televizor montîndu-se zeci de jucărioare asemănătoare în film. Unde l-ai ascunde? Bineînţeles că lîngă sofa . . . «Baba trăncăneşte cu motanul pe canapea. Abajurul lămpii se ridică deasupra capului ei ca o umbrelă . . .» Baba! Un cuvînt vulgar pe care tinerii nu se pot împiedica să-l pronunţe. Din fericire, sînt ani de zile de cînd te-ai obişnuit să nu-l mai auzi aşa cum nu auzi nimic din ceea ce nu-ţi face plăcere. Te rog, Melania, nu mai trage atît cu coada ochiului spre oglindă. Faptul că ai o mină bună nu-i un motiv suficient ca să devii îngîmfată".

Era într-adevăr în formă. Niciodată buclele de argint-albăstrui nu se zbîrliseră cu atîta grație în jurul obrajilor fragezi, însufleţiţi de o rumeneală delicată. Deasupra pleoapelor discret vopsite privirea îi strălucea plină de tinerețe. Pe figura gingașă, ușor ofilită părea că răsăriseră două violete. Plictisită de capotul matlasat, Melania își îngăduise să împrumute din șifonier o bluză albă ca o spumă, cu guler și manșete răsfrînte, o fustă strîmtă și o vestă din stofă moale, cenușie. Găsi o pereche de escarpeni gri din antilopă, doar cu jumătate de număr mai mari și cînd își prinse la încheietura fină o brățară lată, verde, începu să se placă cu adevărat.

„Ai o siluetă elegantă, pe care ți-ar putea-o invidia orice femeie de 30 de ani. Nu mă interesează acum gîtul și ridurile tale, nici coatele care nu se văd, căci ansamblul contează. O ținută prea îndrăzneață? Ce idee caraghioasă! Nu cunosc nimic mai clasic, mai indicat pentru orice vîrstă. Cît despre verdele acesta sălbatic, alături de gri, te asigur că se însoțesc adorabil. E combinația pe care o iubești cel mai mult, după gri cu trandafiriu".

Se așezase pe canapea, o gazdă pusă la punct, gata să-și primească oaspeții. Începu să vorbească, conștientă că în bucătărie, ceilalți ascultă cu urechile pîlnii aplecate asupra unui aparat ciudat. Își controla glasul, moderat, fără accente stridente, pierdu intenționat cuvinte, pronunțîndu-le în șoaptă: „Desigur, nu cele mai importante, draga mea..."

Ca să priceapă cîte ceva din poker, aveau nevoie de cel puțin un deceniu așa că Ned le propuse să-i învețe macao. Deveni atent și le făcu celorlalți semn să tacă.

— Am impresia că s-a trezit. Emilia dădu să se ridice. Englezul îi prinse brațul: Stai! Continuăm jocul de formă. Nu mănîncă dimineața?

— La douăsprezece jumătate, spuse fata, ia dejunul. Pînă atunci ronțăie dulciuri. I-am adus ieri un morman, care de care mai fistichii. Drajeuri cu prune din Pasajul Majestic, fursecuri Pompadour de la Union, rulade cu frișcă de la o cofetărie de pe Moșilor. M-a trimis la țanc, comanda și adresa.

— A început *Răspundem ascultătorilor*, observă amuzat Nicolaescu. Să vezi acum inepții debitate cu talent!

Glasul cristalin al bătrînei înșira cuvinte melodioase. Plictisit, economistul azvîrli cărțile și se ridică de la masă. Își

dezmorţi trupul greoi apoi se duse la fereastră. Peste drum, o femeie în rochie roşie curăţa cu o măturică balustrada balconului. Un bătrîn se zgîia pe geam la cerul de plumb.

— *...nu Mirciulică, pe vremea aceea tu nu erai pe lume. Ai împlinit abia şase ani ori întîmplările despre care-ţi vorbesc s-au petrecut imediat după războiul cel mare. Poţi chiar să te feliciţi că eşti atît de tînăr. Un adevărat noroc căci altfel ai fi fost obligat să faci cunoştinţă cu domnii Hitler şi Mussolini, nişte persoane vulgare, gălăgioase şi lipsite de educaţie pe care în ruptul capului nu le-aş fi primit în salonul meu...*

— Ce vrea? întrebă englezul nedumerit.

Mirel Nicolaescu avea aerul că se distrează copios.

— Face o scurtă incursiune în istorie. Urmează Pearl-Harbour, debarcarea aliată în Normandia şi bascul de tanchist al generalului Montgomery.

— *Eşti obosit, Mirciulică? Nu trebuie să te sfieşti. Putem continua altă dată fără ca eu să mă supăr... Bine, dragul meu, mă întrerupi cînd vrei tu.*

Pe chipul lui Ned alunecă un zîmbet. Mirel chicoti.

— Mirciulică ţine cu noi!

— Isprăveşte! şopti Emilia iritată. Ascultăm sau nu?

— *...de ajuns să-ţi spun că din cauza evenimentelor precipitate totul se învălmăşeşte acum în mintea mea.*

— Şi iată-ne ajunşi la locul de unde am plecat, nu se putu stăpîni economistul să comenteze. Un cerc perfect rotund.

Emilia pocni cu palma în masă. Mirel o măsură scurt, strîmbîndu-şi buzele.

— Fără draci, iubito!

— Ce-ar fi să vă calmaţi? interveni Morton.

— *Nu, Mirciulică, atunci m-am mutat a doua oară. Prima dată am fost silită de bombardament. Exact, la 4 aprilie. Noroc că Madona nu era acolo, ci în grădina vilei noastre de la Domenii. Am vîndut-o în 1947 unui armator grec. Vezi, dragul meu, pînă aici lucrurile sînt cît se poate de clare. Nu statuia am vîndut-o, ci casa! Pe Fecioară am transportat-o cu ajutorul unei slugi credincioase într-un sicriu.*

— Aha! Aha! rînji Nicolaescu. Acum vine distracţia. Te-am zărit printre morminte. Dacă nebuna mă pune să dezgrop morţii, eu renunţ.

Morton trase adînc din ţigară.

— Un sicriu . . . O idee remarcabilă.

— Ce chestie! făcu Emilia.

— *Ai sesizat, Mirciulică? Am depus-o la Cimitirul Belu, într-un cavou. Ce importanţă are numărul aleii de vreme ce după şapte ani, am fost silită să o mut? N-a fost deloc vesel, crede-mă. Proprietarul scosese cripta în vînzare, eu nu aveam suficiente rezerve ca s-o achiziţionez, iar cumpărătorii se grăbeau să intre în posesia monumentului. Desigur, aceeaşi persoană, fosta mea cameristă mi-a sărit în ajutor. Un om deosebit dragul meu. O chema Gina şi era o femeie dîrză şi devotată cu o biografie interesantă. Făcuse cîţiva ani de puşcărie, foarte puţini, te asigur, iar după ce eu nu am mai avut posibilitatea s-o ţin în serviciul meu, s-a angajat îngrijitoare la o biserică . . . Cîteva zile am păstrat sicriul cu Madona în locuinţa noastră. Pe urmă Gina, într-adevăr femeia aceasta era nepreţuită, a avut o idee incomparabilă . . . Ţi-e somn, Mirciulică? Dacă preferi cumva un cîntec de leagăn, nu ai decît să te exprimi. Berceusa lui Mozart mi se pare foarte indicată pentru o dimineaţă mohorîtă de decembrie . . .*

— Istoria are suspens, zîmbi Ned.

Mirel Nicolaescu se răsuci cu spatele spre fereastră. Radiatorul fierbinte îi încălzea spinarea, în punctul acela care începuse să-l supere de la o vreme. Sciatică? Spondiloză, un simplu lumbago? N-avea încredere în medici. „Escroci, sau în cel mai bun caz nevinovaţi care bîjbîie. Cu moartea nu se tocmeşte nimeni. Cît ţi-e scris . . ." Îşi consultă ceasul fără un scop anume.

— Nu cred o iotă din ce cîrîie! Sicrie, cripte! Seamănă cu foiletoanele care le citea bunică-mea acum o sută de ani. „Misterele Bucureştiului", „Cadavrul din baie", „Asasinarea unei fecioare în str. Sapienţei 15 bis . . ."

Din nou glasul bătrînei ţîşni ca un izvor limpede şi economistul îşi întoarse ostentativ spatele.

— *Constat cu satisfacţie, dragul meu, că două-trei zile mi-au fost de ajuns pentru ca gîndurile să mi se înşire clare şi consecvente asemenea mărgelelor înşirate pe o aţă. Comparaţia e demonetizată, dar exprimă minunat ceea ce simt. Unde am rămas? Eşti foarte atent, mulţumesc! Exact, Gina a avut o idee incomparabilă. În biserica unde lucra, se afla un sicriu cu moaştele unui sfînt. Ah, nu mă întreba cum îl cheamă, sînt incapabilă să-mi amintesc numele lui. În orice*

caz, o persoană distinsă şi cu merite, te asigur. Poate se numea Sf. Grigore, poate Sf. Spiridon... Nu, în nici un caz Petru. Dumnealui locuieşte la Roma, o ştie orişicine. Ei bine, Gina a procedat la o schimbare de domiciliu. A introdus statuia de aur în coşciug, îmbrăcîndu-i desigur podoabele sfîntului. Cunoşti o ascunzătoare mai bună? Nici eu. Nu-mi vorbi despre sacrilegiu, Mirciulică. Urăsc să mă gîndesc la ceea ce nu-mi face plăcere. Hotărît, devii dezagreabil şi nu pricep ce te-a iritat! De unde vrei să ştiu numele bisericii? În perioada aceea eram bolnavă de gripă şi te rog să mă crezi, am fost fericită că nu am participat la operaţie. Iar pe Gina a călcat-o tramvaiul înainte ca eu să mă fi sculat din pat. Nu-mi pot închipui un destin mai absurd. M-am necăjit destul din pricina ei. Pentru noi însă un singur lucru trebuie să conteze. Madona de aur se află în siguranţă...

— Fleoşc! se hlizi Mirel Nicolaescu.

Melania îşi isprăvise monologul iar acum lălăia un cîntec fals, cu voce subţirică şi penibilă. Deconcertată, Emilia se uită la Ned. Zîmbea.

— Eu mă car la masă, spuse economistul.

Morton strîngea maşinal cărţile. Continua să surîdă, cu gîndul în altă parte. Îşi ridică ochii.

— A! Te duci? Perfect. Diseară la opt să fii aici. Anunţă-l te rog şi pe Tolea.

— Treabă?

— Probabil.

— Ies şi eu, spuse Emilia, azvîrlindu-şi o privire distrată în geamul bufetului. Îşi dezlegă coama şi îşi netezi părul vorbind cu şiretul negru între dinţi: Mă doare capul şi vreau să fac o plimbare. Am să trec probabil pe acasă, să văd ce mai e.

Morton o privi cu indiferenţă studiată.

— Întîrzii mult?

— Maximum două ore.

În stradă, economistul rînji.

— Am impresia că tipului îi place baba. Ştii că există şi perverşi din ăştia.

— Eşti nebun! exclamă Emilia.

— Ţţ! Sînt lucid şi am intuiţie. Acum exultă că a rămas singur cu ea.

— E cu douăzeci şi cinci sau treizeci de ani mai tînăr! Nu mă lua acum cu complexul lui Oedip.

— Nimic nu mi-e mai indiferent pe lume decît complexul lui Oedip sau al lui Costică. Englezului însă i s-au aprins călcîiele, ascultă-mă ce-ţi spun.

Cap. IX
NED MORTON E LA UN PAS DE ADEVĂR

Maiorul Cristescu nu ştia cum de apăruse Azimioară în garsoniera din strada Toamnei, dar era prea tulburat ca să se mai gîndească la el. Îl enerva şuşotitul martorilor, doi vecini de-ai Melaniei rugaţi să asiste la ruperea sigiliilor, răspundea distrat întrebărilor procurorului. De cum pătrunsese în casă, simţise că ceva nu e în regulă. Aparent nu fusese clintit nici un obiect. Îi fuseseră de ajuns cîteva minute ca să se dumirească. Probele! Preţioasele, unicele, şi inestimabilele probe împotriva Melaniei dispăruseră. Căci acesta era adevărul, dispăruseră. Puţin îi păsa maiorului că perdeaua, pendulul, scrinul sau tabloul continuau să existe în cutare ungher, sau spînzurate de perete, cîtă vreme nu mai erau identice cu cele din filmul încuiat în safé-ul său de la minister.

Ceasuri întregi contemplase pelicula şi putea să reproducă piesele fotografiate pînă la cel mai mărunt detaliu. Acum fuseseră trucate cu o dibăcie drăcească, în care Cristescu desluşea batjocură, un cinism de factură singulară caracteristic bătrînei. Parcă o vedea scoţîndu-i limba şi chicotind mulţumită. Melania nu se mulţumise să nimicească pur şi simplu obiectele compromiţătoare. Nu! Le ajustase pe ici pe colo, oferind prilej colegilor maliţioşi de a-l consola: nu-i nimic, se mai înşală omul, important e că ai avut bunăvoinţă... De ce adică să nu fii arătat cu degetul dacă se poate: Uite-l pe ăla prostu...

Încredinţată chiar de vinovăţia bătrînei, nici o instanţă n-ar fi emis o sentinţă de condamnare pe baza unor probe schimonosite admiţînd că ar fi îndrăznit să depună un asemenea dosar pe masa completului de judecată.

Imaginîndu-şi-l pe Cristescu contemplînd acest fiasco, bătrîna dorise să i se audă cascadele de rîs clocotind între zidu-

rile garsonierei din strada Toamnei. Ei bine, izbutise peste așteptări.

În momentele acelea, maiorului îi era absolut indiferent cum reușise să intre Melania în casă fără a lăsa urme. Reperarea lor era la fel de inutilă ca și astuparea unei sticle complet goale cu un dop sau cetluirea unei colivii de unde canarul a zburat.

Cristescu avea să revină în zilele următoare cînd, cu creierii storși, va încerca să reconstituie itinerarul pașilor și gesturilor Melaniei.

Plecă mormăind un salut scurt. Locotenentul încercă pe cît posibil să împiedice aglomerarea altor urme peste cele lăsate, eventual, de bătrînă. După ce expedie martorii, încuie și se întoarse la minister.

Îngrijorarea îi crescu cînd află că maiorul nu dăduse nici un semn de viață. Îi telefonă acasă, apoi la soră-sa, o fată bătrînă care locuia singură în Balta Albă. Nu-i răspunse nimeni. În cele din urmă se prezentă colonelului Nasta la raport.

*

Sălcii pleșuve, un lac mort, tulbure și cenușiu, bănci pe care nu stă nimeni, acoperite cu zăpadă, *Pescărușul* trist. Tristețea dezolantă a locurilor de agrement estivale, cabane, campinguri, hoteluri, chioșcuri din cioburi de sticlă colorată, în noiembrie sau februarie... Sub copacul acela, lîngă oblonul verde, sau pe treptele de piatră galbene, nu, nu acolo, uită-te la stînga, lîngă debarcader, și dincolo, lîngă gardul pe care iedera împletește frînghii groase și umede, și dincolo s-au pripășit amintiri vechi de-acum patru sau cinci luni. O sărutare, berea Radeberger sorbită sub umbrela înfiptă în mijlocul mesei, era dimineață, iulie, lume puțină și încercai un sentiment îmbătător de libertate, privind iola, pasăre albă care-și sălta șoldurile nervoase în undele reci ale lacului. Servieta stătea pe fotoliul de răchită... O rochie cu flori, imagine fugară, înfoiată împrejurul unor picioare bronzate, o oranjadă în sondă aburită plutind în aer pe tipsia nichelată la Inox, ploaia cu clăbuci și cafeaua băută în bărulețul avion. Rîdeați...

Cînd ploaia te surprinde de mînă cu o fată seamănă cu o aventură. „Așa mi se părea pe atunci", gîndi Cristescu trecînd pe lîngă băncile pustii. Cînd, atunci? Surpriza îl făcu să se clatine și privi nedumerit în jur. Sînt 18 ani de cînd n-a intrat în Parcul Herăstrău? Pe unde naiba umblase? Încercă

zadarnic să-și reconstituie itinerarul. Nu izbuti să descopere nimic care să se abată, să frîngă monotonia traseelor diurne. Drumul pînă la minister, week-end-uri vijelioase, gonind ca bezmeticul pe șosea spre Eforie unde nevastă-sa își făcea cura de nămol în fiecare vară, drumul spre dentist, cinematograful de cartier, și frizeria... și? Și bineînțeles, orașul străbătut în lung și-n lat fără să vezi nimic din jur, alergînd după cîte un escroc interesant, sau de mîna a șaptea, nebuni care-și imaginează că lumea se împarte în deștepți, adică ei, și tolomaci, ăilalți care s-au născut numai pentru a fi fraieriți.

În fața ochilor îi răsări chipul Melaniei, dar îl alungă hotărît din minte. Nu voia să se gîndească acum la ea. Ajuns în creștetul podețului — i se părea că seamănă cu spinarea arcuită a unei pisici uriașe de oțel și imaginea îl irită prin asociație cu motanul bătrînei — maiorul se sprijini cu coatele de parapetul umed. Își aminti de o întrebare care figura în „oracolele" adolescenței lui. Înlocuiau albumele bunicilor cu maxime, panseuri, flori presate și poezii născocite, de cele mai multe ori copiate din volumele unor poeți mai puțin cunoscuți de către admiratorii care mizau pe ignoranța posesoarei. Prin anii '50—55, nu exista liceeană fără oracol. Întrebările din capul paginii erau de-o tîmpenie remarcabilă: În ce clasă sînteți? Ați iubit vreodată? Pe cine? L-ați sărutat? Ce actor preferați? Cine sau ce ați fi dorit să fiți dacă n-ați fi fost ceea ce sînteți?...

Cristescu își încrucișă mîinile fără mănuși deasupra apei. „Ce aș fi vrut să fiu?" Matematica nu-i plăcuse, de medicină fugise iepurește, se crispa doar cînd simțea miros de policlinică, învățămîntul i se păruse întotdeauna „articol de damă". Escroc internațional, scrisese atunci în caietul gros cu marginile îmbrăcate în aramă, ca să epateze. Suna altfel în avalanșa de academicieni, pictori celebri, romancieri, inventatori și cîștigători ai Premiului Nobel.

Un zîmbet flutură pe buzele maiorului. De partea cealaltă a podului, pe malul apei, paznicul îl privea cu atenție de cîteva minute.

„Așteaptă să mă azvîrl în baltă, ca să intervină oportun. Trebuie să-și justifice și el salariul..."

Se desprinse de parapet și i se păru că omul oftează decepționat. Îl salută mașinal și își continuă drumul.

Ce naiba aș fi vrut să fiu? Cînd isprăvise facultatea și începuse munca de anchetă adora în secret să i se spună de-

tectivul. Imagina cazuri răsunătoare care aveau să-i aducă celebritatea, își auzea numele pronunțat cu respect profesional de clienții Văcăreștiului. „Toți sîntem oare la fel de naivi la douăzeci de ani?“

Fleacuri! Esențial era că izbutise timp de două ceasuri să nu se gîndească la Melania. Cînd ieși din parc știa ce are de făcut. Nu trecuse de mult pe la soră-sa. Era o femeie odihnitoare care nu se simțea obligată să vorbească atunci cînd nu avea nimic de spus. Putea sta ceasuri întregi alături de tine fără să scoată un sunet. Și casa ei era plăcută. Printre mobilele vechi și tablourile întunecate, prea sumbre, relicve de familie urîte și triste, dar cu un trecut al lor care pentru Cristescu însemna ceva, încercai o senzație stranie de viață pașnică. Ultimele două războaie parcă nu izbucniseră niciodată.

Un motan negru țîșni pe neașteptate de sub gardul Bordeiului. Fără să-și dea seama ce face, Cristescu se aplecă fulgerător, adună un pumn de zăpadă și-l azvîrli după el. O femeie împlinită, cu o căciulă de vulpe polară, îl apostrofă indignată:

— Ce ți-a făcut, domnule, biata pisicuță?

Maiorul mormăi ceva și se îndepărtă. Ar fi fost prea complicat să-i povestească acum despre Mirciulică și cei 320 de motani negri. Văzu un taxi liber și-l opri cu un sentiment de ușurare. Femeia clătină capul și mută plasa în mîna cealaltă.

*

Emilia le aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu deslușî nimic deosebit. Chipul lui Ned era zîmbitor ca totdeauna, obrajii bătrînei cam prea rumeni și fata o suspectă că dăduse din gros cu roșu. Făcuse cîteva cumpărături și se duse să le lase în bucătărie.

— Cum a fost plimbarea? se interesă englezul.

— Mi-a făcut plăcere. E cam umed, dar nu mă sinchisesc niciodată de așa ceva.

— Și acasă?

— Totul în ordine. Cîteva scrisori fără importanță, un aviz de plată, mai nimic...

Telefonul sună o dată și se opri brusc. După semnalul convenit, Emilia ridică receptorul abia la al doilea apel.

— Trebuie să fie Tolea sau Mirel... Da, e Tolea. Ce-i spun?

— Diseară la 8 ne întîlnim toţi aici. Să vină neapărat cu maşina.

Profitînd de neatenţia Emiliei, Ned scoase o hîrtiuţă din buzunarul de la piept, o cercetă scurt şi şopti surîzînd:

— Am uitat să vă întreb: Cine e de fapt Melania Lupu?

*

Cînd discutau despre Mirel Nicolaescu, la o şuetă întîmplătoare între foşti colegi de liceu sau de facultate — cînd uşor ameţit şi bine transpirat după mai multe şpriţuri de vară care-ţi stimulează dispoziţia nostalgică, te întrebi „ce-o mai fi făcînd cutare, nu l-am văzut de la bacalaureat" — toată lumea era de acord că economistul avusese o evoluţie ciudată. Camarazii îşi aminteau de un băieţaş rotofei, cu capul rotund, vesel şi mîncăcios, apoi de un adolescent masiv cu surîs zeflemitor, autorul unor replici de spirit rămase vestite şi pe care colegii de clasă sau seminar le citau încă după 20 de ani, ori le recunoşteau surprinşi în repertoriul generaţiilor tinere, ceea ce-l determinase pe un amic să constate amuzat: „Mirel a intrat în folclor".

Învăţa bine, fără eforturi, profesorii îl agreau, deşi nu le cerşea graţiile, era pe departe cel mai simpatic din toată clasa, grupa, institutul etc. etc. şi nu se putea concepe petrecere sau excursie fără participarea lui. Cînd isprăviseră facultatea, adresa şi numărul de telefon al lui Nicolaescu figurau în toate agendele. Îşi făgăduiseră întîlniri lunare şi ulterior, scoţînd cîte o fată la plimbare, imediat după suvenirurile din armată sau „cum l-am driblat pe Vasiliu de Financiar în IV", ajungeau inevitabil la bancurile lui Mirel.

Dispăruse cîţiva ani pe la Hunedoara sau Reşiţa, nimeni nu ştia exact, iar la întoarcere începuse să evite sistematic vechile relaţii. Acostat totuşi pe stradă ori pe culoarele ministerului de vreun entuziast, dintre foştii suporteri, Mirel arbora un gen nou. Distrat, în permanentă eschivă, mereu grăbit creînd clar celuilalt senzaţia că abia aşteaptă să scape. Astfel de dialoguri deveniseră clasice:

— Te însoţesc cîţiva paşi, Mirel. Domnule, de cînd nu ne-am mai văzut! Îl ţii minte pe Rămureanu?

— Nu, răspundea invariabil Nicolaescu oprindu-se în mijlocul drumului. Încotro o iei?

— În stînga, spre Cotroceni. Am treabă la Academie...

— Eu exact în direcţia contrară. Dezolat, iubitule! Servus!

Rămas în mijlocul drumului, omul încurca timp de cîteva secunde circulația, apoi închidea gura și își vedea de treabă. Cînd se întîlnea cu alți colegi, comenta stupefiat incidentul. Ceea ce-i deruta pe mulți era în special atitudinea evazivă a lui Nicolaescu. „Dacă-i ceri adresa ori telefonul, ai impresia că a uitat numărul și unde stă, sau e gata să te asigure că de fapt nu locuiește nicăieri, că problema-l jenează, iar tu ai gafat ca un dobitoc... Nici bancuri nu mai face! Ce-i cu ăsta, domnule?!“

Nu știa nimeni. Explicațiile spectaculoase, o mare carieră eșuată, sau altceva asemănător nu mulțumeau nici pe cei mai superficiali. Mirel nu era individul pe care viața să-l lovească. Există o vocație în acest sens, căci totdeauna indiferent de circumstanțele exterioare, dar în funcție de temperamentul lor, anumiți oameni vor suferi, suferință permanentă, reală ori inventată iar alții dimpotrivă, vor rîde și pe patul morții găsind că viața e o glumă strașnică. Ori, Mirel nu avusese niciodată ambiții grozave, problemele majore ale omenirii dezbătute mai mult cu patimă decît cu argumente în nopțile de cămin — discuții ce degenerau uneori din cauza entuziasmului exagerat al participanților — îl lăsaseră totdeauna rece, dragostea era un act superb, sublim, înălțător, dar concret și în orice caz, fără nici o legătură cu somnul sau pofta de mîncare. Deși foarte tineri pe atunci, băieții și-l puteau lesne imagina peste zece ori douăzeci de ani. Un domn de statură măreață, jovial, însurat cu o gospodină excelentă, el însuși făcînd cu plăcere bucătărie, tatăl unor copii „absolut geniali — îi pune în încurcătură pe profesori, mă înțelegi“ — ospitalier, gutos și cu tensiune arterială, odată quinquagenar.

De aceea cînd îl vedeau acum, rămîneau descumpăniți, încercînd totodată un sentiment de frustrare. Fiecare se vrea în sinea lui profet și există puține fraze care s-o echivaleze în satisfacție pe acel „ți-am spus eu?“

Mirel era singurul care nu se însurase după 15 ani de la absolvirea facultății. Nu părea nici mulțumit, nici nemulțumit ci mai degrabă iremediabil plictisit, se complăcea într-o neglijență dezgustătoare, îți întorceai ochii de la gulerele și batistele lui, dar ceea ce era mai trist, Mirel își pierduse principala calitate: veselia. Toate acestea, Nicolaescu le intuia ori le citea limpede pe chipurile celor mai puțin abili. Și atunci, prefera să-i evite. În fond, părerea lor, părerea tuturor de fapt, îi era relativ indiferentă. Decepția însă, provocată de

propria-ţi persoană, consternarea combinată cu repulsie şi compătimire se digeră mai greu. „Dobitoci!“ îi taxa fără excepţie şi se ascundea într-un gang, sub umbrela coborîtă brusc pe faţă, neezitînd uneori să traverseze strada pe stop pentru a scăpa de efuziunile vreunui fost simpatizant.

Bineînţeles, cu Mirel se întîmplase ceva. Trecuseră de atunci cincisprezece ani şi nu făcuse confidenţe nimănui. Cert este că dintr-o anume noapte de vară a lui 1962, petrecută pe terasa Hotelului Flora din Mamaia, existenţa lui Mirel se schimbase radical.

*

La opt şi jumătate se aflau toţi împreună. Melania acuzase o indispoziţie trecătoare: „Nimic grav, la vîrsta mea o migrenă uşoară e ceva frecvent, nu aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi“, îi asigurase deşi nimeni nu se simţea îngrijorat şi se retrăsese în dormitor cu Mirciulică şi o carte sub braţ.

Ned le expuse în cîteva fraze scurte programul. În timpul prînzului dăduse tîrcoale Mitropoliei şi reuşise să intre în vorbă cu un călugăr. Îi făcuse cîteva instantanee color şi cînd după zece minute omul îşi admiră fotografiile, se bucură ca un copil. Bîlbîia o franceză fantezistă şi Morton izbuti să afle că există zece biserici în Bucureşti unde pot fi admirate moaştele unor sfinţi despre a căror activitate individul părea foarte informat. Ned îşi notă numele bisericilor, le identifică pe hartă şi vizitîndu-le în aceeaşi după-amiază, ajunsese la concluzia că dacă *Madona* a fost într-adevăr ascunsă de camerista Melaniei substituind relicvele dintr-un sarcofag, atunci doar două dintre aşezămintele cercetate puteau constitui obiectul interesului său. Celelalte opt trebuiau excluse fie din cauza dimensiunilor reduse ale sicrielor, fie a conţinutului lor. Primul obiectiv avea să fie biserica Sf. Damian. Englezul îşi trase fermoarul vindiacului de antilopă. Se uită la balerin.

— Ai venit cu maşina, bănuiesc.

— Da, mi-a atras atenţia Emilia.

— În fond, n-am înţeles de ce ai nevoie de două maşini, spuse fata.

— O să înţelegi. Ned îşi verifică copcile mănuşilor. Cum transportăm *Madona*? Nu intră în portbagaj.

Emilia începu să rîdă.

— Mai speri s-o vezi vreodată la faţă? Ce copil eşti!

— Am hotărît de comun acord să epuizăm orice şansă. Luni plec.

Nicolaescu întrebă cu tîlc:

— Sigur?

— Sigur, răspunse Ned sec. Nu te îmbraci, Emilia?

Fata se pregătea să deschidă televizorul. Se opri cu mîna pe buton şi îl cercetă surprinsă.

— Bătrîna rămîne singură?

— Nici o grijă, nu fuge.

Economistul reluă jocul.

— Sigur?

— Sigur, replică la fel de uscat Morton făcînd abstracţie de rînjetul celuilalt. Individul nu-i plăcea deloc. I se adresă Emiliei: Îmi asum toată răspunderea. Nu ne putem dispensa de nici un om, altfel nu te deranjam. Vei supraveghea strada.

— Mă rog, nu am nimic împotrivă.

Mirel Nicolaescu căută triumfător ochii fetei. Ned bătu în uşa Melaniei.

— Poftim! se auzi glasul firav al bătrînei. Cînd dădu ochii cu ceilalţi, sări confuză din pat. Scuzaţi-mă, credeam că-i numai domnişoara Emilia ... Tocmai mă întinsesem puţin.

— Foarte bine, odihniţi-vă. Noi ne întoarcem repede.

— Plecaţi? Ce stupidă sînt ... Bineînţeles, de vreme ce vă văd îmbrăcaţi. Petrecere plăcută! Dacă m-aş fi simţit mai bine, v-aş fi însoţit bucuroasă. La revedere, dragii mei ...

Vlăduţ Tolea ca totdeauna nu ştia ce să creadă, dar nu îndrăzni să întrebe.

*

După ce se asigură că e singură în toată casa, Melania intră în bucătărie şi îi prepară cina lui Mirciulică. Îi dădu explicaţiile necesare în timp ce-şi schimba hainele.

— Voi face o vizită la locuinţa doamnei Tudor, dragul meu. Îţi garantez că dacă există în toată casa un singur amănunt care să aibă legătură cu Fecioara de aur, prietena ta îl va găsi. Nici umbră de fanfaronadă în această afirmaţie, ci doar hotărîrea de a duce la bun sfîrşit o treabă începută. Va trebui să iau cu mine un şperaclu. Nici broasca de la safe-ul colonelului n-a rezistat în faţa acestui instrument. Pare desigur ciudat, însă eu am foarte multe calităţi tehnice şi degete îndemînatice. Nu, nu pretind defel că aş fi Edison, deşi bănuiesc că am încurcat puţin lucrurile. Domnul acela

a fost parcă fizician... Văd că n-ai mîncat totul, Mirciulică! Poţi să-mi explici şi mie de ce eşti bosumflat? Te-a indispus domnul Ned?... Nu aud bine! Ce spui? A, te-au agasat surîsul lui enigmatic şi privirile lungi, pătrunzătoare? Ei bine, găsesc că atitudinea ta e lipsită de cumpăt. Fără îndoială că eu personal m-am simţit măgulită. Nu cunosc multe cocoane de vîrsta mea care să mai primească astfel de omagii. La 63 de ani — vezi sînt îndeajuns de şireată pentru a nu face un mister din asta, cînd îţi ascunzi etatea rişti să ţi se dăruiască cam cinci-şase ani în plus, în treburile astea oamenii devin repede grozav de generoşi — deci la vîrsta mea, te preocupă de obicei buletinele de sănătate, consumi oţet de mere sau alte prostii la modă şi te îngrijeşti de locul de veci. O mentalitate morbidă... Din fericire, după cum ai constatat, domnul Ned se mulţumeşte să-şi manifeste doar o admiraţie plină de respect. Nici urmă de îndrăzneală în comportarea dumnealui, căci eu nu aş fi dispusă să accept aşa ceva. Nu pricep ce tot mormăi, ştii cît mă enervează persoanele care nu vorbesc răspicat. Ah! De unde ştia domnul Ned că mă cheamă Melania Lupu? A, n-o ştie, m-a întrebat numai cine e persoana fără să-i treacă prin minte că o are în faţa lui. Crede-mă, nu mă înşel. Evident însă că voi studia problema. Numele acesta nu i-a venit pe buze din senin. Eu sînt gata, Mirciulică. Voi închide bine toate uşile şi ferestrele nu pentru că mi-ar fi teamă că ai vrea să fugi. Mă bizui însă prea puţin pe simţul tău de orientare într-un loc necunoscut şi s-ar putea să te rătăceşti. Mulţumesc, dragul meu, urările tale mă îmbărbătează.

Bătrîna stinse toate luminile cu excepţia veiozei din dormitor, formă de două ori numărul de telefon al Olgăi Tudor, fără să-i răspundă cineva apoi trase pe mîneci trenciul negru.

*

— Vă duceţi la biserică singuri, spuse Ned deschizînd portiera Renault-ului.

Îl priviră deconcertaţi.

— Şi dumneata? întrebă Emilia.

— Mă interesează drumurile doamnei Tudor.

— Aha! exclamă economistul. Am înţeles.

— N-ai înţeles nimic, deşi eşti la vîrsta la care aveam dreptul să ne aşteptăm la mai mult.

Ned se așeză la volan. Economistul îl privea zîmbind.

— Mă întreb ce figură o să faci aflînd că ți-am suflat Fecioara.

— Întîi trebuie s-o găsești. Succes!

*

Parcaseră mașina pe o stradă din spatele bisericii. Era un lăcaș religios specific românesc, cu contraforturi puternice, văruite, acoperiș de olane roșii și pridvor sculptat în piatră. O scăricică romantică, opt sau zece trepte din fier forjat, cu sinuozități de cochilie ducea spre o ușă întunecată, toată numai înflorituri, spartă în zidul din coasta bisericii. Aceasta, construită separat de poarta grea din tindă, stîrni mirarea Emiliei.

— Ce destinație are?

— Habar n-am, ridică din umeri Mirel Nicolaescu. N-am făcut religie în școală.

Tolea încercă o explicație fantezistă.

— E folosită probabil de paracliser.

— Adică intrare de serviciu, rîse Mirel. Du-te, domnule, de aici...

Balerinul, emoționat, cu cîrcei în stomac, încerca din răsputeri să se stăpînească pentru a nu face figură proastă. Se întrebă uimit: „Cum Dumnezeu îi mai arde de bancuri?!" De patru zile trăia într-o agitație continuă. Tresărea ori de cîte ori se auzea strigat de un coleg, vederea unei uniforme albastre îi tăia răsuflarea, își verifica mereu spatele, ezita înainte de a răspunde unui apel telefonic.

Acum, ideea de a sparge o biserică îl crispa. Tolea nu era propriu-zis credincios. Nutrea însă unele superstiții tradiționale. Cu ani în urmă, îl prinsese o furtună pe aleile Cimitirului Belu. Mergea de mînă cu Anca... Fata își încleștase brațele după gîtul lui sărutîndu-l pătimaș sub streașina unui cavou. Rămăsese consternat. Își închipuise că e perversă. După incident, interesul lui față de această legătură scăzu simțitor.

— Du-te, Emilia șopti Mirel. Știi ce ai de făcut.

Fata înclină capul. Urma să aștepte în mașina lui Vlăduț. Dacă ceva nu era în regulă, trebuia să aprindă de trei ori farurile. Orientaseră Wolkswagen-ul în așa fel, încît geamurile bisericii să se afle în bătaia luminii. Se îndepărtă privind de cîteva ori în urmă.

Economistul îngenuncheat lîngă ușa îngustă, cu podoabe de fier forjat din coasta bisericii, introdusese în broască o tijă flexibilă de oțel. Constată că lanterna tremura în mîna balerinului și-i surîse încurajator.

— N-ai nici un motiv să fii neliniștit, bărbate! O să meargă ca-n filme, o să vezi!

— Nu mi-e frică ... Sînt puțin nervos.

Cerceta din ochi împrejurimile. Locul era destul de ferit. O grădină mare cu copaci bătrîni împrejmuia biserica, casa parohială avea ferestrele spre stradă. Cartierul, rupt cumva de arterele importante, părea liniștit. În aproape zece minute, Tolea nu văzuse nici o mașină circulînd. Îl îngrijorau mai mult urmele lor lăsate pe zăpadă. Își zise însă că englezul trebuie să-i fi dat lui Mirel o soluție și în privința asta.

— Gata! răsuflă Nicolaescu apăsînd pe clanță.

Fierul înțepenit scrîșni strident. Spaima balerinului amplifică zgomotul. Avu senzația unei trîmbiți care țipă în întuneric.

Pătrunseră în altarul bisericii. Candela de la icoana Fecioarei Maria ridica un degetar de lumină albastră. Era liniște, liniștea caracteristică locurilor pustii, mirosea a ceară și insecticid. Vlăduț Tolea își făcu pe furiș cruce, articulînd mut: „Iartă-mă Doamne ..."

Mirel mergea înainte luminînd calea. Lanterna rostogolea pe dalele de piatră un ou gălbui și jucăuș. Se opri în pragul unei nișe. Trei trepte acoperite cu o carpetă persană duceau la un sarcofag bogat împodobit. În stînga și dreapta, vegheau două suporturi de argint pentru lumînări.

Economistul agăță laterna de bucla unui motiv decorativ, urcă treptele și apucă hotărît capacul sicriului. Vlăduț îl privea amorțit, cu o ciudată senzație de greață. Mirel Nicolaescu rînji:

— Mă gîndesc ce mutră o să facă mîine popa cînd o vedea că i s-a cărăbănit chiriașul.

*

Ned Morton urmărea prudent taxiul bătrînei. Recunoscu străzile din cartierul Olgăi Tudor și zîmbetul i se accentuă.

Înainte de a suna la ușă, Melania dădu tîrcoale casei. Privi atentă ferestrele cu obloanele lăsate prin care nu se strecura nici un firicel de lumină, apoi intră în curtea îngustă cu un

copăcel împachetat în hîrtie de ambalaj și cîteva tije din lemn descăpățînate de globurile de sticlă care vara ridicau portocale strălucitoare roșii, albastre și verzi.

Sună lung și bătu insistent, dar cu discreție pentru a nu alarma vecinii la ușa cu geamlîcuri și cînd se încredință că în casă nu se afla nimeni, începu să manevreze șperaclul.

„Un fleac de broască, draga mea, mai mult un pretext". Își scutură zăpada de pe încălțăminte și pătrunse într-un vestibul dreptunghiular, cu o carpetă de linoleum și două cuiere pom. O ușă de sticlă cu perdeluțe de creton dădea în sufrageria Olgăi Tudor. „Sufragerie, hol, cameră de zi și tot ce poftești", își spuse bătrîna dînd ocol încăperii, după ce apăsase pe comutator.

Se aflau dispuse în funcție de considerente practice, fără cea mai mică umbră de preocupare estetică, o sufragerie greoaie, — „îngrozitorul stil Brumărescu, fetițo, de care oamenii par că nu izbutesc să se plictisească" — o mașină de cusut, un jilț înalt și ponosit, cu urechi ascuțite, care te împiedica să vezi ce se întîmplă în stînga sau în dreapta atunci cînd întorci capul, un Phillips vechi, instalat pe o măsuță de șah, o canapea tare și urîtă, tapițată cu păr de cal.

— N-ai văzut în viața ta un interior mai bătrînesc, Melania, iar în vaza aceea cenușie — două doamne aproape dezbrăcate, spate în spate care Dumnezeu știe de ce își împreunează mîinile într-o mișcare extrem de incomodă, nici n-ai pomenit vreodată ceva mai absurd — poți pune rămășag: nimeni n-a mai așezat o floare de o sută de ani. Un adevărat supliciu să trăiești între asemenea lucruri urîte și totuși fii convinsă, Olga Tudor le iubește și se gîndește cu tristețe cum praful se așterne peste ele . . . Ia te uită!

Culese de pe masă o bucată de hîrtie pe care o mînă nesigură, literele n-aveau fermitate și scăpau mereu sub rînd, așternuse cu creionul:

Dragă Olguța, știu că nu te poți întoarce acasă, mi-a spus avocatul că procesul tău a fost fixat peste două săptămîni. Eu totuși îți scriu, sperînd în imposibil. Mă reped pînă la Pitești să-mi încasez pensia. Azi e marți, pe duminică socotesc să fiu înapoi. Florile i le-am dat doamnei Gheorghiu. A fost cineva de la Paris trimis de George dar n-am înțeles mare lucru . . . Pe curînd, Sile.

— Mda . . . Este scrisoarea unei rude, frate, poate cumnat, care locuiește la Pitești. Cît despre persoana din Paris, cred

c-o cunoşti şi tu Melania. Nu poate fi decît domnul Ned. Faptele se înlănţuie.

Fredonînd bine dispusă, bătrîna inspectă micul dormitor separat doar cu o draperie, la fel de searbăd: un divan acoperit de un brocart cu firele duse, o oglindă şi o măsuţă cu cîteva dresuri obişnuite, un ruj ieftin, un borcănel cu un rest de cremă, o pensetă şi alte cîteva fleacuri, un raft de cărţi şi un şifonier cu furnirul spart în dreptul broaştei. Cercetă garderoba săracă apoi trecu în baie unde constată că sifonul closetului era defect şi că în loc de hîrtie igienică, Olga Tudor folosea jurnale.

În sfîrşit, vizită bucătăria cu oale vechi, fabricate înainte de război şi eterna garnitură de cutii din tablă roşie pentru condimente, despre care Melania nu-şi amintea să le fi văzut într-o singură gospodărie întrebuinţate conform destinaţiei.

— Eu ţin înăuntru nasturi, sau pun bine cîteva chitanţe ori alte lucruri importante pentru ca să nu-mi amintesc niciodată unde şi ce anume am pus.

Se întoarse în sufragerie îngăduindu-şi o clipă de răgaz.

— După cum vezi, draga mea, doamna Tudor trebuie să fie o femeie nepăsătoare, cam delăsată, fără cine ştie ce poftă de viaţă. Chiar cînd nu ai bani, poţi pune un guleraş alb la o rochie ca să o învioreze, aşa ceva nu ruinează pe nimeni, numai că trebuie să-ţi şi ardă. Ori, hainele ei sînt sumbre, şi e de ajuns o singură privire ca să-ţi dai seama că puţin îi pasă ce pune în spinare. Ce concluzie ai mai tras, Melania, despre ea? Dezordonată, asta am auzit! O fire nu prea complicată deşi habar n-am de unde ai dedus-o ... Ce spui?! Nimic încuiat, nici o cheie în toată casa, nici zăvor la intrare, o broască simplă ... Mde, nu te contrazic, dar ar mai putea să însemne şi altceva. De pildă, mult curaj fizic şi un simţ de proprietate atrofiat. Stă prost cu banii ... Asta o observa şi un şcolar. O să ne uităm acuş la taloanele ei de pensie. Fii sigură că există în vreo cutie de bomboane împreună cu carnetul CEC dacă-l are, două-trei fotografii, scrisori vechi şi un capăt de panglică albastră. Nu mă întreba de ce, fetiţa mea, dar vei găsi în-tot-dea-u-na în cutiile cucoanelor în vîrstă un capăt de panglică albastră şi un clips de cauciuc roz rămas de la un portjartier vechi.

Se ridică atingînd cu vîrful degetelor înmănuşate, marginea mesei acoperită de un covor roşu.

— Și acum concentrează-te, Melania! Dacă există în această casă ceva, adresă, fotografie, un număr, semn, sau orice amănunt care să aibă o legătură cît de firavă cu *Madona de aur*, unde ar fi pus sau ascuns acel ceva o femeie cu personalitatea și mentalitatea doamnei Olga Tudor?

Bătrîna trase sertarele comodei scotocind fără convingere printre rufe uzate, ciorapi și un maldăr de tricouri cu miros specific de naftalină, presărată peste lucru neaerisit. Împinse sertarele la loc și înainte de a intra în dormitor, deschise aparatul de radio. Cunoștea emisiunile de noapte. În funcție de program, putea să-și dea seama cît e ceasul. Crainicul o scuti de aprecieri aproximative anunțînd ora unu.

*

Ned privea stupefiat printr-o crăpătură a oblonului manevrele bătrînei.

„Hm, ciudat! Foarte ciudat..."

*

Economistul dădu la o parte velința de mătase grea, purpurie, brodată cu aur care acoperea trupul mumifiat. Tolea îl urmărea cu ochi dilatați, gîfîind de o curiozitate crispată. Zîmbetul i se strîmbase într-un rictus.

— Cucu! făcu Mirel și exclamația țîșni cu zgomot de pușcă între zidurile cu coifuri înalte de piatră.

Balerinul se clătină gata să cadă. Mormăi o înjurătură azvîrlindu-i o privire otrăvită. Economistul înghesui în sicriu cuvertura purpurie și puse capacul.

— Ce-i? întrebă Vlăduț.

— Nimic. Adică nu-i aici. I-am stricat somnul de pomană... Desprinse lanterna: Plecăm.

— Lăsăm totul vraiște?

Nicolaescu ridică din umeri.

— Oricum, își vor da seama că s-a umblat. Esențial e să ne poată identifica urmele și n-au cum s-o facă... Rîse: Am auzit de unul care-și dădea cu pumnii în cap pe scaunul electric pentru că avusese gustul să-și cumpere pantofi de cauciuc cu zig-zag pe talpă. Mă rog, aici sînt covoare. Afară vom răvăși zăpada.

Emilia îi aștepta cu mîinile încleștate pe volan. Înainte de a urca în mașină, Mirel adună mucurile azvîrlite de fată pe caldarîm.

— Ai fumat mai mult de cinci țigări?

— Nu, nu cred...

— Ar trebui să fii mai atentă, darling, declară uscat, deschizînd portiera și introducînd chiștoacele în scrumiera laterală.

Emilia își mușcă buzele.

— Ce-ați făcut?

— I-am cerut scuze tovarășului că l-am deranjat și am șters putina. Tipul e cast, nu acceptă o fecioară în așternut chiar dacă are coapsele de aur.

— Eram convinsă. Și acum?

Se uitară la Mirel. Tăcea încruntat privind înainte. Ned ar fi încercat, probabil, a doua spargere. Ei erau însă cu nervii în vîrful degetelor, făcuți praf după cîteva ore de tensiune.

— Tragem cuminți pe dreapta.

Urcară în mașină. Tolea își trecu limba peste buze.

— Aș bea ceva.

— Și eu, șopti Emilia. Am văzut o sticlă de coniac în bufet. Stăm în bucătărie să nu ne audă bătrîna.

— Și pe acoperiș lady, spuse vioi economistul umezindu-și buzele groase. Nu știi ce înseamnă o sticlă de coniac la ora două noaptea, în București!

Balerinul conducea cu abilitate. Fără să și-o mărturisească, în ciuda eșecului, toți trei se simțeau cuprinși de-o bună dispoziție bizară. Respirau ușurați și priveau încrezători bulevardul pe care patrulau camioanele I.C.A.B.-ului, azvîrlind zgrunțuri de sare.

*

Două lucruri i se părură interesante Melaniei. Un caiet cu coperți roșii care pe lîngă adrese și telefoane, numărul buletinului și al carnetului CEC cuprindea diverse notații, și o fotografie.

De fapt, Melania o alesese dintr-un set de cinci, toate imortalizînd din diverse unghiuri un colț de parc sau grădină. Se vedeau tufișuri, trunchiul unui arbore, un capăt de alee și o bancă de piatră. Melania nu putea să-și dea seama dacă e vorba de o grădină publică sau particulară. Un amănunt însă o determinase să cerceteze cu luare-aminte fotografiile. În afară de faptul că priveliștea nu era din cale afară de pitorească ca să justifice repetarea clișeului, în toate cele cinci imagini nu apărea nici o persoană.

— Poţi să te uiţi şi cu lupa, fetiţo, n-ai să zăreşti oricît te-ai strădui nici măcar codiţa unui căţel. Crede-mă, căci tu ştii că nu te mint, aici se ascunde un mister... Doamne, Melania, de cînd foloseşti cuvinte din acestea ieftine, care nu au nici o legătură cu formaţia ta spirituală?! Mistere, fantome, senzaţii... Dacă nu te înşeli, ele figurau pe coperta colecţiei Celor 15 lei, editată de domnul Ig. Hertz după care se dădeau în vînt ordonanţele colonelului şi duduia Margot, casieriţa de la cofetăria Dobriceanu. Oh, da, trigoanele lor cu nuci erau de-li-cioa-se. În fine, te rog să fii atentă cum te exprimi. Nimic nu poate justifica o conversaţie neîngrijită. Eşti oare în toate minţile, draga mea? S-a făcut aproape două şi tu sporovăieşti, sporovăieşti. Hai, bagă în buzunar poza şi caietul şi ia-ţi rămas bun deoarece nu vei mai călca probabil niciodată în această casă. Nu pretind că doamna Olga Tudor n-ar fi o femeie interesantă în felul ei, dar nu ţi-ar place s-o socoteşti printre prietenele tale. Fie vorba între noi, nici ea nu va tînji vreodată după compania ta. Eşti gata? Spune frumos noapte bună şi nu uita să stingi lumina.

Bătrîna îşi mai roti odată ochii în jurul pereţilor şi schiţînd o reverenţă discretă, rosti cu glasul şi zîmbetul pe care le-ar fi dăruit gazdelor unei serate plăcute.

— Noapte bună.

Întunericul înghiţi dintr-o dată odaia mohorîtă.

Bătrîna se întoarse în locuinţa din strada Dobreni. Englezul o conduse cu privirea pînă ce dispăru pe uşa blocului.

— Ned, băiatule, mai ai de învăţat!

Cap. X
O FEMEIE IMPOSIBILĂ

La trei dimineaţa isprăviseră sticla de coniac. Băuseră mult umplînd des paharele, golite cu o lăcomie febrilă. Scotocind minuţios cămara, Emilia mai descoperi o sticlă de şliboviţă plină pe trei sferturi şi un rest de vişinată într-o carafă de cristal. Cînd le văzu, Mirel Nicolaescu izbucni în urale. Fata, zîmbind cu o căldură neaşteptată — alcoolul îi stimula dispoziţiile duioase — încercă să-l tempereze.

— Mai încet. Nu mi-e atît de bătrînă, cît de vecini. Se aude totul prin ţevi.

— Dă-i dracului! Ce-i aici, sanatoriu?

— Nu poţi să-i dai dracului pe toţi, filozofă sîsîind balerinul, chiar dacă vrei.

Nu era obişnuit cu băutura şi se ameţise uşor. Două pete roşii i se căţăraseră pe obraji, ochii îi străluceau, rîdea tot timpul. Economistul se interesă cu trabucul în gură abia mişcînd buzele:

— Totdeauna emiţi cugetări atît de adînci?

— Lasă-l în pace, zise Emilia. Privea absentă fereastra întunecată în care se oglindea bufetul, capul şi umerii balerinului. E un copil bun...

— ...şi pios. Mie-mi spui? Toată ziua prin biserici. Nu-i pasă de ora închiderii. Chiar, bărbate, de ce te-ai băgat tu în rahatul ăsta?

Emilia îşi muie buzele în pahar. Luă o înghiţitură mică şi zîmbi.

— Dar tu?

Chipul economistului se întunecă brusc. O strîmbătură îi schimonosi obrajii graşi cu umbre verzui.

— Am nevoie de bani.

— Cine nu are nevoie?

— În fond ce-ţi pasă?

— Mi se pare ciudat. Erai altfel...

— Şi tu erai altfel. Dacă ai fi dat niţel din coate, ajungeai şefă de promoţie. În anul trei ai lăsat-o pe proasta aia de Ţeculeasca să ţi-o ia înainte.

Emilia clătină hotărîtă din cap şi luă din nou paharul în mînă.

— Te înşeli, eu am rămas aceeaşi, dar voi nu vă dădeaţi seama pe atunci. Nu mă cunoşteaţi... Eraţi prea preocupaţi de meciuri, de iubitele voastre, de filmele de pe bulevard. Nu mă vedeaţi pur şi simplu... Mi-amintesc ceva nostim. Stăteam singură în sala de seminar şi citeam la Internaţional. La un moment dat, şi-a băgat capul pe uşă Gigi Moraru, ăla blondu'. S-a uitat distrat la mine şi-a închis-o la loc. L-am auzit spunîndu-i lui Dăniloiu probabil, erau nedespărţiţi: *Nu-i nimeni înăuntru.* Cam aşa se petreceau lucrurile.

Economistul o privi cu ochii micşoraţi de atenţie. Rosti în şoaptă.

— Nu-i nimeni înăuntru... Va să zică ăsta e micul nostru secret?

— N-am înțeles, se bîlbîi balerinul. Chiar nu te-a văzut?

— Dai din picioare, dar capul nu-l miști deloc. Ți-e teamă că se deranjează ceva?

Emilia își trecu degetele peste ochii fierbinți.

— Ce naiba ai cu el? Nu-i mai rău decît noi. Poate mai bun.

— E prost, spuse sec economistul.

— Ei și?

— Totdeauna m-a enervat prostia, deși mănînc pîine de pe urma ei.

— Nu-s prost, declară balerinul cu o expresie stranie de beatitudine pe chip.

— Cu majuscule, iubitule! Atît de prost încît nu-ți dai seama ce fericire e să nu-ți zumzăie creierii.

— Te-ai amețit Mirel, zîmbi Emilia.

— Aşi! Voiam să-i explic ăstuia cum stă treaba cu favorizații de soartă. Animalu-i un privilegiat și-am impresia că nu se bucură îndeajuns.

— Nu-s prost, repetă încăpățînat, dar fără umbră de iritare Vlăduț Tolea.

Încercă să găsească argumente apoi renunță. Alcoolul îl făcuse vorbăreț. În general nu-și trăda gîndurile. Răsfiră proiecte vechi, devenite obsesie. Și le repeta atît de des încît nu mai schimba nici măcar ordinea enumerării.

— Peste zece ani, ies la pensie. Voi deschide o școală de dans. Ca a doamnei Simian din Cotroceni, dar mult mai selectă. N-am să primesc pe oricine. Copii de familie...

— Ai auzit de Isadora Duncan? se interesă Nicolaescu. Mă-sa și tat'su erau niște derbedei fără un sfanț.

— Nu vorbeam despre ea acum.

— Foarte bine! Zii mai departe, puiule! Va să zică ai să înveți să dea din craci niște rațe deșelate de viță nobilă. Apoi?

— Am relații de pe acum, sînt sigur că-mi voi asigura o clientelă distinsă. Pentru asta însă îmi trebuie o locuință elegantă, în centru. Piese de calitate, puține, înghesuiala e mitocănească, un personal stilat. În așteptarea copiilor, părinții vor răsfoi reviste interesante, Paris Match-uri, Adam, Jours de France... Vor putea lua o cafea sau ciuguli la discreție fursecuri fine, patru sau cinci coșulețe de argint pline le vor

sta totdeauna la dispoziţie. Cea mai bună elevă din ziua respectivă va primi o floare, garoafă sau trandafir. Voi acorda trei distincţii la sfîrşitul anului, bineînţeles cît mai substanţiale.

Emilia îl privea cu ochi mari. Rîse.

— Ziceai că-i prost. Are cap de negustor.

— Dimensiunile corespund, în orice caz. Vorba ăluia, în şepcuţa lui încap pe puţin zece kilograme de mere.

— Nu-l băga în seamă.

— O fac de mult, dar nu observă, spuse Tolea. Ţi-aş putea descrie fiecare obiect din casa aceea. O prietenă de-a mamei, bine situată pe vremuri, vinde piese extraordinare la preţuri de nimic. Am ochit un tabernacol minunat şi un salon Regence în stare excelentă. Mi le-ar lăsa pe amîndouă la treizeci de mii. Chestia e să am banii repede. Bătrîna preferă să piardă, dar să primească suma întreagă şi imediat. O tapează un puşti ...

Nicolaescu nu-l mai asculta. Îşi umplu paharul pînă în dreptul buzei şi trase o înghiţitură lungă. Emilia se cutremură.

— Într-o zi o să dai de dracu! Are pe puţin 70 de grade şi o bei ca apa.

— Într-o zi! Ce înseamnă într-o zi? *Azi* mă simt bine. Restul nu contează. Ceva brînză, o felie de salam n-ai prin casă?

— Două cutii cu sardine.

— Bune şi alea! Adă-le încoace să ţi le deschid ... Zii, bărbate, mai departe cum e cu şcoala aia de cimpanzei. Chestia-i captivantă.

Vlăduţ adormise cu capul pe masă. Nu se trezi nici cînd economistul lovi cu pumnul în cuţitul de tăiat conserve. Mirel mîncă lacom, asistat de Emilia care morfolea o bomboană de ciocolată din provizia Melaniei. Afară se pornise viscolul. Îi auzeau gîfîitul, zăpada pulverizată se aşternea în colţul geamurilor, izbea în ferestre, zgîlţîindu-le cu furie.

— Huo, nebune! Ce te agiţi aşa? *Nu-i nimeni înăuntru.*

Chicoti. Emilia se uită la el nepăsătoare.

— A fost o afirmaţie oarecare, degeaba baţi monedă.

— Te contrazici, darling! În primul rînd, spuse săltînd degetul gros, murdar de ulei, dacă era oarecare n-o ţineai minte. Al doilea, tu nu faci, cum ne zicea ăla de logică, aserţiuni gratuite. În ce te priveşte, observaţia are valoare de simbol. Oamenii trec pe lîngă tine fără să te vadă şi ticul

ăsta al lor te rîcîie. Cam pe aici, nu sînt prea subtil. Invizibilă cum eşti făceai carieră la CIA sau Intelligence Service, şi în loc de asta, semnezi statele de plată la întreprinderea aia a ta prăpădită.

— Mi-e absolut egal ce crezi, dar baţi cîmpii.

Emilia îşi înăbuşi un căscat fals. Economistul şterse cu o bucată de miez cutia goală, înghiţi cocoloşul plescăind de plăcere şi îşi turnă din nou în pahar.

— Mă rog, aşa o fi... Am impresia însă că dintre toţi, noi sîntem cei mai fraieri. Rataţi autentici. Ceilalţi... Englezul îşi face meseria, riscul e profesiunea lui, cretinul ăsta visează să-şi deschidă un tractir select. O să trebuiască să-şi lase mustaţă. Ai văzut proxenet prosper fără *moustache*?

— Exagerezi. Doreşte o şcoală de dans. Restul sînt prostii d-ale tale.

— Ai răbdare! Baba cît e de dementă pare să aibă şi ea ceva în cap. Dar noi?

— Prefer să nu mă gîndesc.

— Oricum o faci. Nu trece un singur minut fără să pui în ecuaţie. Dovadă ridurile, neglijenţa, otrava din privire... Emilia îl măsură tristă.

— De ce mă zgîndări?

— Aşa am eu poftă! Poţi să nu mă asculţi. Rîse: Noi doi semănăm al dracului! Am băgat de seamă abia zilele astea. Vorba ta, pînă acum nu te vedeam. Amîndoi puteam realiza mult... Ştii ce energie era în mine? Ce vitalitate? Ce poftă de viaţă? Nu zic că mă chinuia geniul lui Colbert sau Sully, în schimb aveam combustie pentru un minister întreg. În munca de organizare aş fi fost un as! Ştii ce-i aia să mîni oamenii, să scoţi untul din ei, să-şi dea sufletul muncind ca să te mulţumească pe tine, şeful lor, de dragul tău, pentru că ai ştiut cum să-i iei, cunoşti ultimul lucrător pe nume, ai o glumă pentru fiecare, rîzi cu toată lumea şi asculţi cu plăcere un banc de acum o sută de ani pe care Moş Nichifor, portarul, îl spune prost fiindcă e astmatic şi a uitat poanta. O instituţie unde se rîde, dă rezultate cu patruzeci la sută superioare alteia în care salariaţii tremură de frica unui prost înconjurat de şase telefoane şi un buton pentru femeia cu cafele.

Emilia oftă. Întinse paharul.

— Mai toarnă-mi puţin... Nu, nu, prea mult... De ce n-ai mers pînă la capăt?

Economistul clătină capul rîzînd.

— Nu-ți spun. S-ar putea să înțelegi.

— Te-a lovit greu...

— Așa mi s-a părut atunci. O putoare! Acum ea e O.K., iar eu prăduiesc bisericile. În fine, dă-o dracului! Afacerea însă m-a dat peste cap. Nu m-a mai interesat niciodată nimic. Dar nimic, înseamnă nimic. Mi-a ucis interesul pentru viață, sînt plin de datorii...

— De-aia ai acceptat să mergi pe mîna englezului?

— În principiu.

— Îmi pare rău, Mirel...

— Să-ți pară pentru tine, fata tatii! Eu cel puțin mi-am încheiat socotelile. Nu-mi pasă de nimic, cu o fleică bună, cinșpe mici și două baterii de pelin la gheață sînt fericit! Aici, și aici — își împunse fruntea și inima — nu mai e nici durere, nici întristare ci un superb sictir! La tine e însă venin, și nu face bine nici la ten, nici la ce mai ai pe dinăuntru. Basta! S-a făcut patru. Nu poți să mă culci undeva? Mă apucă groaza cînd mă gîndesc să ies pe vijelia asta...

— Întinde-te pe canapea.

— Și tu?

— Am să stau pe fotoliu, nu mi-e somn.

Emilia strînse vasele și aerisi. Zăbovi cîteva minute la fereastra deschisă, răcorindu-și obrajii încinși. Se strecură apoi în camera de zi și se ghemui în fotoliu. Rămase multă vreme cu ochii deschiși.

„O fac din sport, să zicem", îi spusese lui Ned.

Din sport, pe dracu! Nu pentru bani acceptase, nici din anosteală... Mai degrabă dintr-un bizar spirit de frondă. Fuseseră ani cînd ura pe toată lumea, Mirel nu era departe de adevăr...

Întîi o detestase pe maică-sa și pe Coca. Cînd începuse să-și dea seama că ceva nu e în ordine? „Nu împlinisem încă 10 ani", șopti Emilia în încăperea aceea străină unde o altă femeie, care nu-i semăna, elegantă și veselă, asculta muzică, primea vizite, flecărea la telefon sau își schimba panglica de la pălărie. Nicolaescu dormea somn zbuciumat de bețiv. Emilia își adună sub ea picioarele înghețate.

„Cu siguranță nu-i împlinisem". Întîi fuseseră impresii fugare. Discuțiile încetau brusc în prezența ei, era de ajuns să deschidă o ușă pentru ca maică-sa și Coca să tacă stingherite.

Anumite afirmații erau însoțite de priviri iuți, piezișe, pe care Emilia cu intuiția fetiței, inteligente, de zece ani, le descifrase spontan. „St! Aude Emilia!"

Ce nu trebuia să audă, și de ce? Curiozitatea îi stimulase dorul de investigație. Aici se ascundea un mister, secretul trebuia smuls. Bineînțeles, manevrele erau copilărești. Scrisori deschise fără știrea destinatarului, dulapuri scotocite, spionatul mizer cu ochiul lipit de gaura cheii. Războiul se declarase pe față.

„Parcă n-ar fi copilul meu, se lamentă maică-sa pipăindu-și permanentul proaspăt. Țin un dușman în casă. Sînt convinsă că dacă ar ști ceva despre mine sau soră-sa, ar alerga la poliție să ne denunțe. Să dea Dumnezeu să fie fericită, dar abia aștept să plece... Ți-o spun ca mamă, vai de nenorocitul pe care o să pună mîna!"

Trecuseră douăzeci de ani de atunci și Emilia se simțea incapabilă să născocească un singur motiv rezonabil care să explice ceea ce se întîmplase de fapt. Priviri, suspiciuni, aluzii... Succesele ei școlare îi lăsau pe toți rece. Taică-său prezida mesele de prînz, solemn și neexpresiv, prefăcîndu-se că ignoră cu distincție neînțelegerile din casă, în fond indiferent și dorind din suflet să fie lăsat în pace. Maică-sa se entuziasma de buclele Cocăi și numărul curtezanilor prinși în laț. Pentru doamna Plopeanu, orice candidat la căsătorie era un fleț, iar manoperele care precedau evenimentul se chemau a pune gheara pe cutare. Într-o viziune plastică, ți-l închipuiai pe nenorocit prins în vîltoarea unei vînători cumplite, alergînd de-i sfîrîiau picioarele, urmărit de mireasă, mai iute și mai vicleană, capcanele departe de a fi inelegante erau recomandate și savurate, maratonul isprăvindu-se în pragul primăriei. Înfrîntă și neputincioasă, ținută prizonieră între neamuri, victima primea aici o verighetă și felicitările cu aromă de condoleanțe ale ofițerului de stare civilă...

Pendula bătu de cinci ori. În noaptea viscolită se auzi dangăt de tramvai. La etaj, cineva umbla la robinet, peste drum, două ferestre trezite aprindeau primele felinare ale dimineții de iarnă. Emiliei nu-i era somn.

...Amfiteatrul anului trei. Se odihnea în pauza mare, întinsă pe ultima bancă, cu mîinile sub cap. După bacalaureat plecase de-acasă. Locuia la cămin și cîștiga cîteva sute de lei pe lună ajutînd un avocat în lucrările de birou. Făcea puțină gospodărie pentru nevastă-sa, și oficii de guvernantă.

În serile cînd rămînea cu fetița, i se asigura cina. Ouă, unt, ceai și gem. „E lihnită de foame! Dacă nu-i dăm noi, șterpelește din mîncarea copilului..."

Se simțea bine, mîngîiată de soarele dulce al lui aprilie. Se făcuse cald, în curînd trebuia să dezbrace trenciul, îi era silă de fusta roasă și tricoul cenușiu. Încercase să ațipească. Auzea rîsetele colegilor, cineva bătea în bancă un ritm de madison, o fată cerea o țigară. „Dacă renunț la excursie, mi-aș putea cumpăra o pereche de pantofi". Nu fusese niciodată pe Valea Prahovei. București—Sinaia—Piatra Arsă—Babele. Facultatea închiriase un autobuz. Cinci zile, o sută de lei. „Dă-i dracului de pantofi!"

— Liniște! Fiți atenți, băieți! Plecăm miercuri dimineața. Adunarea aici, în fața facultății.

— Vine și grupa a cincea?

— Da! Nu mă mai întrerupeți. Pînă mîine la prînz, trebuie să am toți banii. Nu ține vrăjeala!

— Plopeanca s-a înscris?

Emilia devenise brusc atentă. Întrebase Gizela, o colegă subțirică, numai ochi și păr cîrlionțat, pieptănat în bucle neglijente. Avea grații de pisică și o oaste de „picați în laț" care nu cereau altceva decît să li se îngăduie s-o adore.

— Firește. Prezență sută la sută. De cînd s-a inventat facultatea asta, n-a pomenit... Ce e dragă, de ce te strîmbi? Ori mă lăsați să isprăvesc, ori ocupați-vă singuri de afacere. Mie mi-ajunge!

— Dacă vine Emilia, declarase răspicat Gizela, eu renunț. Scurt!

Emilia își simțise obrajii ca para. Valea Prahovei o văzuse mai tîrziu, după terminarea facultății. Scena, în alte variante, se repetase. Chaussonul O.N.T.-ului... Pasagerii evitau instinctiv să se așeze alături de ea, bucuria pica pe capul întîrziaților. Oamenii își dădeau drumul pe scaun cu expresii de martiri. Emilia își închipuia că se obișnuise, zîmbea răutăcios, se străduia să devină dezagreabilă. „Țineți-vă cotul, vă rog!... Luați poșeta, mă deranjează... Am plătit bani ca să admir priveliștea, nu pardesiul și fularul dumneavoastră etc".

— De ce nu încercați să fiți mai simpatică? o întrebase șeful de cadre, un ins rotofei cu privirea blajină și o nevastă energică a cărei principală convingere consta în aceea că bărbatul trebuie ținut în frîu. Sînteți un element deosebit de

capabil, dar vă comportaţi de parcă aţi lucra pe cont propriu. Într-o instituţie eşti obligat să ţii seama şi de ceilalţi.

— În măsura în care şi ei ţin seama de tine. Mi se pare că o astfel de atitudine trebuie să fie reciprocă. Dar cînd un coleg refuză să lucreze cu tine în birou, ori se dă peste cap ca să fie mutat în altul, pentru că nu-i place cum te piepteni, sau cum ridici bărbia, nu-ţi mai rămîne mare lucru de făcut. Şi vă asigur că opinia unor astfel de specimene mi-e absolut indiferentă.

Omul o privise cu gura căscată. Emilia nu-i lăsase timp să-şi revină.

— Vreau să ştiu de ce am fost tăiată de pe listele specialiştilor propuşi pentru R.F.G.?

Şeful personalului zîmbise.

— Aprobările au fost date de către cei a căror opinie vă e absolut indiferentă.

— Ce-mi reproşează?

— Totul, cu excepţia capacităţii profesionale: spirit sectar, ruptă de colectivitate, atitudini necolegiale... Hai să lăsăm lozincile. Începu să rîdă: Cum vrei dumneata să fii simpatizată, cînd te dai peste cap pentru a le comunica oamenilor ultimele lucruri pe care ei ar vrea să le audă? Să luăm cîteva exemple, mai proaspete: Linei Dinescu, secretara şefă, i-ai spus verde, în prezenţa unei asistenţe impunătoare, că la 50 de ani ar trebui să o preocupe mai mult ordinea în care ţine hîrtiile decît să-şi picteze afişe pe obraz sau ce perucă pune în dimineaţa respectivă, deşi fie vorba între noi, Lina e o funcţionară conştiincioasă, ce face ea cu faţa ei nu te priveşte pe dumneata şi la urma urmelor, institutele de frumuseţe nu s-au inventat pentru fete de 18 ani. Lui Ciortea, de la Organizare, i-ai povestit părerea dumitale despre paraziţi, ştiind că nefericitul are dificultăţi cu fiu-su; lui Grigoraş, inhibat ca orice tînăr abia ieşit din şcoală, pentru o greşeală de calcul neînsemnată i-ai prorocit c-o să ajungă la pensie tot stagiar; pe Mioara Dragoman, nemăritată la 37 de ani, ai informat-o la modul cel mai amabil că dacă s-o găsi vreun debil mintal — reproduc textual — dispus s-o ia de nevastă într-un moment de uitare sau beat mort, ăla va fi cu siguranţă decorat. E cazul să mai continuu?

— Fiecare cuvînt pe care l-am pronunţat, replicase Emilia ţeapănă, reprezintă adevărul.

— Hm! Ei își închipuie același lucru, cînd afirmă ceea ce afirmă despre dumneata...

Emilia își trecu degetele peste obraz. Se simțea ostenită, somnul începuse să-i dea tîrcoale.

„Din cauza lor... N-am fost așa. Întîi mama și Coca, pe urmă ceilalți... Poate că ar trebui să plec. S-o iau de la început, între alți oameni. Totul să fie nou. Aerul, peisajul, chiar eu... Am să-i vorbesc lui Ned. N-am nevoie de pomeni, pentru început pot intra slujnică. Mirel are dreptate. Eu sînt cea mai nefericită. Trebuie să încerc ceva, atît timp cît mai am puterea s-o fac..."

Capul îi alunecă pe umăr și adormi.

Cap. XI
STUPEFACȚIE

Întîi femeia de serviciu, apoi paracliserul se înspăimîntară. Dădură buzna la părintele Coman, anunțîndu-l că moaștele Sfîntului Damian fuseseră profanate. Preotul lăsă baltă micul dejun și alergă la biserică.

Celor doi nu li se năzărise. În mod evident cineva răscolise sarcofagul. Preotul era un bărbat liniștit, echilibrat și tolerant. Convingerea lui intimă despre diavol, autorul dezastrului după părerea paracliserului, prefera să n-o împărtășească enoriașilor săi. După ce-și reveni din uimire, inventarie atent obiectele de preț din biserică. Evanghelia în ferecături grele de argint, cu bumbi de smarald, darul Domniței Stanca Brâncoveanu era intactă, icoanei Mariei nu-i lipsea nici o podoabă, cristelnița, sfeșnicele, ripidele și tipsia de aur se aflau la locul lor. Răsuflă ușurat și își continuă investigațiile. Necunoscutul, unul, poate mai mulți, pătrunseseră în sfîntul lăcaș prin poarta cea mică. O spuneau limpede zăpada răscolită și poteca de urme ce ducea pînă la treptele sarcofagului. Cu totul de neînțeles i se părea însă preotului faptul că nelegiuiții nu se abătuseră un singur pas de la acest itinerar, nu vizitaseră biserica vădind o completă lipsă de interes pentru odoarele ei. Obiectivul lor fusese sicriul sfîntului. Dar și aici se mulțumiseră să răscolească doar țesăturile scumpe. Culese de pe a doua treaptă un trabuc pe jumătate fumat și clătină capul zîmbind. Fiii iadului nu beau asemenea tu-

tun. Femeia și paracliserul îl priveau cu gura căscată, azvîrlind uitături furișe, temătoare spre locurile mai întunecate.

Părintele Coman făcu o sfeștanie, cădelniță cu risipă de tămîie toate ungherele și se întoarse la cafeaua cu lapte. Comentă incidentul cu preoteasa. N-avea să înțeleagă niciodată ce se întîmplase în noaptea aceea, dar era pe departe singurul lucru pe care nu-l înțelesese în viață. Anii, și mai cu seamă povețele sfinților părinți, îi dăruiseră destulă înțelepciune pentru a ști că pătrunderea omului e mărginită. Dincolo de limanul statornicit, nu-i e nimănui dat să se avînte. Nu-i trecu nici o clipă serios prin minte să avertizeze miliția. La ce să mai bată drumurile, să stingherească oamenii de la treburi? Și mai ales îi era teamă de anume zîmbete...

Apăsă pedala găleții de gunoi din bucătărie și azvîrli înăuntru trabucul pierdut de Mirel Nicolaescu.

Maiorul Cristescu nu află niciodată despre spargerea bisericii Sf. Damian. Începuse să ningă. După o jumătate de ceas urmele lăsate de Wolkswagenul balerinului, dispărură sub zăpadă.

*

— Arăți bine, surîse colonelul indicîndu-i din privire un scaun.

Cristescu se așeză tacticos, păru atent la linia pantofului, la modul cum se asorta cu ciorapul bleumarin, și răspunse cu o liniște studiată:

— N-am altă soluție. Ori mă spînzur, ori iau lucrurile așa cum sînt.

— Slavă Domnului! Azimioară mă băgase la idei. „Nu-i acasă, nu e în minister, la soră-sa nu-i". Tremura tot, dar nu îndrăznea să pomenească de Morgă.

— E un băiat sentimental...

— Grașii lăcrimează mai ușor decît noi ăștia, care nu cîntărim decît o sută de kilograme. Chestie de glande... Oricum, puteai să telefonezi.

Maiorul se scuză evaziv. Petrecuse o seară liniștită la soră-sa. Dina îi sesizase umoarea neagră, își închipuise probabil că are neplăceri la birou și plină de tact ocolise subiectele directe, depănînd amintiri vechi de treizeci și patruzeci de ani. În odaia cu mobilă sumbră, unchi și mătuși, vecini, prieteni decedați de mult făcuseră scurte reverențe, cu grația,

umorul blînd și duioșia eterică, descărnată pe care le dau depărtarea. Moartea înnobilează cele mai modeste frunți, cusururile dispăruților dobîndesc un prestigiu straniu. Prodigalitatea devine generozitate excesivă, încăpățînările personalitate, ticurile agasante altădată, evocate capătă haz.

Astfel își aduseră aminte de blănițele de iepure cu care tatăl, profesor de greacă la Buzău își lega genunchii în nopțile de iarnă, de proteza mătușii Amalia, folosită doar la mesele cu musafiri, de mania mamei, o femeie înaltă și solemnă de a-și impresiona vecinii... Era greu să uite începutul acela de martie cînd familia, din pricina unor ipoteci nechibzuite, ajunsese în prag de faliment. N-aveau ce mînca, luau prînzuri frugale cu măsline și mălai copt, dar mama nu voia s-o recunoască în ruptul capului. Toată ziua fierbeau pe plită oale uriașe, umplute cu apă. Vecinele venite în vizită nu săltau capacele. Mama pomenea în treacăt de tocana, borșul, papricașul sau pilaful aflate pe foc. Pentru a sugera aroma, azvîrlea în apa clocotită dafin și leuștean. Drapelul casei, salvat, continua să-și fluture culorile în bătaia vîntului...

La un moment dat, maiorul se surprinsese rîzînd. Soră-sa se ridicase și îi mîngîiase stîngace fruntea.

— E ceva serios?

— Fleacuri, nu-ți bate capul.

Înghițise recunoscător laptele fierbinte, bine îndulcit în care Dina spărsese un gălbenuș de ou, nu refuză somniferul și dormise țeapăn pînă a doua zi dimineață. Acum se simțea înviorat și dacă nu vesel, în orice caz dispus să privească lucrurile dintr-un unghi mai optimist.

— Ultima ispravă a bătrînei o cunoașteți, probabil.

— Mi-a raportat Azimioară.

— Deci știți cum stă chestiunea. Practic, a redus la zero probele, evident fără să lase urme.

— Ieri erai cam agitat, își aminti colonelul. Nu se știe niciodată.

— Aia e, că se știe! Vin de-acolo. La șase dimineața, mă aflam în garsoniera din strada Toamnei și timp de două ceasuri i-am admirat capodopera. Privind degajat faptele, nu te poți împiedica să-ți scoți pălăria în fața ei. A lucrat literalmente ca o artistă.

— Te așteptai la altceva?

— Oricum... Închipuiți-vă, pînă și praful e intact! Poți să juri că de zece zile n-a pătruns o muscă în casă. Două-trei

fantome care s-ar fi apucat să mute scrinul, să schimbe tabloul, să intre şi să iasă, în sfîrşit să pună la punct farsa, şi tot mi-ar fi lăsat o amintire. Vorba aia, vălurile fîlfîinde spulberau praful. Era ceva! Melania a fost mai şmecheră.

— Nu există fapt infracţional unde să nu se fi strecurat măcar o greşeală.

— Teorii! Iar Melania, v-am mai spus, le dă cu tifla! Teorii, logică, axiome, imposibil sînt termeni recuzabili cînd este vorba despre ea. Maculatură şi nimic mai mult.

— Părerea mea e să insişti. Am convingerea că pînă la urmă vei reuşi să găseşti ceva.

Cristescu clătină sceptic din cap.

— Mă voi duce şi mîine, şi poimîine, dacă vreţi să mă însoţiţi sînteţi invitatul meu, deşi nu văd raţiunea pentru care ne-am sparge amîndoi capetele cînd bucuria asta pot s-o am numai eu. Dădu din mîini a lehamite. De fapt voiam să vă vorbesc despre altceva.

— Spune, dragul meu.

Tonul fusese atît de prevenitor încît maiorul izbucni în rîs.

— Chestia e să nu fiu contrazis, aşa-i? De-aia lipea zidul Azimioară cînd m-a văzut azi-dimineaţă? I-aţi făcut un mic instructaj, presupun.

— Habar n-am la ce te referi.

— În regulă. Respiră adînc. Cred că s-a abandonat cam repede pista Olgăi Tudor, colega de celulă a Melaniei.

— Şi a Libelulei . . .

— Le-am văzut dosarele. Olga Tudor a fost măritată cu un legionar. În momentul de faţă, individul trăieşte la Paris. Încă înainte de a părăsi ţara, cunoştinţele şopteau că ar fi pus mîna pe nişte bijuterii fabuloase.

— Interesant.

— Iniţial nu am dat importanţă amănuntului. Maiorul zîmbi parcă jenat. Cînd aud vorbindu-se de obiecte preţioase şi o ştiu pe Melania în libertate, nu mă pot împiedica să fac corelaţii. Bineînţeles, asociaţia mi-o sugerează încă un element: evadarea ei în timp record. Mă întorc astfel la două idei pe care i le-am dezvoltat lui Azimioară. Mi se pare un car de vreme de atunci, deşi au trecut abia cinci zile. Unu — evadările nu sînt româneşti, ţin de alte meleaguri şi am avut de la început impresia vagă că aici s-au strecurat şi cîteva paşapoarte străine, apoi . . .

— Stai o clipă, îl întrerupse colonelul. Dacă am înțeles bine, ai impresia că fostul soț a organizat evadarea bătrînei?

— El sau emisarii lui. Aş opta pentru a doua variantă. Verzaliii fugiți în Occident se tem și de umbra lor.

— Logic, totuşi...

— Merg pe presupuneri relativ fanteziste. Nu știu dacă Melania şi Olga Tudor se cunoşteau dinainte, iar într-un aranjament — plasarea amîndurora în aceeaşi celulă — îmi vine greu să cred, dar simt că nu mă înşel. Vă pomeneam de a doua idee. Melania s-a volatilizat la cîteva ore după arestare. N-am să admit niciodată că bătrîna a pus la cale evadarea înainte de a păşi pragul nostru. Chestia s-a aranjat aici, în arestul miliției.

— Cam tulbure...

— Evident, există o grămadă de detalii care-mi scapă, nu sînt cititor în stele, dar pista nu-i de ignorat.

— Ce-ai de gînd?

— În primul rînd, intenționez să fac o vizită la locuința Olgăi Tudor.

— Casa e sigilată?

— Nu. Are fate-său grijă de ea. Vreau să discut cu el.

— Altceva?

— Am cerut o listă cu toți cetățenii străini care au intrat în țară acum nouă, opt, şapte şi şase zile.

Colonelul îl cercetă mirat.

— De ce tocmai cu ăştia?

— Pentru că atît Melania cît şi Olga Tudor au fost arestate de opt şi respectiv şapte zile, iar evadarea a avut loc acum şase zile.

— Nu văd logica.

— Probabil nu mă exprim suficient de clar. Să presupunem că pe străin îl cheamă Z. Acest Z are nevoie, nevoie imperioasă de Melania, sau de Olga, încă n-o ştiu, altfel n-ar fi organizat evadarea care nu-i o chestie simplă. Dacă Z ar fi sosit în România acum două săptămîni sau două luni, ar fi avut tot timpul să le contacteze şi să-şi rezolve problemele. Nu-şi mai bătea capul cu răpirea fetelor. Am adăugat de la mine încă două-trei zile, admițînd că individul a tatonat înainte de a intra în subiect. În cazul în care nu mă înşel în privința complicelui străin, sînt gata să pariez

pe ce vreți că tipul n-a trecut granița noastră mai devreme. În astfel de situații se procedează rapid.

Colonelul clătină îndoit din cap.

— Nu paria, s-ar putea să pierzi. De, vorba ta nu-i momentul să te contrazic, dar nu m-ai convins. E la fel de posibil și în orice caz verosimil, ca Z să se afle în țară de o lună, să zicem, petrecînd o vacanță agreabilă la cota 1400 iar dispozițiile privitoare la Melania sau Olga să le fi primit doar de vreo săptămînă. Nu crezi?

— Ba da, surîse Cristescu abătut. Asta mi-ar tăia însă orice șansă iar esențial mi se pare acum să nu stau cu mîinile în sîn.

— Dă-i bătaie!

*

Melania se trezi la nouă. Se simțea vioaie și bine dispusă și în timp ce-și trecea pieptenul prin buclele ciufulite, zări capul motanului ieșind de sub pat. Îi dădu bună dimineața pe aria lui Don Basilio, apoi începu o discuție în același stil.

— ...Ce mai faci tu, somnorilă, ta-ta-ta-ta... Azi avem treabă, nu glumă, ta-ta-ta-ta-ta... În sfîrșit, dragul meu, am să-ți spun mai multe cînd ies din baie.

Deschise încet ușa și făcu ochii mari. Emilia dormea ghemuită în fotoliu, iar pe canapea recunoscu trupul uriaș întors cu fața la perete al lui Mirel Nicolaescu.

Bătrîna traversă încăperea încercînd să nu-i trezească. După jumătate de oră, se întoarse în dormitor cu o tavă. Luă micul dejun în compania lui Mirciulică, întreținînd o conversație plăcută despre vreme, filme, și mantoul cu mîneci trei sferturi „adorabil" purtat de-o actriță într-un film, acum cincisprezece ani.

— Avea un chic de neînchipuit, dragul meu. Regret că n-ai văzut și tu filmul acela. Vorbește mai încet, te rog, căci altfel îi vei trezi pe cei din casă. Bineînțeles au petrecut azinoapte, e o mizerie cumplită în bucătărie. Nu știu cum se va descurca domnul Tolea cu verișoara lui. O femeie ar trebui să fie oarbă ca să nu-și dea seama că cineva a locuit aici în lipsa ei. Unde-i domnul Vlăduț Tolea? Doarme și dumnealui cu capul pe masă. Nasul îi intrase într-o cutie de conserve. Nu suport să văd pe cineva stînd într-o poziție incomodă, așa că l-am ajutat cum am putut... Da, acum vom discuta

lucruri mai importante. Asta am învăţat-o de la colonel: să nu încerc să mă concentrez pe stomacul gol. El spunea altfel: „nu te ocupa de chestiuni serioase înainte de a-ţi fi golit gamela". Un limbaj cazon, fără îndoială, şi deşi poate nu-ţi vine să crezi, izbutea totuşi să se facă înţeles.

Bătrîna răsuci încet cheia în broască apoi scoase carnetul şi fotografia descoperite în locuinţa Olgăi Tudor. I le arătă şi motanului care nu manifestă cine ştie ce interes. Se întinse pe pat şi începu să răsfoiască paginile caietului.

— Femeia aceasta a ştiut totdeauna ce vrea, Melania! Are un scris hotărît, mare şi ordonat. Notaţiile nu sînt grozav de interesante. Telefonul dentistului, numărul Igienei la care probabil se coafează. Suferă precis din cauza bătăturilor. Adresa pedichiuristei e singura scrisă cu litere de tipar. Lili, Nuţi, Ileana... Acestea sînt prietene din provincie. Dumnezeule! Oare să fi scos *Madona* din Bucureşti? Nu, Melania, e o prostie, cum să cari aşa ceva la Dorohoi sau Sighetul Marmaţiei? Şi să nu mă mai sperii de pomană că mă supăr. Nu-mi plac asemenea glume. Ia te uită! Cimitirul Belu figura 89 locul n. 5. Ştii că ar fi o idee?

Bătrîna întoarse carnetul cu faţa în jos. Se mişca agitată prin odaie, ochii îi străluceau.

— Nu te pripi, fetiţo. Ştiu, poţi ascunde minunat o statuie printre monumentele acelea, sau chiar într-un cavou, tu însăţi improvizînd pentru urechile domnului Ned şi ale celorlalţi, ai pomenit de aşa ceva, dar nu vreau să te împiedici în capcanele întinse de propia-ţi fantezie. Deci nu te grăbi. E probabil ca doamna Tudor să-şi fi notat în carnet locul de veci cumpărat recent ori moştenit. Şi-apoi, fotografia, hotărît, nu-i făcută într-un cimitir. Pe o rază atît de mare trebuia să se zărească cel puţin cîteva cruci. De ce mă agăţ de fotografie? Bine, fetiţo, dar ţi-am explicat. Nimeni nu strică cinci clişee imortalizînd din diferite unghiuri o privelişte complet lipsită de importanţă. Dacă vrei să ţii seama de sfatul meu, alungă-ţi din minte pentru moment varianta cimitirului care în fond necesită doar o simplă verificare. Gîndeşte-te mai degrabă la o grădină. Ştii, încep să înclin, tot mai mult spre una particulară. Cînd ascunzi un obiect, o faci cu intenţia de a-l recupera cîndva. Un parc public prezintă inconveniente din toate punctele de vedere: lume, paznici, şi nu mai pomenesc de riscul ca într-o bună zi pe locul respectiv să se ridice un bloc sau altă construcţie. Nu,

fetița mea, doamna Tudor nu-i o femeie proastă, fii încredințată că s-a gîndit la lucrurile acestea. Într-o grădină privată nu ai de dat socoteală decît proprietarilor. Și dacă nu-ți plac explicațiile, aștepți frumos luna iulie sau august cînd dumnealor pleacă în vacanță... Cel puțin așa ai proceda tu... Stai, Melania, nu te îmbăuna! Sînt de acord că ai raționat destul de logic, dar nu te-ai apropiat nici cu zece pași de Fecioară. Există sute de case în București cu curte sau grădină. Desigur, poți exclude dintr-un condei cartierele noi, Titan, Pajura și așa mai departe. Rămîn însă oricum destule, Jianu și Kiseleff, străzile din jurul Bulevardului Dacia, Cotroceni, Vatra Luminoasă. Degeaba, Melania, mai ai nevoie de cel puțin încă un amănunt. Răsfoiește cu răbdare carnetul, uită-te la fotografia aceea pînă vei avea impresia că știi și numărul pietricelelor din prundiș. Te-ai bosumflat? De, draga mea, te-am învățat rău. Se rezolvau toate cît ai bate din palme. Nici așa nu se poate! În concluzie, suflecă-ți mînecile, fetițo, și apucă-te serios de treabă!

Melania își surprinse chipul în oglindă. Scoase limba și se azvîrli supărată pe pat.

„Adică de ce mi-aș sufleca mînecile?! Ce, spăl rufe la rîu? Unele din afirmațiile tale sînt de-a dreptul ridicole..."

Deschise din nou caietul, oprindu-se la adresa pedichiuristei scrisă cu majuscule. Ceva nu era în regulă. Numărul de telefon, 26 13 13.1 avea șapte cifre.

*

Trei bubuituri puternice îl treziră pe Morton. Sări înspăimîntat din pat și abia dezmeticit, se apropie în picioarele goale de ușă. Se uită reflex la ceas. Patru. Dimineața? Nu, după-amiază. Ținîndu-și răsuflarea, încercă să sesizeze vreun zgomot. Loviturile se repetară. Celălalt părea plin de nerăbdare și furios în orice caz. Englezul calculă rapid că nu putea evada pe o fereastră aflată la etajul XVII. Hotărî să-și ia adversarul prin surprindere și răsucind încet cheia, deschise brusc.

Hohote formidabile de rîs izbucniră pe culoarul acoperit cu mochetă aurie. Instantaneu, se iviră cîteva capete iritate. Ned nu-și credea ochilor. În fața lui, grozav de amuzați, se aflau Gino Subtilul și Ingrid.

Fata îi sări de gît și-l sărută pe obraz.

— A fost ideea lui Gino!

— Tîmpită ca de obicei. La Paris sau în oricare altă parte, aş fi consumat un încărcător trăgînd prin uşă înainte de a o deschide.

— Te-ai speriat?

— Hm, nu era rău să fi luat o înghiţitură înainte. Strînse mîna italianului care continua să se distreze. Ce naiba căutaţi aici?

Îi împinse de umeri în cameră şi închise uşa. Observă că nici unul n-are palton. Gino era într-un costum liliachiu, cu cămaşă galbenă, Ingrid purta, cum numai ea ştia să poarte, o rochie pepit cu guler şi manşete albe, şi o garoafă enormă, roşie, la gît.

— Locuiţi aici?

— Îhî! Un etaj mai sus. Am luat un apartament împreună.

Morton îi privi atent.

— Împreună?! Ia ascultă, voi doi . . .

— Ai ceva împotrivă? întrebă Ingrid.

Italianul scotocea barul. Ned zîmbi.

— Gino e prietenul meu, trebuie să am grijă de el.

— Atunci dă-mi ceva de băut.

Ned scoase trei baloane şi turnă coniac. Ingrid inventaria odaia luînd cîte un obiect în mînă. Se uită amuzată la Gino care nu-şi găsea locul de mulţumire.

— Nu mi-aţi spus încă ce căutaţi la Bucureşti. *Împreună!*

— Fii liniştit. Ingrid nu-şi pierde vremea cu unul ca mine. Am luat un apartament pentru că e mai convenabil.

— Slavă Domnului! De ce tocmai aici?

— Sîntem în drum spre Istambul.

— Există cursă directă, observă Morton.

— Am vrut să-ţi facem o surpriză.

Italianul gustă coniacul, luă apoi o înghiţitură zdravănă şi întinse paharul.

— Mai dă-mi din chestia asta! Am sosit la prînz şi-am început să te căutăm. La al treilea hotel, te-am găsit. Tipul de la recepţie ne-a spus că eşti în oraş. Ce naiba-i cu tine? Ai luat obiceiuri burgheze? De cînd dormi după-masă?

— Nu prea am timp noaptea.

Ingrid surîse. Se interesă, învăluindu-l într-o privire visătoare:

— Sînt femei frumoase în Bucureşti?

— Nici una care să-ţi semene. Ce treabă aveţi la Istambul?

— Ţigări, răspunse scurt Gino.

— Interesant?

— Merită deplasarea. Vii cu noi?

— Încă nu mi-am isprăvit treburile.

— Durează? Avem de gînd să stăm aici două zile și să ne distrăm formidabil.

— Să ne *distrăm*, sublinie Ingrid.

Ned ridică sprîncenele.

— Adică?

— Am mai discutat. Nu-mi place să fiu a zecea care-și frînge gîtul la același viraj. Nu ai nici o scuză, te-am avertizat.

— Cine v-a spus că sînt în România?

Fata începu să rîdă.

— Ned Morton, nu te mai recunosc! Obișnuiai să pui întrebări mai inteligente.

Își jucă brățara subțire de argint cu semnele zodiacului încrustate în douăsprezece corale. Nu purta aur dimineața, nici pietre pretențioase și în general nu comitea inconveniențe. Fusese crescută la maici, într-un pension foarte snob. Miresele lui Isus uitaseră însă să-i explice că nu-i frumos să deschizi safé-ul stareței cu un ac de păr.

Gino își umplu singur paharul și se apropie de Ned.

— Dacă ai nevoie de o mînă de ajutor, îți stau la dispoziție. Ingrid era de părere să ți-o întind fără să te mai întreb. O lovitură cu crosa la ceafă și direcția aeroport.

— Mulțumesc, cînd va fi cazul o să te rog să-mi faci serviciul ăsta. Deocamdată mă descurc binișor, de trei ori era să-mi sparg capul.

Italianul îl măsură lung.

— Nu te-am văzut niciodată atît de misterios.

— Înseamnă că ai umblat cu o bandă neagră pe ochi, rîse Ingrid. Cînd împărțeam aceeași odaie, și rareori același pat — englezii își menajează sănătatea — nu-l lăsam niciodată în spatele meu. Mă întrebam mereu ce fabrică ... Apropo, Ned, ai o pijama nostimă.

— În regulă, mă schimb imediat.

Trecu în baie și peste cîteva clipe se auzi dușul. Gino, la al patrulea pahar, se uită încîntat la fată.

— Mă simt grozav! Ned mă galvanizează totdeauna.

— Nu-i în apele lui. Îl cunosc mai bine decît tine.

— Dintr-un anumit punct de vedere, sînt convins, se hlizi italianul. N-ai lucrat însă niciodată cu el. Ce-mi place, e că nu forţează imposibilul.

Morton se întoarse după cîteva minute într-un pantalon cenuşiu de flanel şi un pulovăr bleu. Părul ud îi strălucea. Arăta calm şi odihnit. Ochii fetei rămaseră la cuta dintre sprîncene.

— Ce program aveţi? întrebă Ned privindu-şi ceasul.

— Aşteptam să ne propui tu ceva.

— Eu n-am luat încă vacanţă.

— Am impresia că umbli după gîsca cu ouă de aur, spuse fata, întinzîndu-şi bustul elastic.

— Notează-ţi ziua asta, Ingrid! Ai fost pentru prima oară în viaţa ta la un pas de adevăr. Nu-i gîscă, ci o fecioară în mărime naturală. Şaizeci-şaptezeci de kilograme de aur probabil, în secolul al XVII-lea se purtau femeile voluptoase, ca să nu mai pomenesc de valoarea artistică.

— Eram sigură că-i o fustă la mijloc.

Gino ciuli urechile.

— Vorbeşti serios? Cine dracu ţi-a vîndut pontul?

— Sînt la vîrsta cînd cumpăr. E o poveste întreagă.

Ingrid scotoci în poşetă şi aprinse o ţigară Kent, comandă specială, foarte subţire, şi cu capătul auriu.

— Ai găsit-o?

— Nu. S-ar putea să n-o găsesc niciodată.

— Basmele lui Grimm îşi pierd hazul după ce împlineşti zece ani.

— Nu toată lumea o ştie, surîse englezul.

Gino pocni din degete.

— Uite ce-i băieţi! Nu-i elegant să faci pe deşteptul în faţa unuia mai prost decît tine. Eu am doar patru clase primare, două pistoale Beretta şi în bibliotecă 33 de cărţi: cartea de telefon, şi încă 32, cu poze, pe care le schimb la fiecare partidă. Nu ştiu cine sînt Fraţii Grimm şi pariez că nici ei n-au auzit de mine aşa că putem trăi toţi fericiţi în continuare. Care e chestia, Ned?

— Caut o statuie de aur. Şansele de a pune mîna pe ea sînt minime şi am ştiut-o de la început. Miza mi s-a părut însă prea interesantă ca să nu merite o încercare.

— Clar! Şi-acum, practic, ce mai aştepţi?

— În primul rînd, mi-am acordat un răgaz de opt zile pentru descoperirea Fecioarei. Azi e vineri, termenul expiră luni.

— Şi-n al doilea rînd? întrebă Ingrid. Îl pîndea cu ochi de pisică.

Englezul respiră adînc înainte de a vorbi.

— Vreau să mă însor.

Cuvintele explodară în încăpere. Pe chipul italianului se aşternu stupoarea. Ingrid ţipă:

— Ai înnebunit?!

— Ned, băiete, cu tine s-a întîmplat ceva, constată grav Gino.

— Fireşte. M-am îndrăgostit.

— Oribil! Explică-i imbecilului cum e cu italiencele, astea de pe aici au aceeaşi origine, şi dacă nu vrea să priceapă atinge-l la bilă şi umflă-l!

Morton rîse liniştit. Se aşteptase la reacţia lor. Îi venise din senin pofta să le-o arate pe Melania. Încercă să-i pregătească.

— E o femeie seducătoare. Veţi fi poate surprinşi la început... Vă va cuceri însă înainte de-a avea timp să număraţi pînă la o sută.

— Deci nu-i o glumă, suflă Gino.

— Nu! E o tîmpenie! exclamă agitată Ingrid. N-am auzit niciodată ceva mai cretin şi mai lipsit de bun simţ.

Italianul o măsură surprins.

— Nu înţeleg de ce te exciţi? I-ai dat de mult papucii lui Ned şi două ceasuri în avion, mi-ai împuiat capul despre suedezul cu nasul cîrn, vikingul superb, iubirea ta cea mare, zeul scandinav, Odin sau Manitu, în fine, un animal din ăsta, nu-s prea tare la zoologie, singurul bărbat care contează în viaţa ta. I-ai trimis la cinci mii de metri două cablograme leşinate, ceea ce-i o greşeală, bambina, poţi muri înăbuşit de sărutări, şi acum faci pe păpuşica părăsită. Ce-ţi pasă ţie că Ned se însoară?

Ingrid, furioasă, îi azvîrli o privire plină de venin. Nu încerca deloc să se stăpînească.

— Tîmpitule!

— Uşor, micuţo, uşor! Am venit să ne amuzăm.

— Vaco!

— Să nu exagerăm, poate bou... Ascultă Ned, să ştii că

fetiţa asta te iubeşte. N-am văzut-o atît de dezlănţuită nici cînd a pierdut zece mii de mărci la ruletă.

Englezul rîdea, mirat totuşi de comportarea fetei.

— Ce te nemulţumeşte, Ingrid?

— N-am să ţi-o iert în viaţa mea!

— De ce?

— Cap sec! Pe mine nu m-ai cerut niciodată de nevastă.

Gino credea c-o să plesnească de rîs. Morton turnă în paharul lui Ingrid şi i-l întinse zîmbind.

— Erai prea ocupată, primeai cîte cincisprezece propuneri pe zi. M-aş fi strecurat greu cu a şaisprezecea, mai ales că eram cel mai neînsemnat dintre toţi candidaţii.

— Du-te dracului! se strîmbă Ingrid, luînd totuşi paharul. De cum te-am văzut, puteam să jur că la mijloc e o femeie.

— Nu te înşeli niciodată mai mult de trei ori pe zi. Acesta ar trebui să fie un motiv permanent de satisfacţie pentru tine.

Gino îşi dădu drumul pe pat gîfîind.

— Mă doare stomacul... Cînd ne prezinţi, Ned?

— Poate după-amiază. Nu ştiu dacă e dispusă să primească vizite.

Ingrid se uită la italian cu o privire plină de miez. Gino îşi zise că de mult nu s-a distrat atît de bine.

Cap. XII
UN PROFESIONIST

— Intră! spuse Cristescu fără să-şi ridice ochii din hîrtii.

Gerul pictase obrajii locotenentului cu roşu de purpură. Îşi scoase paltonul şi căciula şi rămase în picioare lîngă birou.

— Stai jos. Ce se aude?

— Fratele Olgăi Tudor s-a întors azi-dimineaţă de la Piteşti. Vă aşteaptă la orice oră după douăsprezece.

— De ce după douăsprezece? întrebă maşinal maiorul.

— Pentru că s-a dus la piaţă.

— La piaţă?! Cristescu îl măsură uluit. A, da, fireşte... Scuză-mă. Mă gîndeam la altceva. Am primit listele cu străinii care au intrat în ţară în intervalul 30 noiembrie — 4 decembrie. Am început bineînţeles cu Bucureştiul.

— Interesant?

— Așa, și așa. Un congres apicol, trei excursii organizate, belgieni, cehi și italieni, vreo douăzeci de particulari, turiști pe cont propriu. Încerc o triere pe considerente de vîrstă, sex, și... naiba mai știe ce! Deocamdată, ignor excursiile colective.

Locotenentul se foi pe scaun. Părea ne la îndemînă. Maiorul îi aruncă o privire scurtă.

— Ai fost avertizat să nu mă contrazici?

Azimioară se făcu ca sfecla. Înghiți greu.

— Nu... Adică nu știu la ce vă referiți.

— Bine, atunci nu știu nici eu. Ce voiai să-mi spui?

— Dacă mi-ar cășuna să dau o lovitură în străinătate, aș alege ca paravan o excursie colectivă.

— Serios?

— Te strecori neobservat și în orice caz, nu ești obligat să inventezi un pretext pentru a-ți justifica prezența în țara respectivă.

— Cine îți cere să te justifici? Completezi la rubrica în cauză „turism" și nu te doare capul. În ce privește „strecuratul", te înșeli, dragul meu. Ai pe urmele tale nu un polițist, ci o sută! În primul rînd, ăștia organizații au program. Pînă nu se completează locurile, autobuzul nu pleacă la Predeal, Snagov sau Muzeul satului. Șoferul știe că trebuie să distreze 59 de pasageri, și nu se mișcă dacă sînt doar 58. Un ghid îi însoțește în permanență și încă un funcționar care se ocupă de cazare, masa la restaurant și celelalte. Ca să nu mai vorbim de amabila doamnă în vîrstă, totdeauna foarte atentă care se miră la un moment dat: „Unde o fi mister Smith? Nu l-am văzut nici la ceai. Cravatele dumnealui sînt poate cam îndrăznețe, dar trebuie să recunosc că înviorează o masă..." Rămîn colegul de cameră, tipul care stă lîngă tine în autobuz și așa mai departe. Practic, nu sînt slăbiți o clipă din priviri.

Îi întinse lista peste masă. Azimioară parcurse numele ciudate.

— M-am oprit la opt oameni, explică maiorul, toți bărbați. Ar fi fost și două femei însă sînt prea în vîrstă. Dacă vrei să mi se facă rău, amintește-mi acum de ce minuni e în stare Melania la 63 de ani.

— Nădăjduiesc că bătrîna e singurul caz...

— Eu nu sînt sigur! Şi pot să pun mîna în foc, că nu există în lumea asta mare un poliţist mai ghinionist ca mine. În fine din opt, cinci stau la Intercontinental. Mergem să dăm o raită.

Locotenentul continua să studieze lista. Îl amuzau profesiile: comis-voiajor, anticar, directorul unei agenţii de detectivi particulari sau negustor de păsări mici... „Ce chestie?!"

Cristescu împături hîrtia şi o băgă în buzunarul de la piept. Întrebă într-o doară.

— Îţi spune ceva vreunul din nume?

Al lui Ned Morton era al patrulea. Azimioară ridică din umeri.

•

După mofturile pe care Melania şi le închipuia obligatorii, „nu sînt complet restabilită, societatea tinerilor mă oboseşte, probabil prietenii dumneavoastră vor rămîne dezamăgiţi etc.", acceptă să-i primească la ora cinci după-amiază.

O rugă pe Emilia să cumpere cîteva flori şi o sticluţă de Cherry, făcu puţină ordine în casă şi îşi petrecu restul timpului în dormitor, pe întuneric, schimbînd comprese de muşeţel.

— Obrajii tăi vor deveni proaspeţi ca roua, draga mea, iar ochii după atîta beznă vor fi odihniţi şi fără cearcăne. N-ai să uiţi, sper şi cele cîteva picături de suc de portocale. Ustură, dar e cazul să-ţi povestesc cîtă strălucire şi cît magnetism vor căpăta privirile tale? Adevărate scîntei de diamante. Bunica te-a învăţat şmecheria, ca şi secretul mîinilor albe, ale unghiilor trandafirii şi... Ştiu, Melania, nu trebuie să-mi atragi atenţia! Pe lobul urechilor vei lăsa două urme fine de roşu. Bătrînii le au atît de palide... Bineînţeles, puţin ruj, imperceptibil şi la marginea nărilor. Presupun că vei izbuti să arăţi cu circa zece ani mai tînără, dar în orice caz nu mai mult de cincisprezece şi asta totuşi înseamnă ceva.

Melania se aplecă peste pat şi înmuie din nou compresa. O stoarse încet, atentă să nu păteze parchetul. Rămase într-un cot, privind dîra de lumină ce se strecura prin jaluzelele coborîte.

— Cred că eşti absurdă, fetiţo! Ce-i cochetăria asta? N-am nimic împotrivă să fii îngrijită, dar acum am impresia că urmăreşti ceva mai mult. Dacă-mi explici sincer ce-i în căpşorul tău, îmi dau cuvîntul că mă voi strădui din răsputeri să te ajut... Ce spui tu? Mai tare că nu te aud. Îţi place

să faci impresie bună? Baliverne! O poţi face şi la 80 de ani şi pentru asta nu ai nevoie să te maimuţăreşti. Altu-i adevărul... Aşa, fetiţo! Vrei să-l epatezi puţin pe domnul Ned. Deci eşti o mică vanitoasă. Nu mă prea bucură o asemenea constatare, dar pentru o singură dată voi trece cu vederea. Treacă de la mine şi ai grijă să nu se repete.

Bătrîna se întinse din nou cu compresa pe faţă, chicotind încet. Nu spusese chiar tot adevărul.

„Desigur, nu-mi bate inima pentru domnul Ned. Dar e atît de însufleţitor să te mai simţi o dată tînără şi dorită măcar pentru cîteva ceasuri! St, draga mea! Să nu te audă Melania. Ştii cît e de severă..."

*

Ceilalţi trei suspecţi de pe lista maiorului locuiau la Ambasador. Cristescu îl însărcină pe locotenentul Ciobanu cu supravegherea lor discretă şi însoţit de Azimioară, se duse la Intercontinental.

Petrecură cîteva ceasuri în hol. Cu ajutorul băiatului de la recepţie identifică oamenii care-l interesau. Erau cam de aceeaşi vîrstă, arborau acelaşi aer aferat, păreau grăbiţi şi toţi cinci fie la părăsirea hotelului, fie la întoarcere făceau cîte o escală la bar. Gino şi Ingrid le atraseră atenţia ca simplu număr. Nu erau nici douăzeci şi patru de ore de cînd intraseră în ţară. Recepţionerul le şopti că-l cunoşteau pe tipul de la camera 1711. Amănuntul nu era de ignorat deşi nu spunea mare lucru.

Chipul locotenentului înflori de mulţumire la apariţia negustorului de păsări mici, un olandez pătrat, fumător de pipă. Profesiunea individului i se părea lui Azimioară de o savoare specială. I-ar fi plăcut grozav să ştie ce-i în capul lui şi în ce constau trucurile comerţului practicat.

La prînz, Cristescu părăsi hotelul fără impresii deosebite. Dispuse urmărirea celor cinci străini şi despărţindu-se de Azimioară se duse la locuinţa Olgăi Tudor.

La ora unu şi jumătate exact, abandonînd bulevardul şi angajîndu-se pe Louis Blank, Ned simţi că e filat.

Îngădui Daciei albe să se apropie. Tînărul de la volan discuta animat cu o fată blondă îmbrăcată în bleumarin. „Eterna fată blondă, paravanul clasic al sticleţilor..."

Se lăsă filat un timp, făcîndu-şi calm socotelile. Nu înţelegea cum ajunsese să fie reperat de poliţia românească, dar concluzia se impunea: din acest moment, îi punea în primejdie pe Emilia, pe Tolea şi pe Nicolaescu, risca să desconspire locuinţa deocamdată sigură a bătrînei. Pentru Ned era un fleac să se descotorosească de Dacia albă care aluneca statornic în spatele lui. Calcula însă în ce măsură ar fi fost abil să facă demonstraţii de profesionalism. O debarasare spectaculoasă care-l lasă pe urmăritor năucit, trădează mai mult decît o carte de vizită lăsată pe masa poliţiei. Evident, în momentul de faţă ştiau cine e, îl puteau oricînd găsi la hotel — amănunt destul de sîcîitor — drumurile însă trebuiau să-i rămînă libere.

Ned se decise pentru modalitatea cea mai simplă de a cîştiga cîteva clipe de răgaz. Parcă în faţa restaurantului Doina. Turismul alb îşi continuă drumul. Morton zări chipul fetei, parcă deconcertat şi-i zîmbi. Înainte de a parcurge cincizeci de metri, tînărul va preda urmărirea prin radio.

Ned se îndreptă elastic spre cabina telefonică din coasta restaurantului şi formă numărul balerinului.

*

Bătrînul îi făcu loc să intre rostogolind priviri speriate. Îşi şterse mîinile ude de şorţul roşu cam zdrenţuit, îşi dădu apoi seama de ţinuta neconvenabilă şi jenat încercă să-l dezlege. Degetele neîndemînatice întăriră însă nodul şi în cele din urmă acceptă confuz să fie ajutat de Cristescu.

— Am fost la piaţă, explică singur. Am pus rasolul în oală şi tocmai curăţam zarzavatul. Sufăr de stomah, nu pot mînca la birt... Asta e...

— Constat că vă descurcaţi foarte bine, observă convenţional maiorul respirînd aerul închis plin de aburi şi fum.

Bătrînul părea fîstîcit şi neîncrezător.

— De, m-am învăţat... N-ai ce-i face...

— Nu sînteţi căsătorit?

— Nu... Adică am fost. N-am avut noroc în căsniciile noastre, nici eu, nici Olguţa. Asta e... Procesul ei l-au fixat peste zece zile. Mi-a zis avocatul... Eu ce pot să fac?

Îşi deschise braţele şi se uită la Cristescu aşteptînd parcă un răspuns efectiv.

— Am încuiat casa la Piteşti, acolo stau, sînt mulţumit, am o pensie bunişoară.

Maiorul dădu din cap. Erau asigurările specifice unei anumite categorii de oameni în vîrstă, recitate înaintea autorităţilor sau ce-şi închipuiau ei că ar reprezenta autorităţile: administratorul blocului, poştaşul, şi în general orice uniformă, ceferist sau pompier, n-avea importanţă. Subtextul era altul: „Îmi văd de treabă, nu trebuie să vă îndoiţi de buna mea credinţă, vreau să fiu lăsat în pace..."

— M-am instalat aici, îşi reluă bătrînul jelania. Măcar pînă se isprăveşte procesul. Slujeşte la ceva? Nu ştiu... De unde pot să ştiu? Îşi îndreptă ochii neliniştiţi spre maior: Dumneavoastră... aţi venit cu vreo treabă, gîndesc...

— Întîi, surîse blînd Cristescu, aruncaţi o privire în bucătărie. Am impresia că rasolul dumneavoastră e pe cale să devină grătar... După aceea v-aş ruga să-mi vorbiţi despre soţul doamnei Tudor.

Nu-i era greu să-şi imagineze mizeria din bucătărie. Cimentul plin de apă, gîndacii, mîncarea dată în foc, bătrînul incapabil să se descurce învîrtindu-se fără noimă, arzîndu-se cu mînere prea fierbinţi, negăsind cîrpa, cuţitul sau fundul de lemn.

Se întoarse cu un aer vădit preocupat. Se aşeză pe jumătate de scaun, cu mîinile sprijinite de masă. Degetele deformate de gută îi tremurau.

— De ce vă interesează George? E o poveste veche. Soru-mea nu l-a văzut de peste treizeci de ani... Poate nu ştiţi, sînt divorţaţi... Legal, vreau să spun.

— Ştiu.

— Atunci? Olguţa n-a împărtăşit niciodată convingerile lui politice. I-a detestat pe legionari. Şi eu... Adică toată familia noastră, sîntem oameni oneşti... Ca dovadă s-au despărţit, nu-i aşa?

Nu constituia nici o dovadă, dar maiorul înclină capul.

— Au continuat totuşi să întreţină relaţii, tatonă Cristescu. Corespondenţă, telefoane.

— Fleacuri... O carte poştală, felicitări de Crăciun. Nu-l putea împiedica să-i scrie... Cum putea?

Părea foarte agitat, unghiile i se agăţau nervoase în ţesătura covorului întins pe masă.

— În ultima vreme n-a primit nici un mesaj? se interesă încet maiorul.

Bătrînul îl privi tulburat. Tuşi înecat, şi maiorul zărind un pahar cu apă pe radio i-l întinse. Repetă întrebarea:

— Recent nu a primit vești?
— Tot așa... lucruri fără importanță.
— Un pachet?
— Nu, adică da... un pachețel mic de tot. Pot să vi-l arăt. Nu mă ascund... N-am de ce să mă ascund.
Deschise scrinul și puse pe masă flaconul de parfum adus de Ned.
— A fost expediat prin poștă?
— Nu... L-a adus cineva.
Se ghemuise între umeri și tresărea parcă biciuit. Maiorul avu impresia că-i vede sîngele pulsînd în urechile roșii.
— Cine?
— Un străin... Un bărbat bine, politicos. Olguța nu mai era acasă, așa că l-am primit eu.
— Vreți să spuneți că doamna Olga Tudor fusese deja arestată.
— Da, vineri ați... au închis-o și duminică a venit persoana.
În ochii maiorului se aprinse un licăr de triumf. Ar fi strîns mîna bătrînului, dar gestul l-ar fi înspăimîntat.
— Eu n-am nici o vină... A sunat la ușă și am deschis. Nici Olguța nu-i vinovată... Parcă l-a chemat ea?
— Nimeni nu vă reproșează nimic. Ați putea să-mi descrieți persoana?
— Tînăr, fără îndoială, dar nu chiar prima tinerețe. Cumsecade și cu buzunarul plin. Se cunoaște imediat...
— Alte semnalmente?
— Tînăr, repetă și nu mai găsi nimic de completat.
— Perfect. Vă amintiți poate mai bine ce ați discutat împreună.
— Nu mare lucru. Mi-a zis că l-a trimis George să-i transmită ceva Olguței. „Sînt fratele ei, domnule, poți să-mi spui mie..." N-a vrut. Voia să ceară întîi avizul lui... Al lui George, adică.
— Și cum a rămas?
— Să ia legătura cu el. Probabil că George nu i-a dat voie, deși pe vremuri noi ne-am înțeles...
Se întrerupse speriat. Nu asta voise să spună. Își închipuia că faptul de a fi întreținut cîndva raporturi amicale cu un legionar, putea avea consecințe acum. Cristescu depăși incidentul cu naturalețe.
— I-ați comunicat că doamna Tudor e arestată?

— Da... Cred că da. Am făcut rău? Eu nu ştiu, n-am de unde să ştiu... Dacă vreţi, n-o să-l mai primesc...

Cristescu zîmbi. De astă dată avea certitudinea că ghemul cu care se juca Melania nu-i mai aparţinea exclusiv. Izbutise să prindă capătul firului.

*

Ned luă în primul rînd legătura cu Tolea cerînd să-i pună la dispoziţie Wolkswagenul lui. Trebuia să-l parcheze pe o alee din spatele Grădinii Icoanei şi apoi să-şi vadă de treabă. Renault-ul închiriat, luat în reflector de poliţie, nu-i mai folosea. Avea să-l mai întrebuinţeze pentru două sau trei curse neînsemnate ca să salveze aparenţele. Îi telefonă apoi Emiliei. La început fata se sperie. Morton încercă s-o calmeze.

— Deocamdată n-ai nici un motiv să intri în panică. Nu-i obligatoriu să fiţi urmăriţi şi voi. Trebuie să ştim însă precis dacă locuinţa e sau nu supravegheată.

— Cum?

— În primul rînd, uită-te pe stradă şi vezi dacă există cineva care staţionează în faţa casei.

— Sînt lîngă fereastră, nu văd nimic.

— Perfect. Ca să fim absolut liniştiţi o să încerci un mic truc. Cel mai simplu şi cu rezultate sigure. Îmbracă paltonul şi coboară în stradă. Evită arterele aglomerate. Ai nevoie de multă experienţă ca să-ţi dai seama dacă eşti urmărit în mijlocul traficului. Înţelegi?

Emilia, pierită, suflă greu:

— Da.

— Deci caută o stradă cît mai liniştită. Mergi normal patru-cinci sute de metri, dă buzna în primul gang şi aşteaptă ascunsă. Dacă în circa cincisprezece-douăzeci de secunde, apare o mutră care începe să adulmece cu aerul cel mai distrat din lume, admirînd zidurile coşcovite şi containerele de gunoi sau acuzînd un interes brusc pentru numărul imobilului, situaţia e limpede. Simulezi că ai avut un accident cu portjartierul, şi-ţi vezi de drum.

— Apoi?

— Te întorci liniştită acasă cu cîteva cumpărături în braţe şi aştepţi telefonul meu. Cel puţin douăzeci şi patru de ore ne vor lăsa în pace pentru a-i repera pe ceilalţi complici. Pariez însă pe ce vrei că nu se va întîmpla nimic. Acum trebuie să termin. Dacă totul e în regulă, vin după-amiază cu

prietenii mei. Trebuie doar să mă avertizezi. De pildă, cobori toate obloanele pe trei sferturi şi atunci eu voi şti că e linişte. Da?

— Da.

— Pune-l în gardă şi pe Nicolaescu, atrage-i atenţia doamnei Tudor să fie cuminte. Mă bizui pe tine, Emilia.

Morton întrerupse convorbirea. Apăruse agentul care prelua urmărirea, un tip masiv şi bine dispus cu pălăria pe ceafă care parcă chiar în spatele Renault-ului albastru. Englezul îi întîlni o clipă ochii pătrunzători şi urcă treptele restaurantului.

„Toţi poliţiştii privesc la fel. Parcă bat cuie."

Luară loc la o distanţă de cîteva mese. Azimioară se aşeză ostentativ cu spatele, ca şi cum nimic nu-l interesa mai puţin pe lume, decît persoana englezului. Ned apucă amuzat meniul.

„Hm, nu-i prost! La urma urmelor, puţin îi pasă ce consum eu. În schimb, stă cu ochii pe uşă şi nu există altă ieşire".

Comandă cu voce tare, dar fără ostentaţie, un dejun copios şi îşi aprinse o ţigară. Ospătarul trecu la masa locotenentului. Azimioară nu se lăsă mai prejos. Ceru un aperitiv, ciorbă şi tochitură cu mămăliguţă.

După zece minute, ca şi cum şi-ar fi amintit pe neaşteptate de ceva important, Morton lăsă o sută de lei pe masă şi se îndreptă spre ieşire. Desigur, nu proceda după toate regulile meseriei, dar se simţea într-o dispoziţie sarcastică. Voia să-l pună în încurcătură pe grăsun. Îi azvîrli din mers un surîs fermecător, adresîndu-i-se în franceză:

— Poftă bună, domnule! Ca să nu vă întrerupeţi dejunul şi să vă scutesc de eforturi, vă anunţ că mă întorc direct la hotel. Pot fi găsit, fireşte pentru dumneavoastră nu constituie un secret, la camera 1711 pînă la orele 4. Omagiile mele!

Azimioară, cu gura plină, complet buimac izbuti să înghită abia după două minute.

•

Cristescu o chemă pe Olga Tudor la vorbitor, dar nu izbuti să scoată nimic. Declara hotărît, şi maiorul o crezu, că nu o cunoscuse pe Melania Lupu înainte de arestare. În legătură cu fostul său soţ, George Popa, preciză răspicat că povestea se consumase de mult. Da, îi scria din cînd în cînd, felicitări sau cărţi poştale, completate în fugă. Dădea impresia că-şi aminteşte de ea, între două trenuri şi atunci

zmîngălea la repezeală cîteva cuvinte pe tejgheaua chioşcului cu ilustrate sau a barului din gară.

Auzise că o duce bine, călătorea mult, o constatase după vederile primite din cele mai neaşteptate puncte ale globului, iar cele cîteva lucruri pe care le primise de la el purtau semnătura unor case mari.

Cristescu o părăsi destul de nemulţumit. Avea certa senzaţie că femeia îi ascunde adevărul, sau cel puţin o parte din el, şi se întoarse la minister.

Azimioară îl întîmpină cu o mutră lungă şi ochii coborîţi. Maiorul îl privi peste umăr apoi azvîrli mănuşile pe masă.

— Ai scrîntit-o!

Locotenentul care de un ceas şi jumătate trecea prin chinurile iadului încercînd să înţeleagă unde anume greşise, se zăpăci complet. Îi relată incidentul fără să omită cel mai neînsemnat detaliu. Maiorul rîdea cu lacrimi. Îl rugă să repete cuvintele englezului şi Azimioară se execută fără să schimbe o literă.

— Dacă te-a reperat într-o clipită, fără să fi comis gafe, înseamnă că-i un profesionist. Chiar şi îndrăzneala cu care te-a interpelat nu e comună. A greşit însă desconspirîndu-se. Sesizînd supravegherea, şi-a închipuit că ştim despre el mai mult decît ştim în realitate şi în consecinţă, considerînd că nu mai are ce pierde şi-a permis să se distreze puţin. Poate că nu el e omul pe care îl căutăm, în orice caz mi se pare interesant. Supravegherea continuă. Şi ca să-i arătăm că apreciem umorul britanic, o vom face pe faţă.

Locotenentul se grăbi să dea din cap. Nu-i pierise încă expresia de buimăceală.

— Ai înţeles, deci! Îl urmăreşti fără să te ascunzi că o faci, îl poţi saluta şi la nevoie îi întinzi bricheta. Instituim în acelaşi timp supraveghere dublă. În spatele dumitale, va acţiona locotenentul Simionescu. Ăsta însă trebuie să se dea peste cap, să mănînce nori ca să rămînă în umbră! Bineînţeles, nu încetează nici urmărirea celorlalţi. Avem veşti de la Ciobanu?

— Nimic deosebit.

— Mda... Cristescu începu să rîdă. Ştii care ar fi culmea? Să fi dat peste un poliţist englez în vacanţă. Nu îndrăznesc să-mi închipui cum se amuză...

*

— În locul tău aş renunţa, Ned, spuse Gino.
— Nici prin gînd nu-mi trece. Vreau s-o cunoaşteţi.
— Mai gîndeşte-te.
Ingrid îşi plimbă ostentativ unghiile sub ochii italianului.
— Ascultă, Gino, dacă scoţi un singur sunet te scalpez! Vreau s-o văd şi eu pe maimuţa care a fost în stare să-i sucească minţile. Altminteri crăp!
— Ned, nu pierde prilejul, renunţă şi pariez că fetiţa se va ţine de cuvînt.
— Uite cum procedăm, spuse englezul. În primul rînd, voi da o raită prin cartier să mă conving personal că strada nu-i supravegheată. Dacă totul e în regulă, vă telefonez. Voi o să plecaţi separat de la hotel, în direcţii opuse. Nu cumva să urcaţi în taximetrele care staţionează la intrare.
Ingrid îşi ridică sprîncenele fine.
— Ne înveţi abecedarul, dragule?
— Băiatu' e îndrăgostit, observă Gino, şi chestia asta provoacă unele tulburări.
— Tu cum ai aflat? În sfîrşit, cereţi şoferilor să vă ducă la Muzeul satului. De acolo vă iau eu. Dacă sînteţi urmăriţi, schimbaţi destinaţia. Explicaţi ăluia că v-aţi răzgîndit, eu nu vă găsesc şi înţeleg cum stau lucrurile.
— S-a făcut, bătrîne!
Ned sărută obrazul fetei.
— Încearcă să fii drăguţă. Pentru mine . . .
— Nici o grijă! Am să-i povestesc că eşti un amant grozav. Completă sarcastică: Sînt în stare de orice pentru prietenii mei. Chiar să şi mint.
Gino îşi frecă mîinile. Hotărît, Bucureştiul era un oraş vesel.

*

În hol, îl întîmpină zîmbetul radios al locotenentului Azimioară. Citea ziarul pe o canapea plasată în apropierea liftului. Îl strînse tacticos şi-l băgă în buzunarul paltonului apoi, după ce Ned lăsă cheia la recepţie îl urmă păstrînd o distanţă cuviincioasă.
Englezul se strecură printre maşinile parcate în faţa hotelului, îşi reperă Renault-ul şi-i făcu semn cu mîna pentru a-i arăta unde se află. Locotenentul mulţumi frumos, dînd din cap.

Morton urcă bulevardul, coti la dreapta și intră în Calea Dorobanți. În oglinda retrovizoare întîlni ochii lui Azimioară, care îi zîmbea ca un tată.

„Mda! Bursucul nu e singur. Trucul obișnuit. Ăsta îmi scoate ochii, și nu-l văd pe ălălalt care vrea să mă tragă de coadă. Ca să-l depistez trebuie să scap de grăsun".

Flutură degetele luîndu-și rămas bun și apăsă puternic pe accelerator. Țîșnise literalmente prin fața tramvaiului, lăsîndu-i căpiați pe vatman și pietoni. Azimioară simți că pocnește de furie. Cînd în sfîrșit, cele trei vagoane lungi eliberară drumul, Renault-ul albastru nu se mai zărea. Se uită după Fiatul lui Simionescu. Pierise și el.

Abia pe strada Emil Pangrate, Ned avu certitudinea că cel „de-al doilea", adevărata umbră se află la volanul Fiatului. Desigur, tipul comunicase deja prin radio că grasul fusese scos din competiție. Trebuia să acționeze rapid.

Viră și se îndreptă cu toată viteza spre centrul orașului. Ajuns în B-dul Ana Ipătescu, o luă la dreapta pe Nicolae Iorga și parcă în fața unui bloc. Urcă treptele de marmură neagră și dispăru pe ușa aflată în stînga liftului. După cîteva minute, Morton se afla în Calea Victoriei. Opri un taxi și-i ceru să-l ducă în strada Batiștei.

Șoferul îi arătă Bucureștiul vreo jumătate de oră, îl fîțîi prin Titan și Berceni, „e fraier, n-are cum să se prindă", și în cele din urmă, se decise să-l lase la destinație. Morton plăti fără să clipească.

— Ai uitat să mă plimbi pe la șosea, tinere! Oricum, am apreciat bunăvoința. Reține restul.

Cînd getax-ul dispăru din vedere, făcu colțul străzii și urcă în Wolkswagenul balerinului. Se încredință că pe strada Dobreni nu se află picior de agent și îi telefonă lui Gino.

Simionescu păzi Renault-ul englezului cam o oră, apoi simțind că ceva nu-i în regulă, predă supravegherea unui coleg și se întoarse la minister.

Se ciocni nas în nas cu Azimioară. La ușa maiorului se poftiră reciproc cu multă amabilitate. Nu voia nici unul să intre primul.

Cap. XIII
ABATELE BROWN

Melania îi primi graţioasă, într-o rochie liliachie cu mîneci largi care-i strîngea ca într-o mănuşă trupul zvelt, cu perle la gît şi escarpeni delicaţi de antilopă. Era îmbujorată, bine machiată şi fără stridenţă. Părea o doamnă din toate punctele de vedere şi Ned îşi zise că e o adevărată plăcere să te uiţi la ea.

Gino o învălui într-o privire plină de admiraţie. Suflă la urechea lui Ingrid:

— Mama nu arată rău... Dacă fiica-i seamănă, să ştii că Ned a pocnit-o...

Întrevederea decurse fără incidente. Ingrid fusese suficient strunită la Institutul de maici pentru a şti să-şi ascundă uimirea faţă de vîrsta logodnicei, iar Gino, un bărbat cu fantezie şi colecţionar de originalităţi, nu putea fi luat uşor prin surprindere. Dealtfel, Melania se comportase cu multă naturaleţe şi găsise prilejul să traverseze de cîteva ori încăperea.

„Mişcarea te avantajează, draga mea, puţine femei ştiu să meargă. Ţinuta umerilor, spatele drept şi elastic, balansul discret al şoldurilor, felul cum talpa ia contact cu solul, iată un întreg complex a cărui artă nu o posedă oricine... Chiar şi balerinele! Calcă ţepene, viguros, simţi multă acrobaţie în pasul lor, dar nimic tandru, misterios. Făptura lor e ca un afiş. Nu trebuie să-şi scoată jacheta pentru a şti ce se ascunde dedesubtul ei..."

— Acuma m-am convins, izbucni Ingrid pe stradă. Eşti nebun de-a binelea!

Morton surîse cercetînd trotuarul întunecat. O ceaţă fină li se agăţa de obraji.

— Habar n-am la ce te referi.

— Nu fă pe tîmpitul! Am crezut tot timpul că stau de vorbă cu bunică-ta. N-am pomenit ceva mai jalnic!

— Nu te pot împiedica să crezi ce vrei, răspunse Ned calm. Îmi închipui însă că exagerezi.

Gino mergea tăcut, trăgînd din ţigară. Ingrid se opri în mijlocul drumului.

— Exagerez?!

— Bineînţeles. Are doar 63 de ani.

— Și tu 39. Peste șapte ani, va avea 70. O babă în toată puterea cuvîntului! Babă e și-acum, dar atunci nu va mai înșela pe nimeni, nici măcar un idiot ca tine.

Ned întoarse capul. O privi blînd.

— Tu cîți ani ai, Ingrid?

— Exact diferența dintre voi. O bagatelă, firește! Un sfert de secol între doi parteneri nu înseamnă nimic...

— Ceva înseamnă, din nefericire, oftă englezul. O voi pierde probabil înainte de-a avea timp să mă satur de ea.

Fata se opri din nou sufocată, ochii azvîrleau lasere verzi.

— Îți bați joc de mine? N-ai s-o poți scoate la un cinematograf fără să-ți plesnească obrazul de rușine.

— Te înșeli. Nu cunosc pe nimeni mai indicat pentru a face o impresie admirabilă în societate.

— Te-ai uitat la fața ei, nenorocitule? O pungă plină de riduri. Pielea din jurul ochilor pare crestată cu furculița.

— Dar ce privire strălucitoare! o întrerupse Ned.

Ingrid urmă dezlănțuită, neținînd seama unde se află:

— ... și asta într-o seară de iarnă, cu un abajur portocaliu în cameră care nu păcălește pe nimeni cu excepția cretinilor! Nu s-a mișcat o secundă de sub ciuperca aia. Ești orb? Gîtul ei e o zdreanță!

— Gîtul?! Ce naiba mă interesează gîtul! Dealtfel, îl mișcă cu infinită grație. Iar cînd zîmbește, odaia se umple de soare. Un surîs luminos...

— Pe adorabile buze veștede și cu o proteză intactă de 48 de măsele. E o ruină.

— E fascinantă!

— Are mîini de mumie! Te aștepți din clipă în clipă să le vezi dezarticulîndu-se. Sînt pur și simplu scîrboase!

— Sînt înduioșătoare. Cînd umple ceștile de ceai, îmi dau lacrimile.

— Genunchii îi străpung pielea ca două pumnale.

— Sînt atît de gingași...

— Și picioarele de greier? Dumnezeule mare!

— Au eleganța gambelor de marchiză. Cînd se mișcă, seamănă cu o floare mîngîiată de adierile nopții.

— E o babă!

— N-are vîrstă!

— Oribilă și escroacă!

— Divină și scînteietor de inteligentă.

Ingrid ajunsese la capătul puterilor. Urlă:

— Ned Morton, încetează! Se întoarse spre Gino care nu scosese nici un cuvînt: Tu ce taci ca un bou?

— Mda... făcu italianul azvîrlind în rigolă, ţigara pe jumătate fumată. Ascultă, Ned...

Făcu o pauză şi celălalt îl măsură intrigat.

— Ce e?

— Să ştii că dacă nu te hotărăşti tu, o iau eu.

În clipa următoare se trezi cu poşeta lui Ingrid în cap.

*

Restul serii Melania şi-l petrecu privind distrată programul le televizor. Pe la nouă, Emilia buimăcită de ultimele evenimente — Ned şi prietenii săi nu făcuseră nici un secret din scopul vizitei — o întrebă dacă nu vrea să mănînce.

Se uita la Melania cu curiozitate nedisimulată şi un sentiment nemărturisit de admiraţie. Părerea Emiliei despre ea însăşi pînă în seara aceea fusese categorică. Se considera o femeie urîtă şi antipatică, dar indiscutabil inteligentă. Nu înţelegea în ruptul capului ce poate găsi un bărbat ca Ned, şi dacă te gîndeşti bine doi bărbaţi, italianul o sorbea pur şi simplu din priviri, la o bătrînă smintită căzută în mintea copiilor. Era complet opacă la farmecul Melaniei şi în plus, o uimea faptul că Mirel intuise pasiunea englezului, de la bun început.

Bătrîna spuse că nu-i e foame, şi rămase să trîndăvească pe canapea. Emilia trecu în bucătărie să-şi prepare o omletă. Dintr-o dată, auzi glasul bătrînei înregistrat de microfon şi scoase ouăle de pe foc. Discutînd cu inevitabilul Mirciulică, Melania suflă în sfîrşit marele secret.

Fecioara de aur acoperită cu un strat de bronz, spre a nu fi reperată, împodobea intrarea unui cavou din Cimitirul Belu. Emilia emoţionată consemnă atentă datele — bătrîna nu dădea coordonate exacte ci doar puncte de reper „în stînga aleii centrale, ocolind monumentul de marmură neagră al generalului Alexandresco etc." — apoi îşi mîncă omleta rece. Cînd isprăvi, stinse lumina şi se uită pe fereastră, tresărind ori de cîte ori un pieton rămînea locului cîteva secunde.

Mai tîrziu, Melania trecu în dormitor să se schimbe. Evenimentele se precipitau. Dacă Ned era filat însemna că nici ea nu se mai află în siguranţă. Maiorul Cristescu începuse să se dezmeticească, trebuia deci să acţioneze fără întîrziere. În răstimpul cît Ned, Emilia, Nicolaescu şi balerinul vor scotoci în

cimitir, ea se va deplasa la adresa pedichiuristei. Va descoperi la fața locului, semnificația celor șapte cifre ale numărului de telefon. Atîția pași la stînga, atîția la dreapta, ori metri, poate pietre ...

Bătrîna se strecură în așternutul cald și adormi imediat cu sentimentul că o așteaptă o zi grea.

Pînă la miezul nopții, Ned nu telefonă și Emilia îi sună pe Tolea și Nicolaescu comunicîndu-le că mîine, duminică vor avea un program încărcat. Era ultima zi pe care Ned o petrecea în România.

*

„Mîine va fi o zi grea ..." repetă Mirel.

Rămase un timp cu ochii pe aparatul de celuloid. Apoi se ridică. Se apropie de geam cu țigara aprinsă, într-o dispoziție ciudată. Viscolul gonea lăsînd în urmă trotuare albe și uscate. Capișonul de tablă al unui felinar se bălăngănea.

„Mîine va fi o zi grea".

„De ce? întrebase Mirel privind-o în ochii verzui, cu transparențe lichide. Mergem la plajă, mîncăm, soilim, cravata, pantofii cu toc și via—Cazino. Care-i chestia?"

Iulia zîmbise lăsîndu-și capul pe masă.

Nu era frumoasă. O figură oarecare, cu tenul nu prea curat, dinți frumoși și siluetă bine desenată. Întîlnind-o în împrejurări indiferente, n-ai fi zis niciodată că-i actriță. Nu se machia, părul scurt cu cărare dreaptă n-avea nimic comun cu invazia de plete sălbatice reactualizate de Brigitte Bardot în glorioșii ani '60, se îmbrăca sobru, taioarele și rochiile ei aduceau mai mult a uniformă școlară. „Cuminte și modestă ca o profesoară", spunea doamna Lili, gazda. Cînd fusese repartizată la teatrul din Reșița, venise însoțită de maică-sa. O instalase, îi umpluse cămara cu compoturi și săculețe de ceai.

Lui Mirel îi îngăduise să-i sărute mîna o lună după ce acceptase să primească primul buchet de flori, îi oferise brațul tîrziu, cînd tot orașul începuse să vorbească de logodnă.

„Nici cadouri nu primea scîrba, își aminti Nicolaescu suflînd fumul pe sticla înghețată. Flori, bomboane, cel mult o pereche de mănuși ..."

— Nu, Mirel, te rog nu intra ... Mîine o să urle tîrgul că m-am culcat cu tine, iar la prima indispoziție sau primul

guturai toți o să-mi privească pîntecele. Sînt o provincială și în definitiv nu mi-e rușine să o recunosc...

„Cînd mi-a permis s-o sărut, nu m-aș fi schimbat cu împăratul Japoniei. Credeam c-o să plesnesc de fericire... Dobitoc! Eu dobitoc și-aia bestie..."

— De ce nu vrei să te măriți?

— Mai tîrziu, Mirel. Sîntem prea tineri. Doi stagiari amărîți. Casă, mobilă, în odaia cea mică n-avem covor, rata la frigider... Simt că-i prea devreme. Să mai zburdăm.

Îi propusese într-o doară vacanța la mare. Era palidă și obosită după trei premiere și din primăvară nu înceta să vorbească despre maică-sa, despre casa lor din Brașov cu geamuri albastre, și șezlongul pe care făcea plajă în grădină. Nici prin gînd nu-i trecea că ar fi dispusă să accepte. Aerele ei puritane nu-l mai scoteau din sărite. Se obișnuise așa cum se obișnuise cu obrazul rotund și mîinile reci, cu pielea zgrunțuroasă, cu surîsul lipsit de strălucire. Își închipuia că dacă ar fi arătat altfel, n-ar fi iubit-o.

— Cred că ne-am putea repezi cîteva zile la Mamaia... N-am fost la mare de cînd eram mică.

Mirel, izbit în moalele capului, se oprise în mijlocul străzii.

— E un banc?

— Faci tu destule pentru amîndoi. Vorbesc serios. Dacă vrei, plecăm imediat.

Îi umpluse casa de flori, o sută de garoafe roșii, aproape o chenzină, umbla chiuind prin oraș făcînd cumpărături extravagante. Un colac lebădă, cea mai mare minge din magazin, un costum de plajă fistichiu. Oamenii se întorceau după el, colegii îl priveau ciudat.

„Cretinii știau! Nici unul n-a venit să-mi ardă una la bilă. Dezmeticește-te, boule! Știi cine-i asta?"

...Cinci zile la Mamaia. Hotelul Flora cu paturi albe și pături înflorate. Trandafiri galbeni... Mirel aflase cum arată paradisul. Nopțile i se păreau de argint, zorile de faianță violet, cu irizări sidefii, luna de cauciuc se rostogolea pe trupurile lor. O ținea în brațe. Mirosea a săpun Mona Lisa și a algă.

— E ciudat! Ai acceptat să... Își găsea greu cuvintele. Și totuși nu vrei să ne căsătorim. Sînt fericit, dar incapabil să te înțeleg.

— Ne iubim, Mirel. Nu mi-e teamă că ai să mă abandonezi. Pentru rest avem timp. Nu-mi place să mi se spună, doamnă. Peste un an, poate doi...

Era măritată de-o săptămînă. Scrisoarea ei, o capodoperă de cinism, o găsise pe noptieră, sprijinită de iepurașul roșu Puc, mascota Iuliei.

... Te-am mințit, Mirel. N-am nici o mătușă la Constanța. Am așteptat să pleci la pescuit, m-am întors și mi-am luat valiza. M-am măritat de cîteva zile cu N. regizorul, pentru că în el văd singura mea șansă de a mă realiza. Un post de actriță în Capitală, televiziune, film. Meseria mea nu suportă anonimatul... Dar am discutat de atîtea ori lucrurile astea, încît este imposibil să nu înțelegi. Te iubesc, Mirel. Ești primul bărbat din viața mea și N. o știe. A vrut probabil să mă ferească de obsesii ulterioare și mi-a dăruit această săptămînă divină. Un gest unic, ai să-ți dai seama mai tîrziu. Să nu mă blestemi... N-am fi fost fericiți. Peste cîțiva ani, n-aș mai fi deschis televizorul, n-aș mai fi intrat într-un cinema ca să nu-mi recunosc îngălbenită de invidie o colegă sau alta, mai norocoase decît mine. Viața alături de un om înăcrit e departe de a fi veselă. Ți-l las pe Puc. Nu știu de ce nu intră în valiză...

Nicolaescu stinse lumina. Rămase vreme îndelungată cu ochii ațintiți în întunericul de sticlă. Viscolul zgîlțîia capișonul de tablă al felinarului umplînd noaptea de vaiet.

*

După ce ascultă isprăvile lui Azimioară și Simionescu, spășiți și cu nasul în pămînt, maiorul dobîndi certitudinea că individul pe care-l căuta e Ned Morton. Era atît de încredințat că nu se înșală, încît dispuse încetarea supravegherii celorlalți, concentrîndu-și întreaga atenție asupra englezului. Însărcină cinci din cei mai buni oameni cu urmărirea lui. Azimioară continua să rămînă paravan.

La zece seara fu anunțat că Morton s-a întors. Lua cina la braseria hotelului, în compania cuplului Gino N. — Ingrid B. sosiți chiar în dimineața aceea.

*

— Eu aș mai rămîne, declară Gino sorbind visător din pahar.

Ingrid îl repezi.

— N-ai decît! Te anunţ însă că mîine la douăsprezece voi fi la aeroport. Nimic nu mă va determina să întîrziu măcar o jumătate de oră. Vecinătatea imbecililor încăpăţînaţi îmi face silă.

— În fond, hotărîsem să petrecem două-trei zile.

— Am petrecut destul în prima. Mi-ajunge!

— Îmi pare rău, spuse Ned de circumstanţă.

Se uită prin local încercînd să-şi depisteze umbra.

— Pe dracu! scrîşni Ingrid. Abia aştepţi să scapi de noi.

— De ce? Nu mă incomodaţi.

— Cu alţii, puişor! Pe mine nu suporţi să mă vezi smulgînd penele zînei tale iar Gino a căpiat şi el. Poate că Baba-Cloanţa preferă genul latin, firma concurentă.

— Copilării! Sîntem prieteni.

— Ned Morton, ascultă ce-ţi spun! Îţi frîngi gîtul!

Italianul interveni.

— Nu vă mai certaţi. Plecăm mîine, Ingrid, eşti mulţumită?

— Să vină şi prostul ăsta cu noi şi nu mai cer nimic de la viaţă.

Gino o privi surprins.

— Ingrid, iubito, există un viking care te aşteaptă.

Ned rîse. Comandă şampanie, apoi discutară despre altceva. Pe la unu părăsiră restaurantul. Împreună cu ei urcă în lift un neamţ ameţit, cel mai blond subaltern al maiorului Cristescu. Avea camera 1707, vis-à-vis de-a lui Morton. Gino îl ajută să nimerească cheia în broască. Auzi apoi zgomote caracteristice în baie.

— Tipul e pulbere! A turnat în el cu damigeana, rîse italianul.

Ned clătină capul.

— Ciudat . . . E primul neamţ pe care-l văd în costum fără o insignă la reverul stîng, care nu cîntă după cinci sticle de bere, şi nu face complimente grase unei seducătoare şi blonde Fräulein . . .

*

Morton îşi petrecu ziua plimbîndu-se în Renault-ul albastru. Se lăsă urmărit comod şi spre surprinderea subalternilor lui Cristescu, nu încercă să le joace nici un renghi. Îl salută de cîteva ori pe Azimioară şi intrînd în braserie la Athénée Palace, îi arătă din ochi o brună cu părul pînă la talie, extrem

de reușită. Azimioară își făcu drum pînă la masa englezului, și-i șopti din mers:

— Ași! E bărbat.

La al doilea Campary, Morton sfîrși reconstituirea evenimentelor din ultima săptămînă. O idee pe care n-ar fi mărturisit-o niciodată lui Gino sau Ingrid îi dădea tîrcoale.

„Oricum, trebuie să verific".

Plăti consumația și făcu colaboratorilor lui Cristescu o demonstrație de profesionalism pierzîndu-și urma în mai puțin de trei minute.

*

Ned sună la ușa Olgăi Tudor și așteptă cu răbdare. Bătrînii se mișcă greu. Auzi pașii tîrșiți, zăvorul pe care degetele neîndemînatice încercau să-l tragă.

— Imediat, doamnă Gheorghiu, imediat...

Cînd se trezi față în față cu Morton, fratele Olgăi Tudor se dădu înapoi înspăimîntat. Englezul profită de buimăceala bătrînului și se strecură înăuntru.

— Nu trebuia... De ce-ați venit? Am... Am promis la miliție să nu vă mai primesc.

— Ia te uită! Le-ați făcut o vizită?

— Nu, ei au... Vă rog să plecați.

Englezul îl cercetă atent: „Ce-i cu ăsta? Tremură ca de frica morții".

— Ce v-au întrebat?

— Nimic. Nu știu... De unde pot să știu? Le-am arătat parfumul... Eu nu mă ascund, n-am nici un amestec. Poftim? Luați-l... Chiar așa, luați-l înapoi.

— Dacă vă incomodează, n-aveți decît să-l aruncați. Îl privi țintă: Vreți să scăpați repede de mine?

Bătrînul clătină din cap atît de violent, încît Ned, deși se simțea iritat, începu să rîdă.

— Perfect. Arătați-mi o fotografie a doamnei Tudor.

Omul îl privi o clipă nedumerit, dar preferă să nu înțeleagă. Scoase din comodă o cutie și răsfiră cu mîini tremurînde vreo douăzeci de instantanee. Olga Tudor pe Calea Victoriei la braț cu o prietenă, la băi, undeva la poalele unei păduri. Morton se uită lung la o fotografie din tinerețe, cu un colier de fundulițe din catifea neagră la gît. Fără îndoială,

Olga Tudor fusese o femeie remarcabil de frumoasă și la fel de sigur era că seducătoarea doamnă în vîrstă pentru care aranjase evadarea, se numea altfel.

*

Fără să-și ia măsuri de precauție deosebite, atent doar să nu lase urme identificabile, Ned pătrunse în garsoniera Melaniei Lupu folosind aceeași cale: geamul din baie.

Plimbă lanterna în lungul zidurilor, apoi apăsă pe comutator. Interiorul nu-i făcu nici o impresie. O încăpere comodă, locuită în mod cert de un om în vîrstă, cu mobilă caracteristică, cum găseai în magazinele anticarilor din Londra, sau le puteai cumpăra de ocazie la licitație. Tinerii nu mai țin la piese greoaie, sufrageriile masive din lemn de nuc de-acum cincizeci de ani, ori dormitoarele importante cu paturi separate unde bunicii făceau dragoste decent, legal și conștienți de misiunea lor, detestă șifonierele înalte, preferînd debaralele încăpătoare. Rețin cel mult din moșteniri împovărătoare cîte o mobilă grațioasă, franțuzească, uneori cărți pentru al căror conținut manifestă multă indiferență, dar au meritul să fie legate în antilopă fină sau piele de vițel.

Morton își spuse că era o casă în care toate ceasurile se opriseră în loc. Deceniul putea fi fixat cu aproximație. 1900? 1910?

Albumul cu scoarțe de catifea verde îl găsi în ultimul sertar al scrinului. Ned deschise prima pagină apoi le răsfoi pe celelalte cu un șoc. Același chip, foarte tînăr și foarte pur, același chip din ce în ce mai puțin tînăr și din ce în ce mai distins, în diverse ipostaze. Doar zîmbetul rămăsese intact de-a lungul anilor. Captivant, misterios, de o feminitate discretă ca al fetițelor de 14 ani. Era zîmbetul Melaniei Lupu. Avu impresia că obiectele din jur încep să se învîrtească.

— Dumnezeule! Am organizat evadarea Abatelui Brown!

*

— Englezul tău s-a încurcat cu vreo matracucă, ascultă-mă pe mine, spuse Mirel Nicolaescu. Ăsta-i fustangiu rău!

Ned nu dăduse nici un semn de viață, toată ziua. Balerinul privea țintă telefonul, Emilia își pocnea nervoasă degetele.

— Cine știe... Probabil nu s-a descotorosit de umbră.
— Probabil! acceptă rînjind economistul.
— Ce propui?
— Tipul are cheie. Lasă-i un bilet unde ne găsește și dăm startul. Trebuie să ajungem înainte de a închide șmecherii cimitirul.
Emilia părea nedormită, cu un aer rătăcit. Nicolaescu zornăi mărunțișul din buzunare.
— Ia o înghițitură! Ce facem cu baba? O lăsăm singură?
— Firește.
— Credeți... Vlăduț își umezi buzele. Credeți c-o să găsim ceva?
— De data asta aflăm repede, spuse Mirel. Făcu o pauză mutîndu-și privirea de la unul la celălalt. În definitiv ne putem descurca și singuri.
— Adică?
— Ned nu știe unde-i ascunsă zîna de aur și s-ar putea să nu afle niciodată dacă ne grăbim nițel.
Emilia îl măsură cu silă. Scrise cîteva rînduri pe o hîrtie și o rezemă de telefon.

Cinci minute după plecarea lor, Melania ieși de sub plapumă complet îmbrăcată. Ochii îi străluceau în chip neobișnuit, ținea buzele strînse. Mirciulică i se încurca între picioare, dar nu-l băga în seamă.
— Joci o carte mare, draga mea, șopti. Oare te-ai gîndit îndeajuns de bine? Îmi dai cuvîntul tău? Foarte bine. Sînt ultima persoană care ar încerca să te abată de la o hotărîre luată. Văzu biletul lăsat de Emilia și rîse încetișor. Doamne, cît de naivi pot fi oamenii cînd nu au în fața ochilor decît metalul blestemat! Pînă și domnul Ned... Ciudat, încă nu și-a făcut apariția. Cu atît mai bine, vei pleca înainte, draga mea.
Deschise noptiera și scoase un ghem de lînă roșie. Rupse un fir cu dinții apoi luă motanul în brațe. Animalul se zbătea. Bătrîna îi explică cu blîndețe:
— Nu-ți fac nimic, dragul meu. Cine pretinde că-l deranjează un firicel de lînă legat în jurul gîtului, e un mare mincinos. Încearcă să nu-l pierzi, Mirciulică. Dacă cumva noi doi ne rătăcim, n-am să pot inventa niște oameni atît de drăguți ca domnul Ned, Mirel sau Vlăduț care să te caute prin toate coclaurile. Cel puțin șnurulețul acesta mă va împiedica

să trec pe lîngă tine fără să te recunosc... În sfîrşit, a venit totuşi momentul să ne despărţim. Dacă se va întîmpla să nu ne mai vedem, să ştii că n-ai avut niciodată o prietenă mai devotată. Mi-ar face plăcere să ţi-o aminteşti măcar din cînd în cînd.

Îi trecu delicat degetele peste urechi, ferindu-şi ochii umezi.

„Nu trebuie să te vadă emoţionată, fetiţo. E sensibil şi îşi pierde lesne cumpătul".

Trase după ea uşa apartamentului cu senzaţia că nu-l va mai revedea niciodată.

Mirciulică se plictisi un timp, apoi îşi înhăţă cîrnatul pregătit în bucătărie şi se culcă devreme.

*

Melania se strecura pe străduţele întunecate privind mereu în urmă. Continua s-o obsedeze faptul că Ned Morton nu se arătase toată ziua.

„Ceva nu e în regulă, fetiţo, şi te implor fii foarte atentă".

Descoperi pe neaşteptate silueta zveltă a englezului lipind zidurile. Bătrîna dădu colţul, aşteptă cîteva clipe apoi se întoarse brusc răsărindu-i pe neaşteptate în faţă.

— O, ce surpriză!

Îi surîse cald, cu o spontaneitate convenţională. Ned întîlnise mii de surîsuri asemănătoare în holul hotelurilor din staţiuni unde întorcîndu-se de la plajă, de la plimbare, ori de la „ape" oameni cu desăvîrşire indiferenţi în fond, unii faţă de ceilalţi, îşi zîmbesc la fel în aşteptarea ascensorului sau cheii de la recepţie.

— Surpriza e reciprocă, doamnă.

— Sînt convinsă. Am ieşit să fac cîţiva paşi... E o seară minunată.

— Observ.

— Dumneavoastră?

— Mi-am propus exact acelaşi lucru.

— Ador coincidenţele.

— Nu-i aşa? Putem face cîţiva paşi împreună?

— Dar bineînţeles.

Melania îi primi propunerea cu un zîmbet discret în care doză modestia, măgulirea cumpătată, recunoştinţa ce trebuie să răsplătească orice amabilitate, gratitudinea amuzată a doamnei în vîrstă faţă de bunăvoinţa unui tînăr.

Curmă hotărîtă noianul de amabilități, „ochii acestui domn strălucesc prea tare, draga mea, se vede că ai exagerat nițeluș".

— După cum v-am făgăduit, am încercat să mă gîndesc. Îmi amintesc desigur cîte ceva, dar nu cred că atîta v-ar putea fi de folos. Aș fi vrut mult să nu vă dezamăgesc.

„Fii atentă la ce-i înșiri, fetițo. Procedează în așa fel încît dacă va fi interogat vreodată de domnul Cristescu, ceea ce nu i-o dorești, să nu poată declara nimic precis. Deci nu intra în a-mă-nun-te. Există o mare deosebire între acest dialog și discuțiile tale cu Mirciulică pe care ei le înregistrează fă-ră ști-in-ța ta. Ți-am mai spus-o, dar simt nevoia s-o repet. Nu s-a născut încă un judecător atît de extravagant încît să te condamne pentru că ai pălăvrăgit cu motanul cîte în lună și-n stele. Ia ascultă, Melania! Nu ți se pare că tînărul acesta e mai atent la obrazul tău decît la cuvintele pe care le rostești?"

Morton pipăi instinctiv pachetul de țigări. Își aminti însă recomandările Emiliei și renunță. Melania îl îmbie amabilă:

— Nu mă supără decît țigările proaste, pipa și trabucurile. Scot mai mult fum decît sînt în stare plămînii mei să suporte. Am fost însă totdeauna de părere că o țigaretă bună dă relief atmosferei dintr-o încăpere. Aprindeți-o și vom discuta apoi pe îndelete despre lucrurile care vă interesează.

— Obiectul interesului meu s-a schimbat, declară englezul. Tonul, mai mult decît afirmația i se păru lui însuși cam brusc. Bătrîna făcu ochii mari.

— Nu cred că vă înțeleg. Vreți să spuneți că ați renunțat la Fecioara de aur?

— În principiu, răspunse Ned mințind doar pe jumătate. *Madona*, fără a fi abandonată, trecuse pe un plan secundar. Știa că Melania n-avea să adauge un singur cuvînt în plus față de amintirile depănate lui Mirciulică.

Bătrîna își strecură mîinile în buzunarele paltonului.

— E atît de ciudat... Ați venit de la Paris special pentru statuie, și-acum...

Englezul o privi cîteva clipe și pocni încet din degete.

— Timpul nu e de partea mea. Am să mă exprim fără ocolișuri. V-am cunoscut luni seara. Începînd de marți, ipostaza pe care ați ales-o, o femeie... în sfîrșit...

— Bătrînă, surîse Melania, cuvîntul nu mă supără, căci nu știu dacă v-am spus, luna trecută am împlinit 63 de ani.

— Bătrînă, hm! Am impresia că dintre toate, acesta e trucul la care ţineţi cel mai mult. Deci ipostaza de femeie excentrică şi puţin slabă de minte nutrind o dragoste senilă pentru motanul ei, a încetat repede să mă convingă. V-am urmărit jocul şi mi-am ridicat pălăria. Aţi reuşit să-i păcăliţi pe Tolea, pe Emilia şi pe celălalt, nu şi pe mine.

— Să-i păcălesc?!

— Exact. Eu, fără a fi mai deştept, am avantajul experienţei. Iar experienţa mi-a ascuţit intuiţia. Evenimentele au dovedit că mă pot bizui pe ea.

„Unde vrea să ajungă, pentru numele lui Dumnezeu, draga mea? Sînt nedumerită, îngrijorată, iar despre abilitatea ta prefer să nu mai discutăm ..."

— Miercuri seara pe la zece, urmă Ned — încerc să fiu cît mai scurt — i-am telefonat Emiliei. Suna ocupat. După un sfert de ceas mi-am zis că ceva nu e în regulă.

— Probabil, suflă Melania, discuta cu o prietenă.

— Nu e genul ei. Prietene, taifasuri prelungite la telefon şi încă în plină conspirativitate. Am venit să văd ce se întîmplă, şi urcînd treptele am auzit paşi ... Rîse calm, aproape tandru, văzînd obrajii roşii ai Melaniei. După cum bănuiţi, m-am luat după dumneavoastră.

— Un bărbat discret ar fi procedat cu totul altfel, suspină bătrîna.

— Un bărbat încetează să fie discret atunci cînd în joc e pielea lui, sau vrea să afle ce e în mintea unei femei care-l interesează mult.

Melania îşi ridică ochii îngrozită. „Ce vrea să spună, fetiţo? Nici măcar colonelul nu şi-a îngăduit să pună la îndoială moralitatea ta. Găsesc că e o adevărată ruşine ca la 63 de ani să dai impresia unei femei care se com-pro-mi-te".

— E necesar să continuu? întrebă Ned.

Bătrîna oftă.

— Presupun că aţi văzut totul, dar nu aţi înţeles mai nimic. Poate că dacă vă voi explica ...

— Cînd asişti la felul în care o doamnă deschide cu o tehnică strălucită fereastra unui apartament sigilat, se strecoară înăuntru şi se dedică unor manevre cît se poate de stranii ...

— Aţi intrat după mine?

Părea jignită şi revoltată. Ned scutură capul rîzînd.

— Am azvîrlit o privire *discretă* prin oberlihtul de la bucătărie. Uşa era deschisă spre interior ... Şi ca să-mi termin ideea, cînd asişti apoi la ştergerea magistrală a tuturor urmelor — apropo, am apreciat în mod deosebit modalitatea de a pulveriza praful — cred că explicaţiile prisosesc. Trebuie să recunosc că m-am distrat straşnic, deşi n-aş vrea pentru nimic în lume să fiu în locul persoanei pentru care aţi pus la cale acest mic spectacol. Cum spunea mătuşa mea, e foarte greu să citeşti literele de-a-ndoaselea şi nu ai totdeauna o oglindă la îndemînă.

Melania suspină abia auzit. „Şi te mai întrebai de unde-ţi ştie numele ... A, nu, de data asta nimeni nu mă va împiedica să-ţi spun părerea mea răspicat: eşti o tîm-pi-tă şi încă nu-mi amintesc să mă fi scos cineva din sărite în aşa hal încît să folosesc asemenea cuvinte". Se smiorcăi cu ochii în pămînt.

— Dacă m-aţi asculta ...

— Nu vreau să vă ascult, o întrerupse englezul prinzîndu-i pumnul mic. Mi-e absolut egal ce aţi făcut în casa aceea. Urmăresc un singur lucru. Să vă determin să înţelegeţi că nu trebuie să vă feriţi de mine. V-am văzut de pildă cînd aţi azvîrlit pachetul în coşul de gunoi. Ştiu şi ce conţine. Dacă intenţionam să vă şantajez, luam cu mine toate fleacurile acelea ...

„Zero, Melania! Zero banat în paişpe şi chiar în o sută! Nu am cuvinte să-ţi spun cît sînt de supărată pentru neatenţia şi prostia ta. Da, termenul nu-i deloc prea dur, ba-i chiar prea blînd. Te-ai lăsat descoperită ca o gîscă. Din momentul acesta nici nu mai vorbesc cu tine".

Adoptă o expresie serafică.

— E aproape imposibil, oftă, să lupţi cu prejudecăţile oamenilor. Ştiu de pe vremea cînd trăia soţul meu ce se cheamă o idee fixă. Îmi pare rău că vă imaginaţi atîtea grozăvii despre mine. Aş vrea să-mi eliberaţi mîna, căci simt că am transpirat.

Morton îi dădu drumul. Rămase un moment pe gînduri, apoi vorbi căutîndu-i privirea palā.

— Nu ştiu dacă trebuie să vă spun ... Deşi nu-i prea elegant din partea mea, nu ascund că sînt gata să exploatez orice posibilitate care să-mi asigure măcar sinceritatea dumneavoastră. Pe de altă parte, mi-e teamă că nu sînteţi în siguranţă. La întoarcere, cu trei sau patru sute de metri înainte

de a urca în taxi, un bărbat v-a luat urma. Se vedea imediat că individul e din poliţie. Meseria şi stilul săreau în ochi.

— Cum arăta? întrebă stins Melania.

— Înalt, extrem de voinic, genul halterofil, agil în ciuda greutăţii. Figură simpatică.

„Locotenentul Azimioară, gîndi bătrîna muşcîndu-şi buzele. Deşi nu pot înţelege. Doar nu l-o fi postat acolo, domnul Cristescu. Nu, e o prostie".

— Ce s-a întîmplat pînă la urmă cu tînărul acela simpatic?

— L-am imobilizat pentru a vă asigura retragerea.

— Sper că, în sfîrşit, n-a avut prea mult de suferit.

— După un sfert de ceas s-a trezit probabil.

— Ar trebui să-i dau un telefon să mă interesez cum se simte, declară Melania, deşi au trecut patru zile de atunci. Din păcate nu ştiu cine-i persoana.

Ned o măsură uluit apoi izbucni în rîs.

— Aveţi un umor de factură specială.

— Nu găsesc nimic hazliu în afirmaţia mea. În orice caz, vă sînt recunoscătoare că aţi intervenit şi mă gîndesc ce aş putea face pentru dumneavoastră.

— Ajungem şi acolo, rîse Ned. Două zile mai tîrziu ne-aţi expediat la biserica Sfîntul Damian. S-au dus Tolea, Nicolaescu şi Emilia. Ca să fiu sincer, eram grozav de curios să văd ce urmăriţi. N-a trebuit să aştept mai mult de jumătate de oră.

Bătrîna îşi ridică încet ochii. Glasul îi tremura.

— Vreţi să spuneţi că m-aţi urmărit din nou?

— Dacă preferaţi să mă exprim altfel, v-am escortat, să zicem pînă la casa doamnei Tudor. Acolo am avut prilejul să constat un lucru interesant...

Bătrîna consternată aştepta cu sufletul la gură.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Ce rost are jocul ăsta? Ned îi ridică bărbia privind-o în ochii decoloraţi. Am înţeles că locuinţa aceea nu vă aparţine. Aţi procedat exact ca un copoi care face o percheziţie sau ca un spărgător de profesie. Un as!

— Doamne sfinte!

— În momentul în care părăseaţi casa aveaţi în poşetă o fotografie şi un carnet roşu. Este exact?

Melania se strădui să zîmbească.

— Mi-ar trebui foarte mult timp ca să vă explic. Am impresia că interpretaţi greşit multe lucruri.

Întoarse încet capul surprinsă de tăcerea lui Ned. O privea lacom, intens.

— Un singur ins putea proceda astfel: Abatele Brown. Rîse. Cine şi-ar fi închipuit!

Bătrîna tresări violent.

— Poftim?

— Numai Abatele Brown*, „duhovnicul" care reuşeşte să rezolve unele enigme de la distanţă, citind presa occidentală unde se relatează un furt sau o crimă puţin obişnuită. Trimite apoi inspectorului Stanley de la Interpol soluţia într-o scrisorică. Datorită unei asemenea epistole, Interpolul a pus mîna pe cel mai bun prieten al meu, canadianul Villard... Vă amintiţi desigur spargerea băncii KOK din Zürich. Acum o lună, Stanley, întors din România, mărturisea cu satisfacţie într-un interviu acordat televiziunii britanice că a avut fericita ocazie să-l cunoască pe modestul şi singuraticul prelat. Am reţinut numele: Melania Lupu... Astă-seară, am fost la dumneavoastră acasă. Nu, nu mă înşel. Garsoniera în care aţi pătruns prin fereastra de la baie pentru a truca acele pendulei, tabloul şi perdeaua. Albumul de fotografii şi cartea de vizită mi-au alungat ultimele îndoieli. N-am să vă întreb de ce aţi făcut-o, sînt chestiuni care vă privesc, în schimb aş vrea să ştiu de ce aţi luat locul Olgăi Tudor. Probabil vizaţi aceeaşi ţintă: Fecioara de aur. Zîmbi larg: Nu m-aş mira s-o fi descoperit în timp ce noi admiram bisericile. În sfîrşit, pentru mine *Madona* nu mai prezintă interes.

— Atunci? întrebă ostenită bătrîna.

— Am o propunere. Daţi-i curs, şi nu mai cer nimic altceva.

Melania îşi ridică obrazul îngust. Avea aerul unei fetiţe căreia i s-a comunicat că a reuşit să rămînă repetentă. Nu plîngea, dar îi simţeai lacrimile adunate în vîrful bărbiei. Ned, înduioşat, ridică mîna să-i mîngîie buclele argintii, dar se opri la jumătatea mişcării. Melania îşi ridică ochii întrebătoare.

— Veniţi cu mine la Londra. Mă oblig să vă procur un paşaport şi în general, ca voiajul să vă fie cît mai agreabil. Sînt dispus să-mi amîn plecarea pentru a pune la punct amănuntele.

---

* Vezi „Bună seara, Melania".

— Ideile năstrușnice într-adevăr nu vă lipsesc. Ce să fac la Londra?

— Eventual ce ați făcut și aici, spuse Morton cu un zîmbet accentuînd cuvintele.

— Adică să discut cu Mirciulică și să mă uit la televizor. Clătină capul abătută. Pentru atîta lucru nu merită să mă deplasez. La vîrsta mea pionieratul nu-i nostim...

— Știți foarte bine că nu la o asemenea existență m-am referit. Aveți toate calitățile pentru a face o carieră strălucitoare.

Albăstrele din ochii Melaniei deveniră mari și rotunde.

— Ce fel de carieră?!

— De gangster! În scurt timp, chiar foarte scurt, veți deveni cel mai interesant și redutabil caïd.

După un moment de stupoare, bătrîna începu să rîdă. Rîsul din tinerețe despre care-și închipuise că-l uitase, cu cascade de clopoței și flori albastre înlăcrimate. Rîdea cu tot trupul, cu obrajii de porțelan, cu buclele scăpate din casca de fixativ. Izbuti să rostească printre hohote:

— O glumă minunată! Hotărît, englejii au umor, m-am convins în ziua cînd și-au pierdut imperiul.

— Niciodată n-am avut mai puțin poftă să glumesc ca acum. Sînt încredințat de fiecare cuvînt pe care l-am pronunțat.

— Domnule Ned, admițînd că eu aș avea toate acele calități pe care le-a născocit fantezia dumneavoastră, propunerea mi s-ar părea la fel de năstrușnică. Nu de gangsteri mi s-a părut că duceți lipsă.

— Bineînțeles. Dumneavoastră însă depășiți mult vocația obișnuită.

— Inimaginabil!

— Mi se întîmplă uneori să mă înșel, dar nu acum. Vreau să mai fac o precizare. Nu vă cer *Madona de aur*, în alternativa că ați descoperit-o. Facem abstracție de ea, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Vi se vor pune la dispoziție fonduri substanțiale și oameni. Nu-mi doresc decît să fiu bancherul și locotenentul dumneavoastră.

„E nebun, draga mea! Deși te-am pedepsit să nu mai stăm de vorbă, trec peste mine de astă dată, căci te simt mult prea uluită. Da, fetițo, e un nebun și jumătate! Dar ce nebunie ciudată! După cum ai posibilitatea să constați, există tot felul de sortimente. Pînă acum, îți închipuiai că persoanele într-o

ureche reacţionează la fel. Se dezbracă în pielea goală sau dau bună ziua cînd urcă într-un tramvai supraaglomerat. Recunoaşte însă că în alte privinţe, face cea mai bună impresie. Are multă bărbăţie şi se îmbracă admirabil. Florence apreciază grozav genul. În alte condiţii i l-ai fi prezentat".

— Am impresia că discut cu un copil. Sînt sigură că nu mai departe de săptămîna viitoare, cînd veţi fi acasă, la Londra, şi vă veţi aminti de toată această discuţie, veţi fi primul care o să rîdă.

— Eu nu sînt deloc sigur.

Ned îşi aprinse nervos ţigara. Se simţea iritat şi ridicol. La prima vedere, avea dreptate. Oricare femeie de bun simţ ar fi reacţionat la fel. Propunerea în sine părea isterică şi în orice caz, suspectă. Un bărbat cu 25 de ani mai tînăr te cheamă la celălalt capăt al Europei ca să devii regina trosnitorilor eleganţi de pe Tamisa, starul hold-up-urilor şi devalizărilor fabuloase, cap de afiş în listele Interpolului.

Privite astfel lucrurile, ele păreau de un penibil grotesc. Aceleaşi lucruri însă discutate cu Gris-Gris, cu Gino, cu Elefantul, sau cu Ingrid şi-ar fi pierdut dimensiunile ilare. Ned ştia că nu se înşală. Femeia avea calităţi ieşite din comun şi, o constatare mai veche, la A.O.A.E. se simţea nevoia unui suflu proaspăt. Elveţianul îmbătrînea, ideile lui erau din ce în ce mai cuminţi, combinaţiile prudente nu ieşeau dintr-un şablon clasic.

Morton uitase, sau voia să uite, că doar cu patru zile în urmă intenţiona să se retragă din asociaţie. Acum nutrea o singură dorinţă. S-o convingă pe Melania să-l urmeze. Vorbindu-i deschis, mizase pe capacitatea specială de înţelegere pe care trebuiau să i-o dea în mod normal fantezia ei, inteligenţa, personalitatea plină de originalitate.

„M-am pripit probabil. Nu mă ţin minte vreodată mai puţin abil şi mai idiot. Foarte bine, voi merge pînă la capăt".

Îi luă din nou mîna. Bătrîna avu un gest de recul instinctiv.

— Nu e bine, şopti.

— Fiţi fără grijă. Mă voi feri de orice gest care v-ar putea supăra. De fapt, n-am îndrăznit să vă spun adevărul. Îmi închipuiam că odată ajunşi la Londra, situaţia se va aranja de la sine iar eu îmi voi cîştiga dreptul de a fi mai cutezător. Vă repet, vremea nu e în favoarea mea. Mă gră-

besc, pentru că nu am timp să am tact. Dumneavoastră mă veți ierta.

— Ce introducere protocolară! surîse Melania. Puteți vorbi fără ca eu să mă supăr. Am început să am impresia că noi doi ne cunoaștem de mulți ani. Îl privi lung: În noaptea aceasta tot pe Abatele Brown îl urmăreați?

— Nu. Pe Melania. Mi-a fost frică să nu dispară pentru totdeauna. Declară brusc, cu sentimentul că se află la capătul unei piste înalte și abrupte, de o strălucire orbitoare: Aș vrea să-mi acordați mîna dumneavoastră.

Bătrîna îl privi cu ochi de miel.

— O propunere neașteptată . . . Sînt copleșită.

— Oare?

Merseră un timp în tăcere. Melania se opri în fața bodeguței de cartier.

— Aș bea o cafea. Adăugă îmbujorată: Și puțin coniac, foarte puțin . . .

Luară loc la o masă lîngă fereastră. Melania se foi un timp pe scaun, apoi se ridică zîmbind jenată și intră în toaletă.

Zece minute mai tîrziu, Ned înțelese că bătrîna dispăruse.

*

„Sînt îngrozitor de supărată pe tine, draga mea, își spuse Melania îndreptîndu-și ținuta. O doamnă adevărată n-ar fi sărit niciodată pe geamul unui WC, chiar dacă ar fi primit o cerere în căsătorie atît de originală. Puteai găsi o soluție care să te onoreze, ce Dumnezeu!"

„Cotroceniul e plin de medici, draga mea, str. Dr. Lister, Dr. Tomescu . . . Dr. Bagdasar . . . Mi se pare că nu mai ai mult pînă la nr. 41. Trebuie să fie clădirea aceea albă, ca o cabană . . . De ce tremuri, Melania? Ți-e frig? Ah, ți-e frică să nu dai de vreun cățel în curte. Îi azvîrli cîteva feliuțe de salam și vă împrieteniți cît ai zice pește".

Bătrîna se strecură ca o umbră pe portiță. Se străduia să pășească fără zgomot pe aleea de pietre albe, uitîndu-se la fereastra care căsca în zid un ochi pătrat și liliachiu.

„Culoarea de levănțică o dă televizorul, draga mea. E sîmbătă seară, și oamenii se uită la film. Un adevărat noroc! Ar putea exploda un cazan de nitroglicerină în spatele lor și tot s-ar zgîi în continuare la isprăvile domnului Kojak. Păcat că bietul colonel n-a prins televizorul. A murit prea devreme pentru asta. Pe undeva însă e bine... Gîndește-te cîte filme frumoase ai să-i povestești cînd vă veți revedea. Veți fi astfel ocupați în multe seri de iarnă deși nu cunosc cum stă chestiunea anotimpurilor pe-acolo. În orice caz, va trebui să faci rezumatele din timp și să le înveți bine pe dinafară..."

Se opri în spatele casei. Inima începu să-i bată, sîngele îi năvălise în obraji. Grădina era neașteptat de mare. Recunoscu cu emoție o bancă identică celei din fotografie și parcurgînd vreo douăzeci de metri, își dădu seama că se află pe aleea imortalizată. Își repeta mereu cele șapte cifre: 26 13 13 1.

„Pași sau metri, nu are importanță, draga mea. Măsoară aproximativ tot atîta. Dar de unde o iei și încotro? Să presupunem că numărătoarea începe de la banca pe care o indică poza. De unde știi că nu s-a fotografiat chiar ascunzătoarea Fecioarei? E simplu... Toate cifrele acestea nu-și mai aveau rostul. Și dacă ai băgat de seamă, carnetul Olgăi Tudor e nou. Faptul că în fiecare an copiază numerele, înseamnă că problema a rămas de ac-tua-li-ta-te. Melania, nu sta la taclale! Propun s-o iei pe grupe de cîte două cifre. Grădina e mare... Unde pleci la stînga? La al cincisprezecelea pas, intri în gard, la dreapta se află casa. Deci parcurgi 26 de metri înainte".

Bătrîna se opri sub un stejar și privi atentă în jur. În dreapta și în stînga, dispuse oarecum simetric, se ridicau umbrele a două tufișuri de trandafiri. „Dacă distanța pînă la ele e de 13 metri, poți să te feliciți, draga mea!"

Cu sufletul la gură, Melania numără 13 pași și atinse primele crengi. „E simplu, fetițo, șopti, chiar pentru tine, deși n-ai primit niciodată mai mult de șase la geometrie. Imaginează-ți două drepte care pleacă de la tufișuri spre bancă și vei obține un patrulater. Ah, Melania, te-am rugat de o mie de ori să te dezbari de chicoteală! Nu e deloc nevoie să gui-

ţezi pentru a-ţi manifesta mulţumirea. Am înţeles, punctul unde se întîlnesc diagonalele indică ascunzătoarea. Rămîne să-mi spui ce reprezintă ultima cifră. Poftim? Fireşte, *unu* nu poate să însemne decît adîncimea la care a fost îngropată *Madona*".

Făcu o piruetă pe călcîiul pantofului zîmbind nopţii.

La zece şi un sfert, bătrîna găsi Fecioara de aur. Astupă cu grijă groapa, şi aşternu deasupra crengi uscate şi cîţiva pumni de zăpadă.

„Nu se cunoaşte aproape nimic, fii liniştită. Dealtfel, ai noroc draga mea, a început să ningă şi în cîteva minute vor dispărea toate urmele. Acum, dă fuga undeva să te aranjezi. Arăţi ca o cărbunăreasă. Sigur că ai să mănînci două prăjituri. Le meriţi ... În drum spre ... ştii tu unde, ai să te opreşti la Nestor. Închid abia la unsprezece ..."

Părăsi triumfătoare grădina.

*

— Ce faci? întrebă colonelul Nasta.

Maiorul, cu ochii pe televizor, clătină din cap, ca unul care ştiuse că se simte prea bine ca să nu-i pice o dandana. Schimbă receptorul în mîna cealaltă.

— Făceam bine, dar probabil n-o să mai fac! În ultima vreme, după fiecare telefon de al dumneavoastră simt că mă pocneşte damblaua.

— Ar fi trebuit să te obişnuieşti.

— Am să mă ocup de problema asta. Ce s-a întîmplat?

— Ai un scaun pe-aproape?

Cristescu se sperie.

— Iar nebuna aia?!

— Răspunde! Ai scaun?

— Am.

— Pahar cu apă?

— Daţi-i drumul odată! strigă exasperat maiorul.

Se ridicase în picioare. Inima îi bătea sălbatic.

— Nevastă-ta e acasă?

— Nu!

— Dă-mi telefonul vecinilor pentru orice eventualitate.

— Nu vă faceţi probleme!

— Crezi într-adevăr că ești pregătit? Ei bine, dragul meu, Melania Lupu s-a întors.

Cristescu simți că-i vine amețeală. Privirea i se împăienjeni și scăpă receptorul din mînă.

Cap. XIV
PROFANATORII DE MORMINTE

Melania îl aștepta pe Cristescu în birou, ducînd o conversație în stil propriu cu un ofițer tînăr, abia ieșit de pe băncile facultății. Băiatul nu avea probabil opinii bine consolidate despre originali, căci o asculta holbat, incapabil să facă altceva decît să dea confuz din cap. Bătrîna punea întrebări fistichii: „Vă place equitația? E adorabil să călărești în bătaia vîntului de toamnă... Ați văzut mantoul de hermină al actriței aceleia... Am uitat cum o cheamă. Ei bine, nu vă sfătuiesc să cumpărați o astfel de haină soției dumneavoastră. Se îngălbenește atît de repede!“

Din fericire, bătrîna nu aștepta și răspunsuri, așa că omul își închipui după o bucată de vreme că se descurcă binișor. Respiră totuși ușurat la apariția maiorului.

Melania sări cu multă spontaneitate de pe scaun și se repezi spre Cristescu surîzînd, cu ochii plini de lacrimi.

— Mă bucur atît de mult că vă văd... Abia acum, în prezența dumneavoastră, mă simt liniștită.

Maiorul făcu un efort să nu se clatine. Se așeză greu, amețeala mai stăruia. Bătrîna își șterse discret colțul ochilor.

„A slăbit teribil! Și cearcănele astea... Nu-mi place nici culoarea pielii, e atît de puțin sănătoasă... Va trebui să-i recomanzi, draga mea, siropul întăritor pe care-l lua colonelul înainte de a muri. Pînă în ultima clipă a simțit că-i e foarte folositor...“

Maiorul își ridică în sfîrșit privirea.

— Vreți să-mi povestiți ce s-a întîmplat? Luați-o de la început, cu evadarea.

— Evadarea?! Mi-am închipuit că ceea ce mi s-a întîmplat se numește răpire, dar firește eu nu sînt familiarizată cu termenii juridici.

Cristescu respiră pînă în adîncul pieptului. Își propuse să fie calm.

— Vă ascult.

— La cîteva ore după ce m-ați... în fine, instalat acolo, și tocmai începusem să mă obișnuiesc cu doamna Tudor și domnișoara Libelula, două persoane adorabile cu o excelentă părere despre instituția dumneavoastră, se simțeau cazate admirabil, v-o spun în treacăt, am simțit că mi se face rău.

— Nu le împărtășeați opiniile?

— Dimpotrivă. Ori de cîte ori vi se pomenea numele la modul cel mai reverențios, veneam cu unele completări. Tulburările erau de altă natură. Presupun că am avut o indigestie.

— Hm... Sînteți sigură că n-ați înghițit nimic?

— Ba am înghițit! Cina aceea simplă și gustoasă, pe care ne-a adus-o domnul gardian. Chiar voiam să-l întreb de unde cumpără pîinea...

— Apoi?

— Apoi... Cum să mă exprim? A intervenit un fel de pauză în memoria mea. Îmi amintesc de chipul îngrijorat al doamnei Tudor, de o mașină albă... Stăteam întinsă și simțeam că plutesc. Cînd m-am trezit, mă aflam într-o încăpere drăguță cu multe cărți și un televizor.

— Adresa!

Punea întrebările mecanic. Varianta servită de bătrînă putea fi interesantă din punct de vedere tehnic. Acum însă se simțea prea istovit și prea tulburat ca să-i ardă de exerciții.

— Adresa... Sînt dezolată, dar nu o cunosc. Azi am ieșit întîia oară. De fapt, am reușit să fug. Am oprit primul taxi și... Poate reușiți dumneavoastră să dați de urma șoferului. Sînteți, ca să folosesc expresia domnișoarei Libelula, atît de capabil... Dumnealui și-ar aminti cu siguranță, de unde m-a luat.

— Pretindeți că ați fost supravegheată în permanență?

— Bineînțeles. O doamnă voinică și blondă nu mă slăbea din priviri. Mă însoțea chiar și la...

Roși brusc și își coborî pleoapele jenată. Cristescu bătea darabana pe masă: „Voinică și blondă... Deci neagră și uscată, trebuie să înțeleg..."

— Cum se numește doamna voinică și blondă?

— Dacă aţi şti cît m-am străduit s-o aflu! Melania, îmi spuneam, fă-o măcar de dragul domnului maior Cristescu. Dumnealui merită din plin recunoştinţa ta. Din păcate n-am reuşit, oricine mă cunoaşte ştie că nu sînt o femeie insistentă. Iar în faţa mea, nu-şi spuneau niciodată pe nume.

— Aha! Şi ceilalţi? Puteţi să-i descrieţi?

— Desigur, desigur. Ştiam c-o să vă intereseze şi m-am forţat să reţin toate amănuntele. Erau trei bărbaţi tineri.

Tăcu, privindu-l cu sensul „ei, ce părere ai!?" Maiorul îşi ascunse zîmbetul.

— Portretele sînt complete . . .

— Mă bucur. Păru să-şi amintească: Trei bărbaţi foarte asemănători: bronzaţi, cu atitudini cam brusce. Ştiam că ar mai fi ceva, dar nu îmi dădeam seama ce anume. Aerul comun . . .

Cristescu o privi ţintă.

— Nici un străin printre ei?

„E inutil să minţi, draga mea, pe domnul Ned l-a depistat. Să sperăm totuşi că se va descurca . . ."

— Ba da, mi-ar fi însă greu să mă pronunţ asupra naţionalităţii.

— Dumneavoastră vorbiţi mai multe limbi.

— Oh, nici una atît de bine încît după accent să sesizez că e vorba de un neamţ care a învăţat franceza, ori un italian care vorbeşte englezeşte şi aşa mai departe. Perfect, mă descurc doar în dialectul african tembo-habe. Aici nimeni nu m-ar putea păcăli.

— Deocamdată, deci trei bărbaţi şi o femeie, patru fantome fără nume, fără adresă. Cui aparţinea locuinţa?

— Cred că unei cunoştinţe de-a femeii blonde. Ştiţi, hainele din şifonier aveau o măsură mult mai mică. Nu sînt prea tare în deducţii . . .

— Asta-i şi părerea mea. Nu m-a convins niciodată ideea că aţi fi Abatele Brown . . . Şi în definitiv ce doreau de la dumneavoastră?

— Mi-a trebuit destul ca să mă dumiresc. Închipuiţi-vă, căutau o *Madonă.* De fapt, chicoti, o mai caută.

— Ce?!

— Fecioara de aur în mărime naturală.

Cristescu își duse mîna la cap. Se interesă sleit:

— Ce legătură aveți dumneavoastră cu *Madona?*

— Aproape nici una. Ei m-au luat drept altcineva. Cum s-a creat confuzia, mi-e greu să înțeleg.

— Ce fel de confuzie?

— Au crezut că sînt Olga Tudor. Presupun că ea trebuia răpită. Voiau neapărat să cunoască locul unde a fost ascunsă *Madona.*

— Și?

— Bineînțeles că nu le-am spus. Așa ceva trebuie să intre în tezaurul național. Nu ai nevoie să fii prea inteligent ca să-ți dai seama de asta. De fapt nu sînt la prima donație. Și astăzi îmi dau lacrimile cînd îmi amintesc momentul în care v-am oferit tablourile lui Rembrandt și Goya.

Maiorul stătea în fața ei complet dezorientat. Nu mai pricepea nimic.

— Dumneavoastră știți unde se află *Madona?*

Bătrîna păru dintr-o dată foarte veselă. În ochi îi sclipeau lumini șirete. O șiretenie plină de candoare.

— Știu! șopti: La mijloc e o coincidență bizară. Cumnata mea, sora colonelului căsătorită Vintilă — trebuie să fi auzit de dumnealui, dacă nu mă înșel, e șeful serviciului de pompieri al sectorului 4 — mi-a mărturisit secretul înainte de a muri.

— De ce?

— De gîlci.

— De ce v-a ales confidentă tocmai pe dumneavoastră?

— Probabil nu ați băgat de seamă, dar eu sînt o persoană care inspiră încredere.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Oh, acum vreo 15 ani.

— Și ați tăcut atîta vreme?

— N-am luat în serios povestea. Mi-am închipuit că la mijloc e doar delirul unei muribunde.

Bătrîna simțea vîntul suflîndu-i în pînze. „N-are cum s-o controleze, draga mea, chiar dacă nu crede o iotă. Știu că ai tras la minciunele, dar puteai oare să-i mărturisești că ai scotocit în casa doamnei Tudor? Asta însemna că ai mai ieșit și

altădată și deci nu ți-a fost greu să aranjezi locuința din strada Toamnei".

Maiorul, care renunțase să aibă tact, se interesă:

— Ați nădăjduit să mă convingeți cu basmul tipilor duri și a femeii blonde care v-au răpit?

— Dar nu e un basm, ripostă ofensată bătrîna. Și vă asigur că sînt în stare să deosebesc între ficțiune și realitate deși poveștile îmi plac atît de mult. În definitiv vă pot da adresa exactă unde e ascunsă *Madona.*

— Bine, vom controla. Cum ați reușit să scăpați de vigilența paznicilor dumneavoastră?

Melania azvîrli o privire discretă spre ceas. Era unsprezece fără cinci. Într-o oră, Emilia, Tolea și economistul avuseseră vreme destulă să se încredințeze că statuia pe care le-o indicase nu e Fecioara de aur. Acum se aflau probabil în paturile lor.

„De ce să-i bagi în pușcărie, draga mea? La urma urmelor, n-au comis nici o fă-ră-de-le-ge. Te-au ajutat să evadezi, ei și? Iată că te-ai întors, domnul maior n-a pierdut nimic. În fine, retractă, aproape nimic..."

— I-am îndrumat pe-o pistă falsă, mi se pare că așa vă exprimați dumneavoastră. Le-am spus că *Madona,* firește puțintel fardată, se află pe un soclu în fața unui monument de la Belu. Cum au plecat, am dat fuga la dumneavoastră.

— Impresionant... La ce oră s-au dus la cimitir?

— Trecuse foarte puțin de zece.

Maiorul notă neîncrezător coordonatele indicate de Melania, pentru reperarea cavoului și suspendă interogatoriul.

*

— Am înghețat, suflă Vlăduț Tolea lovind cu călcîiul ghetei în zăpadă.

Nicolaescu își privi ceasul. Unsprezece fără zece. Emilia înfigurată se plimba de colo colo, scrutînd aleea centrală. Observă încet:

— Sînt îngrijorată. E imposibil să nu fi găsit biletul meu. Doar dacă...

— A trecut aproape o oră, spuse balerinul.

Economistul, rezemat de o cruce, fuma cu țigara ascunsă în palmă. La picioarele lui se aflau două lopeți, o cazma și colacul de frînghie. În spate, cățărată pe un piedestal, se profila silueta neagră a Fecioarei drapată bogat într-o mantie care-i aluneca de pe umeri. Brațul întins înălța o cruce spre cer. Nu se pricepea nici unul din cale afară și deciseseră de comun acord că fusese acoperită cu un strat de bronz. În rest, totul corespundea: tema, dimensiunile, datele topografice șoptite de bătrînă la urechea motanului.

— De ce taci? întrebă Emilia.

Mirel Nicolaescu tuși în batistă încercînd să atenueze zgomotul.

— A început să-mi fie frică de o cacialma.

— Nu cred... Ned în felul lui e un sportiv.

— Atunci de ce dracu nu vine?

— Poate circulația... îngînă timid și neconvins Vlăduț.

Economistul se uită la el ca la o furnică.

— Ce să-ți povestesc, e un trafic fantastic la unșpe noaptea și pe vremea asta! Vă spun eu de ce. L-au umflat.

Emilia bătu superstițioasă în banca de lemn.

— Am hotărît să-l așteptăm o oră.

— Într-o oră scuipă tot presarilor.

Balerinul interveni:

— Fii serios, domnule, Ned e englez...

— Citește-le istoria, bărbate, și n-ai să mai pui mîna în foc.

Se uită împrejur. Poate dă dracului cineva peste noi.

— N-aș zice că e cea mai potrivită oră să aprinzi lumînări răposaților, îl întrerupse fata tremurînd. Dacă aș auzi acum un glas străin, sau aș simți o mînă pe umăr, aș pica lată.

— Nevricale! Eu mă gîndesc la cazul cel mai nasol. Vine unul și te întreabă de sănătate. Ce naiba-i explici? Ce cauți la miezul nopții printre duhuri și fantome? Aici e chestia!

— Nu știu. Sînt unele întrebări la care pur și simplu nu răspunzi.

— Ei da, asta zic și eu o cugetare inteligentă. Cît mai e ceasul, frumosule?

— Unsprezece.

Economistul își urni trupul greoi, ocoli colacul de frînghie și ieși în aleea centrală. Nu se zărea nimeni. Rămase cîteva secunde pe gînduri uitîndu-se intens la fată.

— Am o propunere. Hai să-i dăm bătaie, fără supusul majestății sale britanice.

Emilia își chirci degetele în buzunare.

— Preferam să fie și Ned, rosti îndoită. În prezența lui mă simt mai puțin fricoasă. E singurul de meserie.

— Fii liniștită! Să vezi ce meserie vede täticu!

Se apleacă după colac și-i desfăcu nodul.

— Eu ce să fac? întrebă Tolea.

— Pune mîna pe cazma.

Fata vru să se apropie. Călcă neatentă și se lovi cu genunchiul de o cruce. Scoase un geamăt frîngîndu-se din mijloc. Din medalionul încrustat în piatră, o privea un domn cu barbișonul despărțit în două, decedat în anul 1894.

*

Melania rămasă în birou ceru o cafea. Îi ținea companie același ofițer cu care se întreținuse înainte de sosirea maiorului. Bătrîna se simți obligată să continue conversația.

— Ce ten minunat aveți! declară senină. Pot să ghicesc înainte de a mi-o spune. Folosiți, desigur lăptișor de matcă . . .

Tînărul se apucă cu amîndouă mîinile de scaun și se uită disperat în jur, căutînd ajutor.

*

Ned se repezi în strada Dobreni. Îl găsi doar pe Mirciulică, lumina aprinsă în dormitor și rîndurile lăsate de Emilia.

Încercă să ghicească unde se află Melania Lupu. Se simți dintr-o dată neliniștit. Adulmeca primejdia cu sentimentul că mrejele unei curse abile îl învăluie pe nesimțite. Ce naiba mai pune la cale? „Ah Ned, spunea mătușa Isabel, deschide bine ochii! Nu există ființe mai mincinoase decît femeile. Aș fi nemîngîiată dacă ai avea de suferit vreodată . . ."

Pendula bătu de unsprezece ori și tresări. Tolea, economistul și Emilia îl așteptau de o oră la cimitir. Coborî treptele în goană, urcă în mașină și demară ca un bolid.

„Poate că nu-i nimic . . . Poate sînt doar surescitat deși nervii nu-mi joacă niciodată feste. Dar dacă există o capcană, atunci e la cimitir. Știa exact ora și locul unde ne aflăm. Un năvod ideal din care nu scapă nici măcar un țipar. Nenorociții

ăia n-au nici o vină, indiferent de jocul ei. Trebuie avertizați. În definitiv, eu i-am vîrît în porcăria asta. Își vedeau liniștiți de treburile lor . . . S-ar putea să mă ard . . . E probabil chiar".

Depăși Liceul Șincai cu un viraj spectaculos și apăsă puternic pe accelerator. Pe buze îi flutura un surîs. Surîsul de dojană adresat unui copil ale cărui năzbîtii te amuză, în timp ce-l ameninți duios cu degetul.

„My dear, Melania . . ."

*

Cu frînghia trecută ca un ham în jurul pîntecelui, Mirel Nicolaescu opintea năduşind din gros. Emilia și Tolea făceau pîrghie cu răngile. Balerinul își aminti de un tablou celebru văzut la Galeriile Tretiakov. Mirel părea că trage la edec. Auzi rîsul fetei și se întoarse mirat. Emilia se sufoca, zgîlțîită de hohote. Azvîrlise ranga și își acoperise fața cu palmele.

— Ce naiba faceți acolo! mîrîi economistul. Împingeți!

Pe neașteptate, statuia își pierdu echilibrul și se prăbuși cu un zgomot surd. Nicolaescu căzu în patru labe. Privi tîmp în jur. Emilia fără aer, îndoită de atîta rîs, își zise că nu văzuse în viața ei ceva mai caraghios.

— S-a rupt brațul, constată Tolea.

Nicolaescu se ridică, scuturîndu-și poalele paltonului.

— Nu-i nimic. Îl lipește orice meșter.

Vlăduț își trecu degetele peste marginile brațului frînt care continua să țină crucea în mînă.

— E cam negru . . . Nu cred să fie aur.

— Ași! Așa arată aurul neșlefuit.

Fata abia reuși să rostească printre sughițuri:

— Dacă spune maestrul Nicolaescu . . .

Economistul îi astupă gura.

— St! Aud pași . . .

Rămaseră cu ochii ațintiți în întuneric, amuțiți de spaimă. Locul li se păru dintr-o dată sinistru, plin de umbre, monumentele — îngeri, fecioare, busturi încremenite pe piedestalurile lor — cavourile și crucile, o pădure de piatră amenințătoare.

Ned nu le lăsă timp să răsufle uşuraţi.

— Poliţia! Le-am văzut maşinile. În cîteva clipe sîntem încercuiţi.

— Ce?! suflă balerinul.

— Veniţi după mine. Evitaţi aleile.

O luă la goană printre morminte. Picioarele li se înfundau în pămîntul moale, acolo unde primăvara şi vara înfloreau straturi de pansele şi trandafiri. Nicolaescu rămăsese ultimul. Îşi simţea cerul gurii uscat, inima îi bătea ca un ciocan. Vlăduţ, agil, se ţinea pe urmele englezului. Auzea respiraţia şuierătoare a Emiliei.

„Dintr-o clipă în alta, gîndi Ned, aprind lanternele şi dau drumul la cîini. Cad stupid ... De ce naiba ai făcut-o, Melania?"

Lumina ţîşni orbitoare, dureroasă ca un ţipăt, prinzîndu-i într-un cerc de foc. Ned se opri brusc. Îşi pipăi calm buzunarele şi aprinse o ţigară. Mirel îl măsură năuc.

— Eşti nebun?!

Englezul surîse. Fraierii nu ştiu niciodată cînd trebuie să se oprească. La ce folosea să mai alerge cinci sau zece minute, la capătul cărora aveau să se aleagă cu cîteva gloanţe în picioare?

Cînd îl văzu pe Azimioară în spatele unui bărbat subţire cu figură osoasă şi energică, duse două degete la tîmplă şi-i făcu cu ochiul.

Capitolul XV.
MY DEAR, MELANIA!

Buzele Emiliei Plopeanu se strîmbară dispreţuitoare.

— Melania Lupu?! Hai să fim serioşi! E complet imbecilă chiar dacă unii sînt de altă părere.

Lui Vlăduţ Tolea îi trebui ceva mai mult ca să înţeleagă că pe bătrînică n-o cheamă Olga Tudor. În rest, n-avea nici o impresie. La insistenţele lui Cristescu izbuti totuşi să găsească ceva.

— E o doamnă în vîrstă, cumsecade. Cred că-i plac foarte mult pisicile și bomboanele.

— Tîmpită și ramolită, declară Mirel Nicolaescu. Aș completa: un grad de senilitate înaintată. Cum de-a izbutit să-l aiurească pe englez, n-am să înțeleg în viața mea!

*

Englezul părea fără îndoială un adversar redutabil. Figura bronzată, de bărbat obișnuit cu exercițiile fizice în aer liber, era senină, liniștită. Degajarea lui n-avea nimic din aroganța specifică așilor pe care poliția sfîrșește prin a pune mîna. Dădea impresia unui om sigur de el știind exact la ceea ce trebuie să se aștepte din partea interlocutorului.

— Sînt nevoit să recunosc, declară Cristescu surîzînd, că liniștea dumneavoastră mă intrigă. Îmi oferiți probabil o mostră de ceea ce se numește calm britanic.

— Nu am de ce să fiu îngrijorat. În sfîrșit, foarte îngrijorat. Nu am comis nici o crimă la modul propriu vorbind, nu mi-am însușit nimic de pe teritoriul țării dumneavoastră cu excepția unor motani, eliberați ulterior.

— Din nefericire, nu acestea sînt singurele fapte din repertoriul infracțional. Ați înlesnit o evadare . . .

— Fleac!

— Depinde. Modul în care a fost organizată, mă refer la mijloacele violente întrebuințate și la faptul că v-ați bucurat de asistența a doi sau trei complici, reprezintă circumstanțe agravante. Sancțiunea prevăzută în asemenea cazuri de Codul nostru penal este de la doi la opt ani. Evident, eu nu cunosc ce valoare acordați dumneavoastră calendarului . . .

— Mă aflu la prima infracțiune, în consecință nădăjduiesc că judecătorii vor fi mai milostivi.

— Prima infracțiune în România. Vă cred.

— În general. Am un dosar absolut virgin.

— M-aș bucura pentru dumneavoastră ca Scotland-Yardul și Interpolul să fie de aceeași părere. Să trecem la cealaltă chestiune. Am lămurit raporturile cu Tolea, Nicolaescu și Emilia Plopeanu. Rămîne să clarificăm situația Melaniei Lupu.

— Ciudat, rîse Morton. Situaţia ei mi se pare cea mai limpede. S-a creat o încurcătură pe care nici acum nu sînt în stare să o înţeleg. Trebuia să evadeze Olga Tudor. Am fost tot timpul ferm convins că am de-a face cu această doamnă şi nu cu altcineva. N-am avut aceeaşi convingere, în legătură cu integritatea facultăţilor sale mintale.

Maiorul îşi aţinti privirea în obrazul surîzător al englezului.

— Nu v-aţi întrebat nici o clipă cum şi-ar fi încredinţat George Popa secretul unei asemenea femei?

Ţigara i se stinse între degete şi-o aruncă. Ned îşi pipăi instinctiv buzunarele. Ridică din umeri:

— M-am întrebat. Existau mai multe răspunsuri posibile. De exemplu, în focul plecării, urmărit de poliţie, acum 35 de ani, Popa să nu fi avut altă soluţie. În ultimă analiză era totuşi nevastă-sa. Putea interveni de asemenea şi factorul vîrstă. Nu ne naştem senili. La şaizeci şi ceva de ani însă, fenomenul nu mai surprinde.

Cristescu clătină din cap. „Senilă . . . are nevoie de bonă . . . plecată cu sorcova . . .“ Cunoştea etichetele. „Melania n-a făcut decît să-i demonstreze ăstuia ce va să zică o smintită născută pe malurile Dîmboviţei. Îmi închipui cu cîtă precizie de detaliu a lucrat . . . Nu cumva să rămînă englezul cu vreun dubiu. Însă individul minte. E prea inteligent ca să se fi lăsat dus cu atîta uşurinţă“.

— Sînteţi convins că Melania Lupu e o femeie senilă?

— Nu cred că poate încăpea îndoiala.

— Interesant . . . Deşi ramolită, debilă mintală şi complet străină de *Madona de aur*, v-a lansat totuşi pe nişte piste.

— Senilitatea nu exclude minciuna. După teoria asta, volens-nolens, toţi bătrînii sînt sinceri. Şi-aş vrea să precizez un fapt! Nu ea ne-a lansat pe piste false, ne-am dat drumul singuri.

— Adică?

— Bătrîna n-a furnizat nici cel mai mic amănunt despre ascunzătoarea Fecioarei. N-avea cum. Pînă la contactul cu noi, habar n-avea de existenţa *Madonei.* Ceea ce povestea, sau, mă rog improviza, îmi dau seama acum că are multă

capacitate de invenție, șoptea la urechea motanului. Noi am instalat un microfon, dar despre asta am mai vorbit.

Cristescu își lipi palmele fierbinți pe sticla biroului. Mirciulică, eternul complice, certificatul de senilitate al bătrînei! În minte îi reveni episodul pisicilor și rîse încetișor sub privirile mirate ale englezului. Părea de necrezut ca patru oameni de talia și substanța acestora să fi acceptat să vîneze cotoi negri pe străzile, acoperișurile, în gangurile și curțile dosnice ale Capitalei. Cine altcineva ar fi fost în stare să mai pornească o asemenea întreprindere? Hotărît bătrîna dispunea de resurse formidabile...

— Credeți că Melania Lupu ignora prezența microfonului?

— Aș fi în stare să pariez pe orice. Mă îndoiesc că face deosebire între o mitralieră și o mașină de cusut.

— Chiar așa?

— În orice caz, pe aproape... E straniu, domnule maior, spuse Ned trăgîndu-și scaunul lîngă birou. Unghiul din care abordați ancheta mi se pare extrem de original. Acordați nemăsurat mai multă atenție excentricităților acestei doamne, inofensive în fond, decît oricărui altuia dintre noi.

Cristescu spuse încet:

— N-o credeți deloc inofensivă, domnule Morton. Aveți o privire prea pătrunzătoare pentru a vă fi lăsat păcălit de aparențe.

— Mă simt măgulit, dar...

— Nici măcar! Dealtfel, nu sînteți primul care încearcă s-o scoată din cauză. Pe unii i-a înșelat, într-adevăr comedia bătrînei. Nu pe dumneavoastră. Încercați s-o disculpați din alte motive.

— Nu înțeleg...

— Vorba dumneavoastră, pariez că da. La mijloc ar putea fi o simpatie deosebită, nu contest că doamna Lupu are un farmec aproape irezistibil. Nu m-ar surprinde nimic. Un mare bijutier din Amsterdam i-a făcut trei cereri în căsătorie și n-a încetat încă să nădăjduiască.

„My dear, Melania..." surîse englezul.

— Aș putea afla pentru ce a fost arestată?

— Nu văd de ce nu v-aș spune. Bătrîna a pus la cale spargerea unui muzeu. Singura probă împotriva ei ne-a furnizat-o motanul Mirciulică.

— Un animal extrem de inteligent, am observat. Cum?

— Apăsînd pe declanşatorul aparatului foto. Pelicula extrem de compromiţătoare a înregistrat astfel şi un colţ din locuinţa bătrînei. În timp ce dumneavoastră o ţineaţi prizonieră, proba a fost distrusă.

Ned îşi aminti manoperele Melaniei în garsoniera din strada Toamnei şi surîse cu privirea umezită.

„My dear, Melania".

■

În dimineaţa următoare, înainte de a relua interogatoriile, maiorul Cristescu petrecu două ceasuri în locuinţa Melaniei Lupu. Azimioară, care-l însoţise, încerca să se facă mic într-un colţ. Îşi zise, fulgerîndu-l rar cu privirea pentru a nu-i întîlni ochii, că bietul Cristescu trece într-adevăr prin torturile iadului. Umbrele întunecate, adîncite pe figura descompusă, transpirată, cu trăsături rigide — nările dilatate nu palpitau, împietriseră ca şi strîmbătura buzelor — creiau impresia tragică a unui cap carbonizat. Trupul dimpotrivă, i se mişca pradă unei febrilităţi neobişnuite. Traversa încăperea dintr-un salt, se lăsa în genunchi, sărea din nou în picioare amintindu-şi brusc de celălalt colţ al odăii, cerceta covorul şi pereţii, rama ferestrei, franjurile covorului pînă şi comutatorul pe care bătrîna avusese prudenţa să aştearnă un strat fin de praf.

Locotenentul se simţea cumva jenat de imobilitatea lui, dar ştia că-i cel mai bun lucru pe care-l are de făcut. Orice intervenţie l-ar fi iritat pe maior. Întreprinderea o considera de la bun început ratată. A descoperi urme lăsate de Melania Lupu, campioană a disimulărilor mai ales într-un interior familiar ei, i se părea asemănător cu a te căţăra pe turnul televiziunii, să sufli de acolo într-o păpădie pulverinzîndu-i în cele patru vînturi bereta, şi-apoi să te apuci să-i cauţi puful.

Reflecţiile filosofice îi fură brusc curmate de exlamaţia lui Cristescu. Băga ceva în buzunar. Locotenentul care ştia că curiozitatea nu-i semn de bună creştere îşi înghiţi întrebarea. Suficient că faţa maiorului prinsese o expresie mai omenească. Totuşi, gîndi, ar trebui să-şi ia concediu. Un conce-

diu unde nimic să nu-i amintească de existența Melaniei, nici măcar cartea de telefon care printr-o întîmplare fatală s-ar putea deschide exact la litera L.

*

„Fii liniștită, draga mea, te conjur! Are o mie, un milion de suspiciuni împotriva ta, dar nici o do-va-dă. Dacă vrei să știi, pînă diseară vei fi acasă, vei face o baie strașnică și sînt convinsă că nici tu nici Mirciulică n-o să pierdeți serialul de la televizor, căci trebuie să-ți amintesc, astăzi e luni. Mi-ar place să ai inima mai ușoară. Te simți abătută, știu fetița mea, doar n-avem secrete una față de alta, din pricina domnului Ned și a celorlalți. Cine ar fi prevăzut că se va întîmpla asemenea încurcătură? Le lăsaseși destul răgaz ca să se retragă. Biletul Emiliei avertiza clar. Vor rămîne la cimitir pînă la ora 11. Ori tu i-ai indicat domnului maior locul unde pot fi găsiți la 11 și cinci... Fii atentă, Melania, domnul Cristescu îți vorbește iar ceea ce spune, n-o poți contesta, e în general demn de interesul tău. Felul cum ți-a reconstituit mișcările, pas cu pas, aproape că zăpăcește prin precizie. Dar o poate de-mon-stra ma-te-rial? Aici e întrebarea".

— Într-adevăr, *Madona de aur* se afla în locul indicat de dumnevoastră. Cu cîteva ore înainte însă, cineva a umblat la ascunzătoare.

— Ce captivant! suflă Melania. Să sperăm că a lăsat suficiente urme ca să-l descoperiți.

— Hm! Cristescu o privi strîmb. Mă întorc acum la una din afirmațiile dumneavoastră. Ați declarat că aflîndu-vă tot timpul sub o supraveghere susținută, v-a fost imposibil să părăsiți apartamentul în care erați ținută prizonieră și de asemenea, că n-ați putut lua legătura cu nimeni. Face excepție încercarea aceea „modestă" de a-i informa pe soții Miga despre situația dumneavoastră.

— I-aș zice disperată, îl întrerupse timidă Melania, dar n-am pretenția nici pe departe ca toată lumea să împărtășească necazurile mele.

— Disperată? Curios ... Nimeni nu v-a brutalizat, vi s-a vorbit cu toată reverența, vi s-au satisfăcut pînă și cele mai excentrice capricii. Gardienii dumneavoastră sînt categorici în această privință.

Bătrîna lăsă capul în jos. Semăna din nou cu o fetiță persecutată adusă în pragul lacrimilor.

— Pe Mirciulică l-au căutat nu pentru că mă răsfățau, ci pentru că voiau să-mi smulgă secretul *Madonei de aur.*

— N-am pus în discuție scopul. Faptul că s-au comportat civilizat rămîne însă o certitudine. Ceea ce pare îndoielnic este incapacitatea dumneavoastră de a acționa. Emilia Plopeanu declară că începînd cu a doua, sau a treia zi de „detenție“, la dispoziția lui Morton, supravegherea practic a încetat. Englezul căpătînd încredere în dumneavoastră, v-a lăsat ușile deschise.

Bătrîna desenă un cap uluit. Dădea impresia că nimic n-ar fi putut-o surprinde mai mult.

— Eu nu am fost niciodată informată despre această situație. N-a venit nimeni să-mi spună, ești liberă, n-ai decît să pleci.

— Cereți totdeauna permisiunea înainte de a face ceva? se interesă Cristescu rîzînd.

— Desigur. Sînt în vîrstă și nu prea sănătoasă. Chiar și în tinerețe, nu trecea o săptămînă fără să stau în pat o zi-două. Din pricina aceasta prefer să cer voie, căci nu am îndrăzneală, curaj fizic, vreau să spun.

— În schimb, nu vă lipsește din celălalt ...

Melania trecu peste observația maiorului. Își izbi palmele privind spre tabloul agățat deasupra biroului.

— Doamne, dacă aș fi știut că sînt liberă!

— Ați fi dat buzna înapoi, la arest.

— Vă îndoiți o singură clipă? Soțul meu spunea mereu: într-o zi sau alta, defectele noastre se răzbună. Dacă aș fi fost mai subtilă, deoarece sînt sigură că domnișoara Emilia, o făptură vrednică și dintr-o bucată spune adevărul, coșmarul prin care am trecut ar fi încetat de acum patru zile. Nu în-

țeleg totuși de ce un lucru atît de important cum este libertatea unei persoane l-au ținut în secret...

— Nu-s prea familiarizați cu constituția.

Maiorul o privea fix. Melania arăta ca de obicei, o bătrînică neînsemnată la prima vedere, cu preocupări mărunte: motanul e un Cassanova, canarul Leonard nu cîntă dimineața, mușcatele din balcon sînt cele mai frumoase din tot blocul, domnișoara Marcela de la cinci primește cam multe flori și bomboane...

„De ce?..." Cristescu scutură din umeri. Își pusese de prea multe ori întrebarea. Se simțea extenuat, dornic să isprăvească cît mai repede.

— În concluzie, timp de-o săptămînă, respectiv de luni, 4 decembrie, și pînă sîmbătă nu ați părăsit o clipă apartamentul din strada Dobreni unde ați fost sechestrată.

— Vă exprimați minunat de limpede.

— Cuvîntul dumneavoastră de onoare?

Bătrîna înclină de cîteva ori capul.

Soții Miga luară loc. Ceremonioși, înțepeniți în haine întunecate, păreau doi papagali negri în echilibru precar pe o creangă.

Cristescu respiră adînc, deschise sertarul și puse pe birou o batistă. Trei trandafiri roșii, brodați înfloreau la unul din colțuri.

— O cunoașteți?

Florence se uită intens la Melania. „Vai de capul ei prin ce-o fi trecut! Totuși nu arată rău. Bine că-i inconștientă, săraca..." Șerbănică gîfîia. Plesnea de curiozitate, se schimbase de trei ori înainte de a se decide pentru ținuta adecvată, anunțase zece inși, începînd cu portarul ministerului că e solicitat ca martor de domnul maior Cristescu.

Maiorul le arătă batista. Florence încercă să ghicească ceva pe chipul Melaniei. Întîlni însă privirea lui Cristescu și se mișcă ne la îndemînă. Șerbănică decepționat își umezi buzele. „Păcat de Cristescu! E un om cumsecade, dar își pierde

vremea cu neghiobii, am spus-o de mult. Uite ce-l interesează pe el! O zdreanță!"

— O recunoașteți?

— Da, e batista Melaniei.

— Nu-i singura femeie din București care folosește batiste brodate — rosti rar Cristescu.

— Bineînțeles, aceasta însă e un unicat. I-a trimis-o acum un an, o prietenă din Düsseldorf. Am admirat-o toți.

Șerbănică o întrerupse:

— Nu cumva din Frankfurt, Florence? Știi cît îmi place să fii exactă! Acum e nevoie mai mult decît oricînd să-ți concentrezi atenția.

Maiorul îi mulțumi pentru concurs înclinînd ușor capul.

— A primit o singură batistă?

— Eu așa știu, mormăi doamna Miga. Mi-a arătat pachetul. Batista asta, ciorapi, un soutien-gorge și cîteva batoane de șocolată „Suchard".

— Chiar comentam, completă Șerbănică. Știți, nu se dăruiesc batiste. Asta înseamnă despărțire. Doamnele — se înclină nu se știe de ce — sînt superstițioase.

Cristescu le mulțumi. Șerbănică întrebă picat din nori:

— Nu vii cu noi, Melania? Florence a preparat un consommé admirabil, cu crutoane... Știi doar, cînd vrea se întrece pe ea însăși. Te-ar întrema grozav o ceașcă fierbinte.

Își duse brusc mîna la fluierul piciorului gemînd înfundat. Florence îl privea cu o expresie fără dubii.

Olga Tudor își mută privirea ostenită la Melania.

„Tîmpita asta a rezistat neobișnuit de mult. Eram sigură că or s-o înhațe după un ceas..."

— Da, spuse răgușit. Mi-a atras atenția. E o batistă neobișnuită, lucru de mînă, fin, nu cîrpă de duzină. Cîndva m-am ocupat și eu de fleacurile astea.

— Să fim mai preciși, interveni Cristescu. Melania Lupu avea batista la ea în celulă?

— Nu încape nici o îndoială.

Libelula intră vioaie. Își rostogoli ochii prin încăpere. Sprîncenele se pierdeau sub furtuna de zulufi negri. Exclamă grozav de amuzată:

— Te-ai întors, Bubulina? Auzisem că i-ai fentat.

Bătrîna încercă să-i surîdă ca unei bune cunoștințe.

— Mă bucur că vă văd, domnișoară Libelula. M-am gîndit mult la dumneavoastră.

Maiorul începu să rîdă. Ridică batista cu vîrful degetelor.

— Ai văzut-o vreodată?

— E a Bubulinei. Își făcea vînt. E al naibii de cald în colivie, domn' maior! Vorbiți cu prostul ăla de caloriferist sau facem reclamație! Cine-și închipuie că stăm la răcoare...

Ieși gălăgioasă și sprintenă. În ușă, îi trimise din vîrful degetelor o bezea Melaniei. Stătu o clipă în cumpănă apoi îl gratifică și pe Cristescu.

Melania își recunoscu surprinsă vecinii. Doctorița Brînzaru și inginerul Flavian.

— Vă amintiți de această batistă? întrebă maiorul.

— Da. Se afla pe jos, lîngă ușa care dă în baie, în ziua cînd ați rupt sigiliile. Subalternul dumneavoastră a ridicat-o și a pus-o pe comodă. Bineînțeles, mă refer la garsoniera Melaniei Lupu.

Cristescu se întoarse spre inginer.

— Aveți ceva de completat?

— Nu.

— Sînteți întru totul de acord cu declarația Ecaterinei Brînzaru?

— Categoric.

Melania rămăsese singură cu Cristescu. Avea privirea păienjenită, bărbia îi tremura ușor.

„Cîtă ingratitudine, fetița mea... Ce bine procedează cei care se feresc de prieteni! Erai atît de fericită că l-ai regăsit pe adevăratul Mirciulică! L-ai luat în brațe la plecare și ai stins lumina. I-ai simțit lăbuțele pe piept, dar ți-ai închipuit

că acesta-i un semn de afecţiune din partea lui. A fost doar un mijloc perfid de a-ţi smulge batista din buzunăraş. A azvîrlit-o pe parchet, pentru ca domnul Cristescu să o găsească ... Vezi, te-ai îndoit mereu de sinceritatea lui. Acum te-ai convins o dată pentru totdeauna ..."

În ochii Melaniei, violete palide, flori presate demult într-un album, străluceau stropi de rouă.

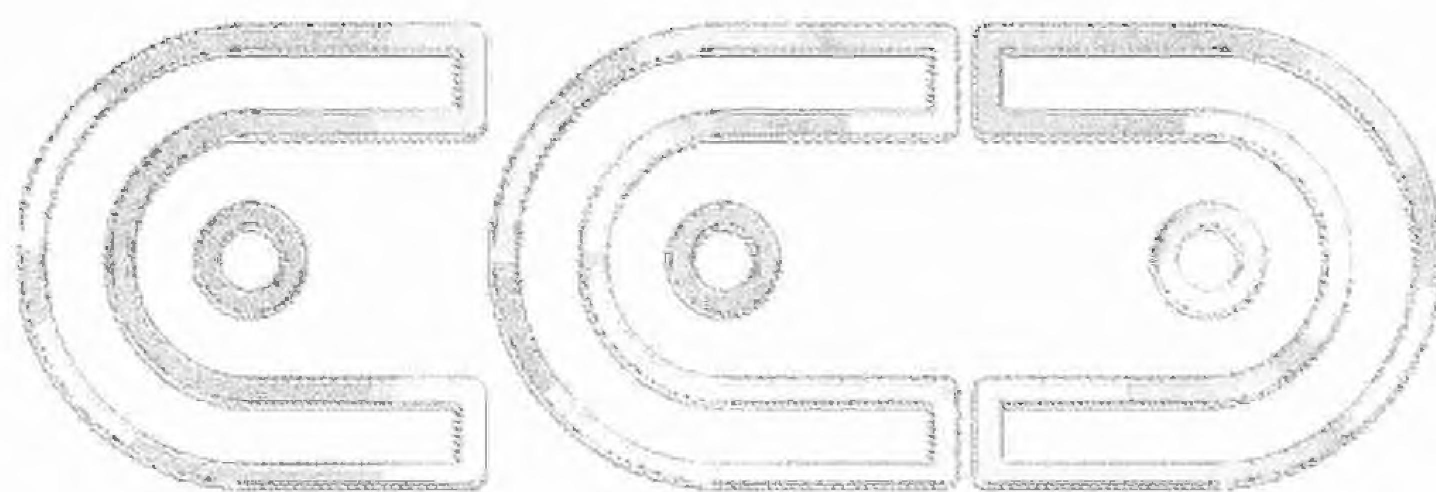
Lector: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1979. Bun de tipar: 23.III.1979. Comanda nr.: 1766. Coli tipar: 13,5. Hîrtie: Scris II A. 84×108/57,15. Format: 16/54×84. Tiraj: 50.000+90 expl. broşate.

Tiparul executat sub comanda nr. 693/1979 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca, Str. Brassai 5—7
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

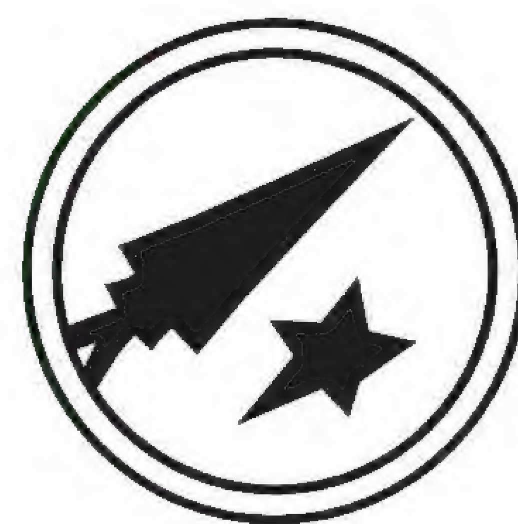

Anonim

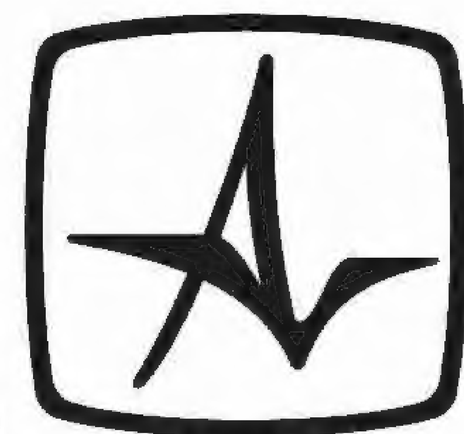

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

